

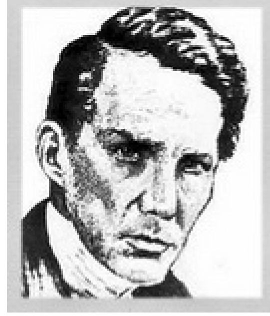
BASKAN

KURGU-BİLİM DİZİSİ

NEW YORK 5000

RAY CUMMINGS

NEW YORK 5000

RAY CUMMINGS

Türkçesi
Atilla TOKATLI

BAŞKAN YAYINLARI

Birinci Bölüm

ALAN’ın atölyesindeydik. Hemen birkaç dakika önce monte etmiştik televizyon alıcısını. Aygıtı açar açmaz da, eşsiz güzellikte bir esrarengiz genç kız karanlığın içinden çıkıp geldi.

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Boğucu şekilde sıcak bir haziran gecesi yaşıyorduk. Alan’ın kızkardeşi Nanette de bizimle birlikteydi atölyede. Bir kenarda oturmuş, yeşil kil yoğurmaktaydı. Boş vakitlerinde her zaman yaptığı işti bu...

Arada bir başını çevirip bizi şöyle bir seyrettikten sonra:

— Nasıl gidiyor, çocuklar? Haklayamadmız mı daha o canavarı? diye sormaktaydı.

New York’taki sayısız istasyonların birinden saat 11.30’da verileceği duyurulmuş olan yeni bir dizi yayını izlemek istiyorduk. Sonunda atölyenin öbür ucundaki geniş koltuklarımıza yerleştik ve büyük bir keyifle alıcıyı açtık.

Ama aygıttan, ıslığı andırır bir ses yükselmişti. Alabildiğine tiz bir ses... Şaşırıp kalmıştık.

Ekran düzensiz bir şekilde aydınlanıyordu nedense. Bildiğimiz hiçbir verici istasyon yoktu karşımızda. Nanette umudunu yitirmek üzereydi. Ben düğmeleri gelişigüzel çevirmeye koyulurken Alan da bağlantıları kontrol etmeye girişmişti hemen.

Nanette, sabırsız bir sesle sordu:

— Ne oluyor, çocuklar? Neyi kıvıramadınız siz?

— Biraz sabret, Nan... dedim. Belki anteni iyi bağlayamamıştır Alan!

Aynı anda sımsıkı yakaladım Nanette’in elini. Ekranda bir imaj belirmekteydi.

Alan, telaşlı bir sesle:

— Hiçbir şeye dokunma sakın!.. diye haykırdı.

Birdenbire gerginleşmiştik. Yavaş yavaş bir boğuntu aldı bu gerginliğin yerini. Sonra da bir korku. Yüreğimizin derinliklerinden kopup gelen, ama kaynağını ve geliş nedenini bir türlü belirleyemediğimiz bir korku... Çünkü bilinmeyen karşımızda duruyordu!

Ekran, o alıştığımız her zamanki soluk gri rengine bürünmemişti. Yıldızlı bir gece etkisi uyandırıyordu daha çok. Başlangıçta iyice bulanık olan görüntü yavaş yavaş belirleniyordu: Bizim gökyüzümüze hiç mi hiç benzemeyen, kıpkırmızı yıldızlarla donatılmış bir gökyüzü.

Bir süre koltuklarımızda oturup kaldık öylece. Karşımızdaki sahnenin derinliklerine bakıyorduk: Bitmek tükenmek bilmeyen uzaklıklardan kurulu bir sahneydi seyrettiğimiz...

Sonra her şey ağır ağır değişmeye koyuldu. Mavimsi bir griliğe dönüştü kırmızılık; belli belirsiz birtakım şekiller biçimlenmeye başladı ekranın ön planında. Acaba bu, bizim dünyamıza ait bir görüntü müydü? Belki de, kimbilir! Yıldızlı gecenin ortasında bulanık gölgeler belirmekteydi. Sürüngen şekillerden oluşma bir bulut yavaş yavaş katılaşıp yoğun bir bitki örtüsü meydana getirmişti bu arada. Ve görüntü berraktı şimdi.

Lekelerin her biri hem yoğundu, hem de daha ilk bakışta ne olduğu kavranabilir cinsten şeylerdi. Doğayı dile getiren derin tonlardı bunlar, öyle ki seyretmekte olduğumuz şeyin bir görüntü değil de düpedüz yıldızlı gökyüzü olduğunu rahatça söyleyebilirdik.

Böylece oldukça uzun bir vakit geçti. Yahut da bize uzun geliyordu zaman!..

Görüntünün ortasında bir hâle oluşmaktaydı şimdi. Birdenbire, gene bir şekil belirip maddeselleşti. Gerçek şeylerin olanca sağlamlığına sahip bir nesneyle karşı karşıyaydık. Bütün bu sahnenin içinde o şekil kadar canlı ve elle tutulur başka hiçbir şey yoktu... Kafes oymalı dev bir kuleydi bu. Yer yer çiçek tarhlarıyla süslü bir çimenliğin üzerine yerleşmiş duruyordu. Kulenin yüksekliği en az yetmiş metreydi. Yukarıya doğru incelerek yükseliyor ve belirsiz bir nokta biçiminde son buluyordu. Kuleyi oluşturan ince kirişler, çeliğe özgü bir sertlik izlenimi uyandırıyordu insanda. Ama renkleri, daha çok, alüminyumu akla getirmekteydi.

Bizim görüş açımızdan bakınca, kulenin çok yakınında gibiydik; adeta bitişiğinde: Görüntüsü bütün ekranı kaplıyordu çünkü. Tepesinin hemen yakınında bir balkon asılı duruyordu. Küçük pencerelerle donatılmış bir oda görünüyordu balkonun gerisinde. Bu odayla kulenin dibi arasında ve tam ortada ikinci bir oda daha vardı.

Baktığımda içeriyi rahatça görebiliyordum: Bir merdiven ve asansörü andıran bir şey.

Kulenin dibi ışık geçirmez eskilde yapılmıştı, hiçbir şey görünmüyordu orada. Biz ekranı seyrederken sahne farkedilmez bir şekilde genişlemişti. Usta yönetmenlerin filmlerindeki gibi bir travling (uzaklı-yakınlı çekim) olmuştu sanki. Şimdi, büyük plan halinde karşımızda duran kulenin girişine bakıyorduk.

— Görünürde kimsecikler yok Edward, dedi Nanette.

Alan'ın sesi yükseldi sonra:

— Şuraya bak, Ed! Duvarın yanına bak!..

Alan'ın işaret ettiği yerde karanlık bir siluet hareket eder gibiydi. Yuvarlak bir duvarın önünde, oldukça net bir şekilde görünüyordu siluet. Acaba bu gece bekçisi miydi, yoksa bir nöbetçi mi?

Hemen ardından belli belirsiz bir hareket daha oldu ekranda. Ve bir ikinci siluet belirdi: Bir genç kız siluetiydi bu. Ağır ağır yaklaştı, sonra da merdivene açılan kapının yanında durup kaldı, içeriden gelen bir ışık, kızın siluetini net bir şekilde görmeye yetecek kadar aydınlatmaktaydı orayı.

Genç kız, ufak tefek ve çok ince belliydi. Açık mavi bir giysi vardı üzerinde. Soluk kumral renkte gür saçları vardı. Ve bu gür saçların üzerinde o ışık, bir taç gibi duruyordu. Geceyi gözledi bir an. Yüz çizgilerini net olarak seçemiyorduk. Bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Sonra sakince döndü bize doğru. Böylece yüzünü gördüm ve yüz çizgileri hemen belleğime yerleşti. Vaktinden önce olgunlaşmış bu genç kızın yabansı ve büyüleyici bir güzelliği vardı.

Genç kız yeniden kuleye girdi ve görüntü, birdenbire dağılan bir buğu gibi, bozuluverdi...

Ekranda hiçbir şey görünmüyordu artık. Çok düzensiz bir şekilde aydınlanıyordu. Bütün her şey başlangıçtaki duruma dönmüştü. Sürekli ve düzgün bir yayın yakalamak mümkün olmuyordu. Televizyonumuz iyi işlemiyordu. Selektörümüz kötü ayarlanmıştı. Anten bozuktu. Kanallar çalışmıyordu. Yürümeyen ve niye yürümediğini de hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz bir şey vardı aygıtta.

Oysa nereden geldiği bilinmeyen bu görüntüyü izlemiştik. Ve bir süre, birtakım garip şeyler saçarak ışıldayan kesin bir görüntü söz konusuydu. Sağlam ve gerçek, bir yerlerde mutlaka varolması gereken şeylerin bir imajını görmüştük.

İlk görüntü burada kesilmişti. İkinci görüntü gene aynı gece, ama neredeyse sabaha karşı başladı. Ayar düzenine dokunmaya cesaret edememiştik. Aslında hiçbir verici istasyona ait olmayan, gelişigüzel bir dalga uzunluğunda bırakmıştım aygıtı. Başkaca hiçbir şeye el sürmemiş, yürümeyen yanın ne olduğunu da araştırmaya girişmemiştik. Düşünmüştük ki, bütün her şeyi olduğu gibi bırakırsak, karşımıza çıkan o görüntü, pekâlâ yeniden başlayabilirdi...

Nitekim sabaha kadar uyumadık o gece. Karşımızdaki ekran gelişigüzel bir biçimde, kesik kesik aydınlanıyordu. Çok sayıda simsiyah nokta vardı ekranda. Birkaç da yeşil ve kırmızı nokta ışıldıyordu.

Nanette koltuğa kıvrılmış, uyukluyordu şimdi. Alan’la ben, onu rahatsız etmemek için fısıldayarak konuşmaktaydık. Durumda herhangi bir değişiklik olduğu takdirde kendisini uyandıracağımıza söz vermiştik Nanette’e. Ama bir değişiklik olacak mıydı? Uzun susuşlarla kesilen konuşmamızda bu hususu tartışıyorduk hep. Olay bizi iyiden iyice sarmıştı. O görüntü bir başka evrenden gelmiş olamaz mıydı? İnanılmaz bir şey olurdu bu! Ama gayet iyi hatırlıyorum ki, bu olasılığı düşünmüştüm.

Evet ama böyle bir şeye inanmak için yeterli neden var mıydı elimde? Bir kule ve yıldızlı bir gökyüzü, göğün altında da bir görünüm. Güzelliği tümüyle insansal nitelikte bir genç kız. Bütün bunlarda başka evrene ait olabilecek hiçbir yan yoktu. Bugün bilim açıkça ortaya çıkarmış bulunuyor ki; atmosfer, potansiyel halde görüntü ve seslerle dolup taşmakta.

Alan benden daha gerçekçidir. Nitekim soruna akılcı bir açıdan yaklaşarak konuşmaya koyuldu:

— Dinle, Ed! öyle sanıyorum ki biz, o görüntü aracılığıyla, uzakta bulunan ve bilinmeyen bir verici istasyonla ilişki halindeydik.

— Bu kadar geç vakitte hangi istasyon böyle bir yayın yapabilir, sorarım sana? Bugünü yaşıyoruz Alan, iki bin yılında değiliz!

Omuz silkmekle yetindi Alan. Düşünceli bir hali vardı. Bir şezlonga uzanmıştı. Duruşuyla, zorlu bir sorunu çözmeye çabalayan genç bir pagan düşünür izlenimi yaratıyordu bende. Alnına düşmüş olan perçemi parmaklarına doladı. Yüzünde kendine özgü belli belirsiz gülümseyiş dalgalandı bir an. Fakat şimdi enikonu dalgın bir ifade belirmişti. Garip bir şey söyledi birden. Sakin ve açık seçik konuşuyordu. Birkaç saniye sonra dile getireceği şeyden epey heyecan duyduğu da belliydi.

— Bütün o gördüklerimizin dünyamızda olup bittiği düşüncesindeyim. Geçmişte olup bitmiş ya da gelecekte olacak bir sahne söz konusuydu belki de!...

Sabah olmak üzereydi ki, görüntü ekranda yeniden belirdi. Aynı dev kule, aynı yıldızlı gök ve kulenin dibindeki aynı yuvarlak duvar. Kulenin kapıları ilk görüntüdeki gibi yine aralıktı ve yine içerideki küçük odadan ışık gelmekteydi. Uzun süre hiçbir gelişme olmadı.

Sonra birdenbire... birdenbire, evet... bu adsız mekânda ve bu belirsiz zaman diliminde bir şeyler olup bitmeye başladı. Yıldızlı fonun önünde, bir adamın siyah silueti belirdi Kolunu havaya kaldırmıştı adam. Aynı anda bir başka siluet belirdi kapının aralığında, üzerinde garip bir elbise olan bembeyaz tenli genç bir adamdı bu. Kulağı kirişte bekledi bir süre. Sinyali alır almaz da hemen cevap verdi.

Genç kız gözüktü arkasında. Bir süre tartıştılar. Oldukça telaşlı bir halleri vardı. Hareketlerinden gizli ve kaçak bir iş yaptıkları anlaşılıyordu. Biraraya gelmeleri, yukarıdan verilen bir emirle, yasaklanmış gibiydi.

Yeniden sinyal geldi, yeniden cevap verdiler. Delikanlı itekledi genç kızı. Kapının sürgüsünü açmak istiyordu ama kapı, görüldüğü kadarıyla, direnmekteydi. Genç kızın kendisine yardım etmek, için gösterdiği çaba

delikanlıyı öfkelendirmişti. Sonunda kapı açıldı. Süzülür gibi girdiler içeriye. Şimdi de kapatmak gerekiyordu. Zarzor girip kapadılar.

Tam zamanında uyandırmıştık Nanette'i. Uzun kahverengi saçları darmadağın bir halde omuzlarına dökülmüştü. Kolumuza sımsıkı yapışmış, durmadan soruyordu:

— Söyleyin bana, ne oldu? Ne oldu, daha önce?

Alan kendi kendine konuşur gibi:

— Çok ağır bir kapı bu, dedi. Tam anlamıyla kapayamadılar. Sanırım, içeriden sürgülemekteler. Gerçi bütün her şey sessizce olup bitiyor ama, neredeyse insan demir çubukların tıkırtısını işitecek. Duvarın üzerinde nöbetçi görülmüyor. Ne kadar koyu bir karanlık. Ortalıkta da hiç kimse yok! Ama sen yine de bir şeyler olacağını sezmiyor musun, Nanette?

Nanette'in cevap vermesine kalmadan haykırdı Alan:

— Bakın, bakın çocuklar! Olağanüstü bir şey bu!..

Susmuş, dikkatle seyretmekteydi şimdi. Nanette heyecan ve korkuyla sokuldu bize. Bambaşka bir sahneyle karşı karşıyaydık. Aygıtın hepten bozulduğunu ve çok geçmeden ekranda hiçbir görüntü kalmayacağını sandık bir an. Ama böyle bir şey olmadı. Kısa bir süre sonra, değişimin sahnenin kendisinde olduğunu farkettik.

Gerçekten de o dev kule, buharlaşıyor ve bir bulutun içinde eriyor gibiydi. Bulunduğu yer hiçbir değişikliğe uğramamıştı oysa. Hep aynı yerde duruyordu kule; ama şu andaki görünüşü, rüyadaki varlıkların görünüşünü andırmaktaydı. Siyah ve beyaz kitlesi, elle dokunulmaz bir hayalet gibi yükseliyordu yıldızların aydınlığında.

Ve birdenbire farkına vardım ki yuvarlak duvar ortadan yok olmuştu! Yalnız duvar mı? Çimenler de, çiçek tarhları da, ırmak da yok olmuştu ortadan. Bütün arka plan sırra kadem basmıştı!

Akıp geçiyordu zaman. Zamanın akıp geçtiğini sadece Alan'la Nanette'in konuşmalarını işittiğimden emin olduğum için anlıyordum. Durmaksızın değişime uğramaktaydı sahne. Arka plandaki sis, sonsuz uzaklıklara doğru

hızla yayılmaktaydı. Elle dokunulabilir ya da canlı hiçbir şeye rastlamadan bakıyorduk bu bomboş evrene...

Sonra biçimler belirdi birden. Sonsuzluk birdenbire büzülüp kasılmıştı sanki.

Bir hâle gibi gözükmeye devam ediyordu kule. Ama ben kulenin daha önce bulunduğu yerde değil de bir ormanın ortasında yükselmekte olduğunu farkettim şaşkınlıkla. Yıldızlar artık silinmişti. Vakit gündüzdü. Beyaz bulutlarla süslü masmavi bir gökyüzü uzanıyordu ekranda. Güneş, ilerideki bir ırmakta yansıyıp ışıldıyordu. Kule hep oradaydı. Yalnız, gündüz aydınlığında daha soluk görünmekteydi.

Ormanı dikkatle inceleyince, bana hiç de yabancı gelmeyen yaratıklar gördüm, insandı bunlar!.. Evet, buranın, bizim kendi gezegenimizin insanları! Kızılderililer! En ufak bir kuşkum yoktu. Başlarına o hep bildiğimiz uzun tüyleri takmış, âyin giysilerine bürünmüşlerdi. Ve o acayip kuleyi, kulenin gözlerinin önünde maddeleşip somutlaştığını onlar da görmüşlerdi. «Bilinmeyen»le birdenbire yüzyüze gelince neye uğradıklarını anlayamamışlar ve derin bir korkuya kapılmışlardı. Çığlıklar atarak hemen yere kapanıp yalvarmaya koyulmaları, kuleyi, tehdit dolu bir kötülük tanrısı şeklinde algıladıklarını gösteriyordu. işte o vakit anladım ki, Alan Tremont’la Edward Williams’ın şu anda tanıklık etmekte oldukları şey, aslında, uzaysal-zamansal bir olayın kısıtlı bir görüntüsünden, küçücük bir parçasından başka bir şey değildir.

Hiç değişmemiş olarak, yerinde duruyordu kule. Külrengine bulanmış arka plansa, gelecek olaylara gebe bir halde, durmaksızın değişmekteydi. Gece gelmişti işte yeniden! Daha önce gördüğümüz o yıldızlı gökyüzü... Dev kulenin oluşturduğu hâle, somutlaşıp maddeleşmekteydi şimdi. Gri gölgeler daha karanlık görünüyorlardı. Giderek simsiyah oldular ve sonunda da yeşilimsi bir renge büründüler.

Kule yeniden elle dokunulur gerçek maddesel şekline kavuşmuştu; onu ilk olarak gördüğümüz zamanki gibiydi. Kapı yine kapalıydı. Kulenin yakınında bir park seçer gibi olduk. Buradaki her şey gibi bakımlı ve güzeldi.

Bir çığlık attım elimde olmayarak. Alan’la Nanette’in konuşmaları benim düşüncelerimi de yansıtmaktaydı. Çok yakından tanıdığımız bir yerdi burası! Bu kusursuz düzenleniş, bu ağaçlar ve bu yollar, bu fıskiye ve bu göl... Uzakta, kulenin arkasında, alçak ama geniş bir yapı görünmekteydi. Daha ileride, ışıl ışıl bir cadde... Hiçbiri yabancı değildi bunların!

— Burası, bu gördüğümüz yer, demişti Alan birdenbire. Bir kilometre ötemiz! Central Park bu! Şu da Metropolitan Museum!..

Cenlral Park, New York! Evet ama ne vakit olup bitiyor bunlar? Central Park’ta böyle bir kule yoktu, gayet iyi biliyorduk hiçbir zaman da olmamıştı! Şu karşımızda gördüğümüz yer, bu çok ünlü parkın gelecekteki görünüşü müydü yoksa?

Görüntü tamamıyla netti şimdi, çarpıcı bir gerçeklik içindeydi ve tüm ayrıntılarıyla serilmişti önümüze. Birkaç saniye önce görmüş olduğumuz bu orman parçasına insanlar şimdi Central Park diyordu. Bu inanılmaz, bu gerçekdışı kulenin önünde secdeye yatmış Kızılderililer de yoktu artık, ortalıkta hiç kimse yoktu...

Ön planda, parkın geniş yollarından birinde, mavi üniformalı bir adam gördüm birden. Elektrik fenerlerinden biri, baştan ayağa aydınlatıyordu onu. Ve bu adam, kuleyi seyrederken çığlık atmamak için eliyle ağzını kapadı. Kızılderilileri kulenin karşısında yere kapanmaya zorlayan o atadan kalma derin korkuya kapılmıştı adam. Ama Kızılderililer gibi secdeye varmadı. Tuhaf bir şaşkınlık okunuyordu bakışlarında.

Alan:

— Polisi gördün değil mi, Ed? dedi heyecan dolu bir sesle. O da görüyor kuleyi, o da görüyor!..

Kulenin kapısı açıldı birden. O genç kızın siluetini görür gibi oldum. Dışarıya doğru savrulan siluet, o sırada mehtap ve yıldızlar tarafından aydınlatılan parkın içinde kaybolup gitti. Yarı karanlık dolayısıyla pek emin değildim şu son gördüklerimden. Geri planda, Metropalitan Museum’un ve Beşinci Cadde üzerinde sıralanan dev gökdelenlerin ötesinde tanyeri ağarmaktaydı.

Kulenin kapıları kapanmış ve kendisi de yeniden örümcek ağını andıran o bulanık şekle dönmüştü. Çok geçmeden de yok olup gitti ortadan... Televizyonu kapamadan önce parkı, o garip konuğu, kuleyi ve polis görevlisinin şaşkınlığını hayalimden bir kez daha geçirdim.

Ekranın düz yüzeyinde hiçbir imaj ışıldamıyordu artık. Alan ayağa kalkmıştı:

— Gökyüzüne bak, Ed... dedi. Aynı gökyüzü bu!

Pencereden rahatça görülebilen göğe dikiliydi bakışları. Gerçekten de gördüğümüz gök, ekranda gördüğümüzün tıpatıp aynısı bir göktü.

Atölyenin doğuya bakan geniş pencereleri vardı. Ve güneşin ilk ışınları, ekranımızdan sönüp gitmiş olan aynı bulutların arasından süzülerek bize ulaşıyordu. Dalıp gitmiştim. Neydi bu! Ne biçim işti? Alan verdi cevabı:

— Ekranda doğduğunu gördüğümüz gün bu! Arkamızdaki parktaki o dev kule orada bulunan bir polis tarafından görüldü, şimdi görüldü, bizim yaşadığımız şu anda görüldü. Bugün... bugün olup bitti bütün bunlar!

İkinci Bölüm

OLAYLARIN akışını kavramakta hiçbir güçlük çekmemekteydik. O küçük Central Park alanı, izlediğimiz her iki görüntüde de gerçekten vardı. Kule yerinde kalmıştı. Onu ilkin, çok uzaktaki bir zamansal gerçeklik içinde görmüştük. Sonra da uzay içinde değil, zaman boyunca yol almıştı dev kule. O çağda Manhattan adasında oturan Kızılderililerin kuleyi görür görmez nasıl müthiş bir korkuya kapıldıklarına tanıklık etmişlik. Her iki şıkta da aynı toprak parçası söz konusuydu. Aynı ırmaklarla çevriliydi ada. Ne var ki ikinci görüntüde New York kenti henüz kurulmamıştı.

Uzaydaki pozisyonu hiç değişmeksizin zaman boyunca gidip gelen dev kule, en son olarak gelmiş, şimdiki zamana konmuştu. Bu sabah olmuştu bu; belki şimdi de olmaktaydı. Bizim çağımızda mola vermiş ve Central Park'ta görevli bir nöbetçi polisi de enikonu ürkütmüştü. Ardından bir hayalet biçimine girmişti yeniden; birkaç saniye sonra da ortadan yok olmuştu.

Alan'ın, dünden beri art arda sıralanan bunca garip olayları kolayca yorumlaması karşısında duyduğum derin şaşkınlığın nedenini şimdi daha iyi anlıyordum. Bana öyle geldi ki Alan'ın kişisel hayatı oldukça mütevaziydi. Bazı uğraşlarını Nanette'le paylaşmakta ve bunlar hakkında en ufak açıklamada bulunmaya dahi yanaşmamaktaydı. Kendisine bu konudaki düşüncelerimi anlattığımda birdenbire hoyratlaşmıştı. Yanakları kıpkırmızı kesilmiş, gözleri öfkeyle ışıldamıştı.

— Öyle sanıyorum ki Ed, dedi. Senin kesinlikle anlayamayacağın birçok şeyi ben anlıyorum. Babamın, hiç değilse teorik olarak, Çok eskiden beri bildiği şeyler söz konusu burada.

Kaytardığını hissediyordum. Ne söylemek istediğini öğrenmek için ısrar ettiğimde de kesip attı:

— Çok karışık ve karmaşık şeyler, Ed. Hatta belki de korkunç şeyler!

Ne anlamı var bütün bunların dercesine yüzüne bakıyordum. Nanette girdi araya:

— Dinle, Alan... Hani şu genç kız vardı ya, kuledeki... Onun bu sabah burada, New York'ta bulunması gerekmiyor mu?

Genç kız! Hayalet kız! Hiç değilse o... O, evet... O bal gibi gerçekti! Onun daha bu sabah Central Park'a geldiğini görmüştük. Şimdi ekranda hiçbir görüntü yoktu. Bundan böyle de bizlere hiçbir şey öğretmeyecekti. Ama biz bunu, hiç değilse şu an için, bilmemekteydik. Daha bu sabah gelmişti genç kız. Şu sırada da Central Park'ta olması gerekirdi.

— Gidip bir kolaçan etsek mi acaba? dedi Alan. Ancak böylelikle bulabiliriz, onu!

Yandaki odalardan birine geçmişti. Çok geçmeden kapıda göründü:

— Gel, Ed! Sana belki belirtici bir şey göstereceğim. Belki diyorum, çünkü henüz kesinkes emin değilim.

Nanette de gelmişti ardımız sıra. Yatak odasındaydık. Oda güneye bakıyordu ve biz, Beşinci Cadde'nin doğusundaki büyük bir binada bulunmaktaydık. Damların üzerinden doğru bakınca, bulunduğumuz noktaya oranla çok daha az yüksek olan bütün güney mahalleleri rahatça görülebiliyordu.

Akşam olmuş, ortalık kararmaya başlamıştı. Ve uzakta bir yerden yıldızlı gökyüzüne dikilmiş bir projektörün ışığı iyice belirginlik kazanmaktaydı.

Karanlığı tek başına delmeye çabalayan bir projektör!

— Nerede bu projektör, kuzum? diye sordum Alan'a.

Gerçekten neredeydi acaba? Rıhtımlara yakın bir yerde mi, yoksa limana bağlı bir geminin güvertesinde miydi? Belki de Staten Island'daydı. Kesin olan, bu hareketsiz ışığın oralarda bir yerde olduğuydu.

— Staten Island'da, dedi Alan. Turber kliniğinin damına yerleştirilmiş bir projektördür bu. Oldukça çok çıkar insanın karşısına. Sen hiç görmemiş miydin?

Gerçekten de hayal meyal anımsıyordum bu ışığı gördüğümü. Ama üzerinde durmamıştım. Neyime yarardı ki?

Düşünceli bir ifadeyle ekledi Alan:

— Garip! Tam ben bu projektörün alışılmış yerinde olup olmadığını soruyordum kendi kendime. Ve işte orada...

— Ama, Alan, sen bu gizemi yok yere daha da genişletiyorsun! İşler zaten yeterince karmaşık...

Gülümsemekle yetindi Alan. Gülümseyişi kaybolurken, dudaklarının ucunda bir muziplik ifadesi belirmişti. Ve bana öyle geliyordu ki «boz-yap»ın parçalarını ayırıp ayıklamaya başlamıştı bile... Üstelik, bu içinden çıkılmaz öykünün ortasında tamamıyla umarsız kaldığımız bir saatte!

— Doktor Wolf Turber adını hiç işitmedin mi sen bugüne kadar?

— Hayır, dedim. Doktor Turber'ın ne ilgisi var ki bizim şu gördüklerimizle? Yalnız şunu söylemeden edemeyeceğim, azizim: Sırrını hayranlık verici bir ustalıkla sakladın!

Ses tonumda gariplik olmalıydı. Alan gülmeye başladı.

— Kırılman için en ufak bir neden dahi yok, dedi. Hiçbir şey saklamadım. Söyleyecek bir şeyim yoktu, o kadar. Yani gerçekten ilginç bir şeyim, demek istiyorum.

Nanette koluma yavaşça dokunarak:

— Babamın tam ölmeden önce söylemiş olduğu bazı şeyler söz konusu, Ed... dedi. Kurmuş olduğu bir teori, daha doğrusu bir önsezi...

— Gerçekten de garip... dedi Alan, öldüğü sabah öylesine büyük bir ciddilikle konuşmuştu ki babam! Kamuoyunu bir yana bırakalım, bizim tarafımızdan dahi bilinmeyen birtakım bilimsel olguları açıklamıştı bize. Oysa şimdi, yığınla olayın onun görüşlerini doğruladığı şu anda, o kadar özenle gizlemiş olduğu teorisini bütün herkese yaymak ve açıklamak, birinci dereceden bir önem kazanıyor...

Bir an sustuktan sonra şöyle tamamladı konuşmasını:

— Görüyorsun ya Ed... Senin o «*sır*» dediğin şey, sadece senden saklanmış bir şey değildir.

— Peki, şu halde söyle lütfen: Kimdir bu Doktor Turber ve bu esrarengiz adamla sizin aranızda ne gibi bir ilişki var?

— Aslını ararsan... diye başladı Alan, onunla aramızda hiçbir ilişki yok. Bundan yirmi yıl kadar önce genç bir tıp öğrencisiymiş Turber. Sonra kısa

bir süre, babamın hesabına çalıştı. Bugün bir hastanesi var: Turber Kliniği. Bir çeşit özel hastanedir bu. Doktor Turber, akıl hastalıkları alanında uzmanlık kazanmış olan «*nevi şahsına münhasır*» dâhilerden biridir. Babam, fizik alanında büyük basarılarla donanmış bir geleceği olduğunu söylemişti ona. Yalnız bunun için de sınırsız bir sabırla çalışmak gerekmekteydi. Ama Dr. Turber yapmadı bunu. Babamdan ayrılırken, hiç de küçümsenmeyecek bir miktarda parayı da beraberinde götürdü. Daha doğrusu, olay meydana çıkınca ondan şüphelenmişti babam. Ben gerçeği bilmiyorum; daha doğrusu işin bu yanının benim gözümde hiç mi hiç önemi yok. Kaldı ki sağlam belgelere dayanan herhangi bir şey ispatlayamadılar adama karşı. Doğaldır ki, Dr. Turber, babamın yeminli düşmanı oldu. Ölümüne nefret etmeye başladılar birbirlerinden. Babamın ölümünden sonra da onu hiç görmedim. Dr. Turber, benim gözümde tipik bir dolandırıcıdır. Zaten daha ilk bakışta tu duyguya kapılır insan, işte bütün bildiklerim, kısaca bu.

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— Hiç değilse şu an için.

Atölyeye dönmüştük şimdi. Televizyon hep açıktı ve hiçbir görüntü yansıtmıyordu gene.

— Alan, dedi Nanette. Dr. Turber’ın bana olan aşkından söz et ona biraz.

Kesinlikle önceden sezip göremeyeceğim durum ve olgular çıkıyordu birdenbire ortaya.

— Nanette’e deli gibi âşık olmuştu, dedi Alan. Başka hiçbir genç kıza dönüp bakmazdı bile!

Nanette:

— Ondan her zaman için çok korkmuşumdur!..

Alan devam etti:

— Ve Turber, yeminli düşmanı olduğu halde babamı ziyaret edip Nanette’le evlenmek istediğini bildirdi.

İşin burasında şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü hem çok güzel, hem çok şirin bir kızdı Nanette.

— Ayrıntılara girmekten kaçınacağım... diye sürdürdü konuşmasını Alan. Kısacası, Dr. Turber'ın önerisi bütün ailede çok kötü bir etki yaptı. Babam çok açık konuştu kendisiyle, Nanette de duygularını hiçbir şekilde gizlemeye tenezzül etmedi.

Nanette tekrarladı:

— Sürekli ve derin bir korku kaplıyordu içimi onun yanında!

— Uzatmayalım... diye devam etti Alan. Son derece kurnaz ve sevimsiz bir adamdı Dr. Turber. Onun çatkapı bize gelip gitmesinden hiç mi hiç hoşlanmıyorduk. Zaten babam da hazretin ayağını kesti bizim evden, öyle değil mi sevgili kızkardeşim?

— Tastamam öyle, dedi Nanette. Şimdi de biraz Dr. Turber'ın hayatından ve babamın teorileriyle olan ilişkilerinden söz etsene...

— Bunun sana pek bir şey öğreteceğini hiç sanmam, Ed... diye başladı konuşmaya Alan. Adamı saran bir gizem havası vardı. Babam kesinlikle inanıyordu buna. Açıklanması güç şeyler olup bitiyordu hep çevresinde. Belirli zamanlarda hastaneye gelmiyordu örneğin, kayboluyordu ortadan. Aslında bütün bunlar, olgularla doğrulanmış şeyler olmaktan çok sezgilerle varılan sonuçlardı. Ama demin görmüş olduğumuz ve yıllardan beri hastanenin damında yanıp sönen o projektör, bence hiç tartışma götürmez bir şekilde, adamın çılgınlığının kesin bir belirtisini oluşturuyor. Bütün bildiklerim işte bundan ibaret...

Nanette atıldı yeniden:

— Dr. Turber'ın hastanedeki asistanı var bir de... Bir Kızılderili, eğer yanılmıyorsam?

— Doğru, evet... Dr. Turber'ın bütün unsurları bir tek aynı nedene bağlayan bir teorisi olduğunu söylerdi sık sık babam. Ben o teori konusunda biraz şüpheci davranıyordum. Neyse... Buna karşılık bugün, bize sunulan görüntü —ki, onun gerçekliğinden şüphe edemeyiz, öyle değil mi, Ed?— evet, bana kalırsa çok şeyi açıklamakta o görüntü. Bulanık ama gene de

kesin bir biçimde, «boz-yap»ın parçaları biribirlerine denk düşüyor gibime gelmekte. O genç kız...

Şimdi bütün her şey o genç kıza bağlıydı, evet; çünkü görüntü artık tümüyle ortadan kalkmış bulunmaktaydı. Genç kıza gelince... O bir gerçeklik olabilirdi pekâlâ, bugün de yaşamakta devam eden bir gerçek varlık!

Hiç değilse şimdilik polisi işin içine karıştırmamaya karar verdik. Bu sabah bir genç kızın hem de Central Park'ın tam orta yerine konmuş bir kuleden çıkmasına kim inanırdı kolay kolay? Ya bu eh sıradan bir hayal idiyse, diye sorarlar adama!.. Böylece iş dönüp dolaşıp dün gece orada nöbet tutan ve sahneye tanıklık etmiş olan polise dayanıyordu. Ve temel sorun, o genç kızın bugün gerçekten aramızda bulunup bulunmadığıydı.

Polise haber vermemekle ne iyi etmişiz meğer. Çünkü olaylar hızla gelişecek ve gene aynı hızla biribirine bağlanacaktı. Nitekim çok geçmeden heyecan ve şaşkınlık içinde öğrendik ki, bizden başkaları için de bir gerçekti olay!.. Şöyle:

Gazetelerde şaka yollu bir küçük haber yayınlandı olay hakkında. Hatta birkaç gazete haberi birinci sayfada verdi. Bu, olayı bir lâtife olarak değerlendirme sonucuydu elbette. Bir çeşit gırgır geçmek için okunup anlatılacak cinsinden bir fıkra:

BİR POLİS GÖREVLİSİ CENTRAL PARK'TA HAYALET BİR EYFEL KULESİ GÖRDÜĞÜNÜ SÖYLÜYOR!..

İnsanı elbette ki inandırmayan ama güldüren bir başlıktı bu. Okunur okunmaz unutulmaya mahkûm bir haberin başlığı. Yeminli polis görevlisi Mac Farland'ın, çalışmaktan bitkin düşmüş, kaygılı ve dalgın bir büyük kente armağanı, o kadar.

Peki ya genç kız?

Akşam gazetelerinde bir küçük haber vardı o konuda. Kimin akimdan geçerdi o sabah haberiyle bu akşam haberinin özleri arasında kopmaz bir bağlantı bulunduğu. Şöyleydi ikinci haber:

«*Central Park'ın parmaklıkları önünde kimliği belirlenemeyen bir genç kız bulunmuştur. Konuşamayan ve büyük bir olasılıkla bellek yitimine uğradığı sanılan genç kız önce Bellevue'ye götürülmüş, oradan da Staten Island'da ki Turber Kliniği'ne gönderilmiştir.*»

Hemen her gün karşılaştığımız sıradan bir olayı bildiren bu haber kimi heyecanlandırabilirdi ki? üçümüze gelince: Bir büyük gizemin eşiğinde bulunduğumuzun tam bilincindeydik. Ürkünç bir mağaraya girmemizi kolaylaştırmak istercesine bir kapı açılmıştı önümüzde sanki...

Üçüncü Bölüm

NANETTE apartmanda kalmıştı. Alan'la ben, Turber Kliniği'ne doğru yol almaktaydık, öğleden sonra üç sularıydı. Bellek yitimine uğramış ve şu anda Dr. Turber'ın kliniğine kapatılmış bulunan genç kızın, ekranda bize görünen kimse olup olmadığını bıkıp usanmadan tartışıp bu konuda aklımıza gelen tüm olasılıkları sıralayarak ulaştık Staten Island iskelesine. Yanaşır yanaşmaz araba vapurundan atlayıp bir taksi çevirdik. Çok sıcak bir ikindi vaktiydi. Ve kilometrelerce yol gidecektik adanın içinde. Klinik küçük ve yüksek bir çeşit yaylanın üzerinde kuruluydu. Sadece o bina vardı orada, ilk yerleşim merkezinden en az bir kilometre uzakta yükseliyordu.

Tuğladan inşa edilmiş ve sahte mermerle süslenmiş dört köşe bir yapıydı bu. En az dört katlı gibi gözüken yapının en üst katında bir dizi balkon sıralanmaktaydı. Güneş şemsiyelerinin gölgesinde şezlonglara uzanmış gazetelerini okuyan insanlar görülmekteydi. Bir parkla çevriliydi klinik. Sık tıkız ve tropikal bir bitki örtüsü ilk bakışta göze çarpıyordu.

Parkı demir bir parmaklık kuşatmaktaydı. Dışardan her isteyenin içeri girmesini engellemek için tasarlanmış olsa gerekti bu parmaklık; ama, daha çok içeridekilerin dışarı çıkmasını önlemek için oraya konmuş izlenimini uyandırıyordu. İşin doğrusu, yer olarak, ideal bir sanatoryum yeriydi.

— Sekiz yıl önce yaptırmıştı Dr. Turber bu binayı, dedi Alan. Bugün çoğu zengin nevrozlulardan oluşan ve sürekli bir müşteri birikimine sahip. Denildiğine göre çok zengin olmuş!

Geçtiğimiz son köy, geniş bir göçmen ya da Çingene kolonisi oluşturuyordu. Kliniğe yaklaşırken dönüp arkama baktığımda, binanın tüm New York'a egemen bir noktada kurulu olduğunu ve görüş açısı, liman başta olmak üzere, bütün kenti banliyöleriyle birlikte kapsayan eşsiz bir gözlemevi meydana getirdiğini farkettim.

Alan, doktorla randevusu olduğunu söyleyince parmaklık kapısındaki bekçi geçmesini işaret etti şoföre.

— Doktorun bizi kabul edeceğinden emin misiniz? diye sordum.

— Buradaysa mutlaka eder, dedi Alan.

— İlişkilerinizin uzun süreden beri kesik olduğunu unutuyorsun herhalde?

Omuz silkti Alan:

— Hazret Nanette'i rahatsız etmedikçe ilişkilerimiz normal toplumsal ilişkiler çerçevesi içinde kalır ve karşılaştığımız vakit de şöyle ayaküstü bir iki laf ederiz.

Bu arada içeri alınmıştık. Bizi soğuk görünüşlü ama konforlu bir bekleme salonuna buyur eden hemşire:

— Biraz beklemenizi rica edeceğim, efendim... dedi. Doktor şu anda meşguller, ama çok geçmeden sizi kabul edeceklerdir.

Bir dizi rahat koltuk sıralanmıştı salonda. Cilalı parkeyi İran halıları örtüyordu ki, sadece onlar başlıbaşına bir servetti...

Bir koltuğa yerleştim. Alan, benimkinin yanına doğru yaklaştırdı koltuğunu. Böylece hem benimle rahatça konuşma, hem de hemşirenin uzaklaşmakta olduğu koridoru gözetim altında tutma olanağına kavuşuyordu.

Fısıltılı bir sesle:

— Genç kızı görmek için bir bahane uydurmamız gerekli, azizim.

— Elbette ama nasıl bir bahane?

— Tasarladım onu. Seni gazeteci olarak tanıtacağım. Bugüne dek bir alay gazeteciyle başı derde girmiş olduğundan sana hiçbir soru yöneltmeyecektir. Sen de hiçbir şey söylemeyeceksin. ..

— Ama Alan, biliyorsun ki ben bir profesyonel pilotum. Nasıl olur da bir gazeteci gibi...

— Uzatma Ed!.. diye kesti sözümü Alan.

Sonra da hemen kalkıp koridora yöneldi.

Çok geçmeden döndüğünde:

— Gel, lütfen... dedi bana. Görmeni istediğim bir şey var!

Koridorun hemen bitişiğindeki açık pencereye doğru çekmişti beni. Bir iç avluya açılıyordu bu pencere; ve yerden şura bura, üç metre yükseklikteydik.

Gene fısıltı halinde:

— İyi bak, Ed! Şu avlunun ortasında duran çok garip bir yapı değil mi? Bu yapı bende daima bir iç huzursuzluğu uyandırmıştır.

Gerçekten de Alan'ın gösterdiği yapı çok acayip bir etki yaratıyordu insanda, iç avlu dört bir yandan klinik binasıyla çevrili bulunuyordu. Göze batan hiçbir yan yoktu avluda. Birinci katın görünüşü de normaldi: Balkonlar ve pencereler vardı her köşede. Ama ikinci, üçüncü ve dördüncü katlarda hiç pencere yoktu. Sadece bir duvar!

— Ne dersin, Ed? Pek tuhaf bir mimarlık anlayışı değil mi bu, ha? Bu yapıda, çatlak bir kafanın yansıdığını görmek mümkün değil mi? Üstelik de, söylendiğine göre, binanın planını bizzat Dr. Turber çizmiş!

Geniş avlunun ortasında gene tuğladan inşa edilmiş bir yapıya dikkatimi çekti Alan. Bulunduğum yerden, o yapıyı olduğu gibi görebiliyordum. Bir tek bile penceresi yoktu binanın! Kapısı da yoktu. Aşağıda ve tam ortada küçük ve dar bir giriş yeri vardı, o kadar...

— Turber'ın laboratuvarı bu, diye açıkladı Alan. Hiç değilse öyle sanılıyor. Gördüğün gibi bir tek girişi var. Ve bugüne değin Dr. Turber'la Kızılderili asistanı dışında hiç kimse girememiş oraya. Bir hayli zaman geçti aradan, binanın yapılışı sırasında burada çalışmış olan bir işçiyle konuşmuştum «O laboratuvarda.. demişti bana.. şu iki odadan başka hiçbir şey yoktur.»

Odaların yerlerin gösterdi Alan eliyle. Sonra da şöyle sürdürdü konuşmasını:

— Bunun dışında sadece şu kalın mı kalın dört duvar ve bu dört duvarın içindeki boşluk var! Bu yapının ne işe yaradığını hiç kimse bilmiyor...

Hemen susmak zorunda kaldı Alan: Salonda, arkamızdan doğru ayak sesleri gelmeye başlamıştı birden, içgüdüsel bir atılışla hemen pencereden uzaklaştık. Dr. Turber mıydı acaba? Hayır, değildi.

Bir delikanlı girmişti salona. Üzerinde spor bir giysi, elinde de bir tenis çantası vardı.

Ona doğru yürüdü Alan:

— Eee Charlie, nasılsın bakalım? Nasıl geçti tenis partisi? Sanırım, beni hatırlıyorsundur?

Hoş görünüşlü bir delikanlıydı bu:

— Hatırlamaz olur muyum hiç!.. dedi. Daha önce de gelmiştiniz buraya. Yanılmıyorsam, Dr. Turber'la birlikte görmüştüm sizi...

Alan, başıyla bir «evet» işareti yaptıktan sonra:

— Gelin, şöyle oturalım çocuklar, dedi.

Biz oturduk. Charlie ayakta kalmıştı:

— Yoksa siz de doktora muayeneye mi geldiniz? diye sordu.

Kapkara bir ifadeye bürünmüştü yüzü birden. Sözlerini sürdürdü:

— Annem beni hasta olduğuma inandırdı. «Oraya bir git, hemen iyileşeceksin...» dedi durdu hep. İşte geldim buraya ve hemen iyileştim! Aman ne güzel, değil mi?

Alan'la bakıştık.

— Peki ama Charlie, sen şimdi halinde hiçbir iyileşme, hiçbir düzelme görmüyor musun? diye sordu Alan. Biz eski dostlarız! Bir an önce iyileşmeni isterim...

— Sizin bana dostluk beslediğinizi biliyorum, dedi Charlie. Buraya girer girmez gördüm sizi, pencereden bakıyordunuz.

Birden sustu, gidip pencereden dışarı baktı bir an. Döndüğünde fısıldayarak konuştu:

— Garip şeyler oluyor burada. Ama gündüz hiçbir şey göremezsiniz!

— Emin misin?

— Geceleri defalarca gördüm onları. Ama ben, onları günün istediğim herhangi bir saatinde görebilecek bir yolunu buldum: Dama çıkıyor ve ordan hiç kimseye görünmeksizin gözetliyorum. Bir genç kız getirdiler bu sabah, ben onu damdan gördüm!

— Bir genç kız mı, dedin?

— Hem de çok güzel bir genç kız! Buradan geçirip yukarı çıkardılar ama ben nerede olduğunu çok iyi biliyorum.

Bana bir işaret çaktı Alan:

— Gelen var mı, kolaçan et, dedi.

Sonra Charlie'ye döndü:

— Anlat, dostum!

— Hastaymış o kızcağız., öyle dediler. Ama annesiyle getirmediler, yalnızdı geldiğinde. Oysa beni annem getirmişti...

— Charlie, o genç kızı ben de görmek isterdim.

— Dama çıkabiliriz, çünkü anahtarım var.

Hiç kimsenin dama çıkma hakkı yoktur ve bugüne kadar benim dışımda hiç kimse de çıkmamıştır. Ben zekiyimdir çünkü. Bir anahtar da *Mavi Sakal*'ın kafesini açmak için...

— Sonra, Charlie?

— Sonrası... Dam! Damdan bakınca bütün içerisini görebilirsiniz.

— Neyin içerisini?

— Neyin olacak, laboratuvarın! O yere böyle diyorlar. «*İblislerin çalışmasını gizlemek için dört duvar,*» Shakespeare söylemiş, ne güzel değil mi? Oysa annem ben Shakespeare okurken sinirlenirdi...

— Charlie, şu genç kıza gelelim artık!

— Gelelim tabii! O da bir parça rahatsız galiba. Hangimiz değiliz ki zaten? Ama o, çok korkmuş görünüyordu. Holde birikmiştik, önümüzden

geçirdiler onu. Geçerken bana baktı. Ve.. nasıl söylesem.. yardıma ihtiyacı olduğunu hissettim. O vakit dedim ki kendi kendime: «*Belki de ben ona yardım edebilirim!*» Çünkü ben kurnaz olduğum kadar, gerekli araçlara da sahibim!

Anahtar destesini çıkardı cebinden ve sallamaya başladı. Dr. Turber o sırada salona girmiş olsa nasıl bir kızılca kıyamet kopardı, orasını Allah bilir! Neyse ki koridorda henüz kimse yoktu.

— Charlie, kesin olarak biliyor musun o genç kızın odasını?

— Kesin olarak biliyorum.

— O odanın kapısını da açabilir misin?

— Açmak mı? *Mavi Sakal*'ın kafesini!..

Tepeden tırnağa titriyordu Charlie.

— Toparlan, dostum. Benim de sana ihtiyacım var!

Bir nebze de olsa Charlie'nin toparlanmasına yetmişti bu sözler. Ama sesi gene de titremekteydi:

— Siz ne zaman geliyorsunuz burada yatmaya?

— Bak, Charlie! Küçük bir çaba gösteremez misin? O genç kıza yardım edip buradan ayrılmasını sağlamak istiyorum ben. Çünkü o genç kız hasta falan değil, anlıyor musun?

Charlie yüksek sesle kendi kendine konuşur gibi:

— O genç kıza ben de yardım etmek istiyorum. Yardım etme olanağım da var. Öyleyse etmeliyim!

Tam o sırada uzun koridorun ucunda beliren bir siluetin yaklaşmakta olduğunu gördüm:

— Alan, geliyor! diye uyardım onu.

Alan kararlı bir sesle ve Charlie'yi omuzlarından tutarak konuştu:

— Bak, dostum! Şimdi sana söyleyeceklerimi belleğine iyice yerleştirebilir misin?

— Elbette!.. dedi Charlie.

— Şimdi beni iyi dinle: Bu akşam saat onda bütün anahtarlarınla birlikte tenis kortunun yanında olacaksın. Tek başına geleceksin ve hiç kimseye bundan söz etmeyeceksin. Tamam mı?

— Tamam, dedi Charlie.

Tam o sırada salona Dr. Turber girdi. Alan gene dost sohbeti tonunu takınarak:

— Partiyi kazandığına pek sevindim Charlie, dedi. Hadi şimdi çık odana keyifli bir banyo yap...

— Doğru... dedi Charlie. Annem de zaten hep, yemeklere geç kalanın aç kalacağını söyler!..

Üçümüz de Dr. Turber'a dönmüştük şimdi.

Kırk yaşlarında bir adamdı Dr. Turber. Neredeyse büyüsel bir güç fışkırıyordu varlığından. Ve daha ilk karşılaşmada farkına varıyordunuz bunun. Doğa bazı insanlara çevrelerini derinden etkileme gücünü sunmuştur. Dr. Turber da işte bu mutlu azınlıktandı. Kendisine olan derin güven, karşısındakilere bakış tarzından belli oluyordu hemen. Ben şahsen o daha içeri girer girmez müthiş bir tiksinti duydum. Geniş omuzları, hafif kamburca ve hep öne doğru uzanmış olarak duruşu ve iki metreye yaklaşan boyu, fizik olduğu kadar da moral bir biçimsizlik izlenimi uyandırıyordu insanda. Kısa ve kalın bir boyun üzerine oturtulmuş kocaman bir kafası vardı. Neredeyse üzerinden sarkacak eski elbiseler giyinmişti. Bütün bu haliyle bir gorile benziyordu.

— Günaydın, Tremont! diye girdi söze. Umarım, Charlie size sıkıntı vermemiştir? Çok hoş bir çocuktur aslında. Kafasından bir parça rahatsızlığı var, hepsi bu...

Bir el işaretiyle dışarı yolladı Charlie'yi. Alan'ın gözlerinin içine bakarak devam etti:

— Peki ama kuzum, siz o tapılası, o güzeller güzeli Nanette'i niye getirmezsiniz buraya hiç? Çünkü benim gözümde onun bir tek ziyareti sizin binlerce ziyaretinize değer!

Alan, bu sözleri hiç mi hiç işitmemişçesine, ziyaretimizin nedenini açıklamaya girişti hemen:

— Bu sabah Central Park'ta bir genç kız bulunmuş, doktor. Gazetelere göre, bellek yitimine uğramış bir genç kız. Sizin de pek iyi bildiğiniz gibi, gazeteler, söz konusu genç kızın Bellevue'den buraya, sizin kliniğinize gönderildiğini yazmakta...

Belli belirsiz alaycı bir ifade dalgalanan gözlerle dinliyordu onu Dr. Turber. Alan beni göstererek devam etti:

— Dostum Williams bir dizi gazetenin muhabiridir. Söz konusu genç kızla görüşmesini sağlarsanız mutluluk duyacaktır.

Duygularını hiç dışa vurmayan bir sesle konuştu Dr. Turber:

— Bir genç kız mı, dediniz? Bellek yitimine uğramış bir genç kız? Bir yanlışlık olsa gerek bu işte!

Soran gözlerle bir Alan'a, bir bana bakıyordu. Gözlerindeki alaycı ifade, dudaklarına yerleşmişti şimdi.

Alan kesin bir ifadeyle sordu:

— Bizim o genç kızı görmemize engel olmak niyetinde misiniz, doktor?

— Kesinlikle! Hangi nedene dayanarak yapabilirim ki bunu?

— Demek o genç kızın sizin kliniğinizde bulunduğunu inkâr etmiyorsunuz?

Dr. Turber'ın şu cevabıyla devam etti bu amansızca tartışma:

— Hangi nedene dayanarak bu sorunuza cevap vermek zorunda duyabilirim ki kendimi?

Alan tavır değiştirdi bunun üzerine:

— O genç kızın sizin kliniğinizde bulunduğunu biliyorum, dedi. Yanılmıyorsam sizin bana anlatmak istediğiniz, sizden o genç kızı bana göstermenizi istemek gibi bir hakkım olmadığı!

Alaycı bir baş hareketiyle onayladı Dr. Turber. Bu sefer Alan da alaycı bir tonla sürdürdü konuşmasını:

— Gayet iyi bilirsiniz ki sizi buna zorlayacak bir yol bulmak benim için olanakdışı değildir!

— Tahmin ederim, diye karşılık verdi Dr. Turber.

Alan:

— Üstelik çok da kolay, dedikten sonra, soğukkanlılıkla sürdürdü sözlerini:

— Her şeyden önce bu genç kız, şu anda kimliği henüz belirlenmemiş bulunduğu için, doğrudan doğruya devletin sorumluluğu altındadır. Bu durumda Bellevue Hastanesi nasıl olur da size teslim edebilir onu, bir türlü anlayamıyorum?

— Bu sizi ilgilendirmez.

— Bundan böyle ilgilendiriyor, doktor, ilk işim, arkadaşım ve kendim için, o genç kızı rahatça görmemizi sağlayacak resmî bir izin belgesi almak olacaktır.

— Benim de anlayamadığım bir husus var, Tremont. Bugüne dek buraya sayısız bellek yitimli hasta geldi. Ama siz, bunların hiçbiriyle ilgilenmediniz!.. Şu anda gösterdiğiniz aşırı ilgi, doğrusu beni pek duygulandırdı.

Alan cevap vermedi.

— Sorun yanlış anlaşıldı galiba? diyerek söze girdim. Aşırı ilgi duyan, Alan Tremont değil, benim. Bu konuda, gerekirse, Sağlık Bakanlığından bir yazılı emir de getirebilirim size...

İşte benim bu müdahalem üzerine Dr. Turber:

— Peki, tamam, dedi. O genç kızı görebilirsiniz. Yalnız...

Susmuştu.

— Yalnız?

— Yalnız, diye devam etti. Çok kısa bir süre görebilirsiniz kendisini. Tedavisi bakımından gerekli bir önlem bu.

Eliyle koridoru işaret ederek tamamladı sözünü:

— Buyurun.

Başka birtakım koridorlar izliyordu bu koridoru. Bu arada Alan doktorun bir hayli arkasında kalıp:

— Geçtiğimiz yerleri unutmamaya çalış, diye fısıldadı bana, özellikle kızın odasını...

Doktorun dönüp baktığını görünce de sordu:

— Kaç yaşında acaba bu genç kız?

— Yirmi yaşlarında. Aslını ararsanız, küçücük bir acayip yaratık, diyebilirim. Bir iyi aile kızı izlenimi uyandırıyor insanda.

Bir merdiveni tırmanıp yeni bir koridora dalmıştık. Koca binanın bütün iç konumunu belleğime âdeta kazımaktaydım bu arada. Dr. Turber'ı şüphelendirmemek için sordum:

— Bizden midir, dersiniz? Yâni Amerikalı mıdır acaba?

— Amerikalı olacağını pek sanmıyorum. Garip giysileri var, dedi Dr. Turber. Bellevue'deki hastabakıcılar akla karayı seçmişler o giysilerini çıkartalım diye. Ama o kesinlikle yanaşmamış. Birazdan siz de göreceksiniz ya!..

Yolumuzun üzerinde rastladığımız tek tük hasta, bizi tuhaf bakışlarla süzmüş ve hemen ardından da uzaklaşmıştı. Aslında Dr. Turber'ın bakışıydı onları uzaklaştıran. Aralarında Charlie de vardı. Yanından geçerken şöyle bir koluma dokunmuş ve dostça bakmıştı bana.

Bütün binada egemen olan bir tek şey vardı: Anormallik!.. Yerleri halılar, duvarları goblen örtülerle kaplı koridorlar boyunca hastalar —ki çoğu genç insanlardı— ilk bakışta büyük bir özgürlük içinde hareket etmekte,

istedikleri gibi gidip gelmekteydiler; ama gerçekte kendi içlerindeki bir yüke zincirlenmiş gibiydiler.

Bir üst kata çıkmıştık. Orada bir asansör olmasına rağmen Dr. Turber nedense yürütmüştü bizi...

Sonunda durup cebinden bir anahtar çıkardı.

Binanın bütün kapıları dışarıya açılıyordu. Avluya dönük olan karşı duvarsa, dümdüz ve bembeyaz bir düzey olarak uzanmaktaydı.

Dr. Turber, bu sırada, son maun bir kapının önünde durmuştu.

— Hastamız burada Tremont, dedi. Kapısını kilitlemek zorunda kaldım. Bir keresinde kaçmaya kalkıştı çünkü. Son anda bulup yakalayabildik. Yoksa devlet yetkilileriyle aramız yaman bozulacaktı...

Sonra da ciddi bir sesle, odasına her girilişte, genç kızın büyük bir ürküntüye kapıldığını söyledi.

— Şiddetli bir korku ancak iyileştirebilirdi o kızı, dedi. Gerçekten de bazı bellek yitimi olayları, güçlü bir sarsma ya da kafaya ani bir yumruk atmakla tedavi edilebiliyor. Ama benim daha etkili metodlarım var.

— Kendisiyle görüşebileceğim değil mi? diye sordum.

— Elbette, diye cevapladı Dr. Turner. Ama bu görüşmeden herhangi bir sonuç elde edeceğinizi sanmıyorum.

Bir an durup düşündükten sonra da ekledi:

— Sanmıyorum; çünkü o genç kızın söylediği şeyler, tek kelimesini dahi anlamadığım bir sayıklamadan başka bir şeyi anımsatmıyor bana!

Yandaki koridorda bir kapı vardı. Bu kapı, bütün konuşma boyunca açık kalmıştı. Bir yatak odasının kapısıydı bu. İçeride bir yatak ve güneş ışınlarının akın akın dolduğu bir pencere vardı.

Bir adam çıktı odadan, bize doğru yaklaştı. Dr. Turber’ın Kızılderili yardımcısı olan bu adam, sanki tetikte bekler gibiydi. Belliydi ki doktor tarafından özel muhafız olarak yerleştirilmişti oraya. Nitekim Dr. Turber’ı görür görmez tek kelime söylemeksizin çıkıp uzaklaştı.

Ne var ki kendisini gördüğümüz o kısa süre boyunca Alan da ben de Kızılderili adamın korkunç görüntüsünün etkisinde kalmıştık. Alabildiğine uzun boylu, yanık yüzlüydü. Sonradan Alan'ın bana anlattığına göre, tam yirmi yıldır Dr. Turber'ın en yakın çalışma arkadaşı olduğu halde bir tek kelime İngilizce öğrenmeyi başaramamak başarısını göstermişti! Dr. Turber, yardımcısının dilini öğrenmek zorunda kalmıştı; ama bunu bir zül gibi görmekte ve özenle gizlemekteydi.

Kızılderili gittikten sonra Dr. Turber, sanki hiçbir şey olmamışçasına:

— Sizin yerinizde olsam, o genç kızla katiyen konuşmazdım, dedi. Ama siz gene bildiğiniz gibi yapın.

Sonra da genç kızın oda kapısını yavaşça tıkırdattı.

Küçük ama konforlu bir odaydı bu. Zevkli bir tarzda döşenmişti. Herhalde içeri alınanların kaçmasını önlemek için olsa gerek, hiç penceresi yoktu odanın.

Daha ilk görüşte tanıdık onu. Ta kendisiydi! Televizyonda gördüğümüz o genç kız, evet...

Bir hayal değildi karşımızda duran. Canlı ve perilere özgü incelikte bir yaratıktı. Ürkmüş gözlerle bakıyordu gerçi; ama bu bakışta ne bulanıklık vardı, ne de bellek yitimi. Hele hele bir akıl hastalığı izi hiç mi hiç yoktu... Bakışları bir an Turber'ın üzerinde durduktan sonra gelip bana ve Alan'a takıldı. O bakışlarda ben, çığlık atmaya artık gücü kalmamış bir kazâzedenin dalgalara gömülmeden önce yolladığı son yardım çağrısını okudum.

Dördüncü Bölüm

BATAN güneşin ışınları, Turber Kliniği’nin gri duvarları üzerinde birer yangın alevi gibi parıldıyordu şimdi. Genç kızla görüşmemiz bir iki dakika ya sürmüş ya sürmemişti. Birkaç söz söylemek fırsatını bulabilmiştim ona ancak. Beceriksizce birkaç söz:

— Kim olduğunuzu hatırlıyor musunuz? diye sormuştum.

Bu soruya cevap vermek için hiçbir çaba göstermemişti genç kız. Bir bana bir Alan’a bakmakla yetinmişti, o kadar. Soruyu yöneltme tarzım onu ürkütmüştü gibi bir izlenim uyanmıştı bende. Yardım ister gibi bir hali vardı. Ama asıl Turber’dan korkuyordu, sanıyorum...

— Görüşme bitmiştir, dedi Dr. Turber. Buyrun baylar!

Biz odadan çıkınca da özenle kilitlemişti kapıyı. Genç kız, son ana kadar, hep Alan’a bakmıştı.

Bizi kliniğin giriş kapısına kadar getirdi Dr. Turber. Sonra da gülümseyerek toka ederken:

— Umarım, sizi bugünlerde yeniden görmek fırsatı çıkar, Tremont, dedi. Ama bir daha sefere o güzelim Nanette’i de getirmeyi unutmayın, olur mu?

Şaka yollu söylenmiş olan bu söz, nedense, için için ürpertti beni. Bu basit cümlenin ardında son derece karmaşık ve korkunç bir evren gizlenmekteydi sanki! Nanette için sonsuz bir kaygı yerleşmişti içime: Kızı apartmanda yapayalnız bırakmış olduğumuzu hatırlamıştım.

Kliniğin kapısında uzun bir süre durup gidişimizi seyreden Dr. Turber, «kötülük»ün bir simgesi gibiydi!

Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık Alan’la. Hep Nanette’i düşünmekteydim. O ciddi olarak tehlikedeymiş gibi bir his vardı içimde. Bir an önce evde, onun yanında olmak istiyordum.

Nitekim iskeleye gelir gelmez:

— Hemen Nanette’e telefon edelim! dedim Alan’a.

— Neden?

— Kaygılarım var, Alan. Dr. Turber'dan dolayı huzursuzum...

İlk kabine dalıp numarayı çevirdim ve çok geçmeden de Nanette'in sesi yükseldi alıcıdan:

— Buyrun, efendim?

— İyisin ya, Nanette?

— Elbette, Ed... Sizi merak etmeye başlamıştım ben de! Ne zaman dönüyorsunuz, kuzum?

— En geç bir saat sonra oradayız.

Vapura girdiğimizde içim rahattı.

— Şimdi ne yapacağız, peki?

— Akşam buraya geri döneceğiz, dostum. Kendi arabamızla...

— Nanette de bizimle olacaktır, umarım?

— Hiç şüphen olmasın! Duygularını anlamıyor değilim, Ed...

— Kızı böyle tek başına evde bırakmamalıydık!

— Geceleyin sen onanla arabada kalacaksın...

Benim payıma da beklemek düşüyordu yâni içimden geçenleri sezmiş olmalıydı Alan:

— İnan bana, en iyisi bu, Ed! dedi, ikimizden birimizin arabada kalıp beklemesi gerekli. Sonra düşün ki ikimiz birden gidecek olursak, görülme tehlikesi bir kat daha artıyor.

Haklıydı.

— Seni içeri alabileceğine gerçekten inanıyor musun?

— Charlie'nin mi? Hiç şüphen olmasın!

Çok emin konuşuyordu, ama sesindeki titreyişten göründüğü kadar emin olmadığı belliydi. Ama inanmaktan başka bir çaremiz de yoktu ki!

Alan'ın daha klinikten çıkmadan önce bir plan hazırlamış olduğu anlaşılıyordu. Ne var ki planını açıklamak istemiyordu henüz.

Apartmana döndüğümüzde Nanette'in bize güzel bir yemek hazırlamış olduğunu gördük. Hemen hiç konuşmadan yedik yemeklerimizi. Konuşsak nereye varacaktık ki? İkimiz de hiçbir şeyden emin değildik. «Belki»lerle dolu bir yol uzanıyordu önümüzde!.. Bir tek nokta kesindi: Dr. Turber'ın eline geçirdiği genç kız, bizim televizyonda görmüş olduğumuz kızdı ve biz o genç kızı, o canavarın elinden kurtarma kararındaydık.

Arabayı garajdan çıkardığımızda saat sekize yaklaşmaktaydı. İçi kürklü pardösü giymiştik üçümüz de... Hava soğumaya başlamış, gökyüzü bulutlanmıştı. Alan, elinde bir çantayla çıktı atölyeden...

— Nanette, dedi. Siyah kürkünü alsan iyi olur!

— Oysa ben bu mantomu çok seviyorum, dedi Nanette. Bu şapkayla da çok iyi gidiyor, öyle değil mi?

— Kadın her yerde kadındır! diye mırıldandı Alan kendi kendine.

Bir süre gülüştük. Sonra Alan:

— Hiç şüphesiz ki çok iyi gidiyor, dedi. Yalnız biz bu akşam operada bir galaya gitmiyoruz, güzelim! Dr. Turber'in kliniğine gidiyoruz. Ve o siyah kap, kurduğum planın aksamaksızın yürümesi bakımından, çok gerekli!

İki dakika Sonra siyah kürküyle gelmişti Nanette. Siyah kürkü ve çantayı arkaya attı Alan. Araba büyüktü, üçümüz de, her zamanki gibi, ön tarafa oturduk. Alan geçmişti direksiyona.

— Kaybedecek bir dakikamız dahi yok, dedi. Yirmi dakika içinde iskeleye yetişmek zorundayız; yoksa bir sonraki araba vapuru için tam bir saat beklemek durumunda kalırız!

Tam vaktinde yetiştik iskeleye ve vapura bindik. Siyah kalın bulutlar yığılmıştı gökyüzüne. Bir ara yağmur da çiselemişti. Staten Island'da inip bir süre yol aldıktan sonra:

— Şurada büyük bir boş arsa var, dedi Alan.

Bir yandan da farları söndürmüştü.

— Nerede olduğumuzu aşağı yukarı kestirebiliyor musun? diye sordum karanlıkta.

— Klinikten yaklaşık bir kilometre kadar uzakta, dedi. Zaten çok geçmeden ışıklarını görürsün.

Yeniden yola koyulduk. Çevrede hiçbir ev yoktu. Biraz ileride kliniğin ışıkları görünüyordu gerçekten. Ama, alışılmışın tersine, projektör yanmamaktaydı. Yeniden durdu Alan.

— Siz burada bekleyeceksiniz, dedi. Ben yolun bundan sonrasını yürüyerek gidip geleceğim.

— Bir parça daha ileride beklesek?

— Olmaz!

— Burayı kolayca bulabileceğinden emin misin dönüşte?

— Adım gibi. Farları yakmayın sakın!..

— Ne kadar bekleyeceğiz peki?

— Gece yarısına kadar.

— Ya gelmezsen?

— Merak etme, gelirim.

Nanette'i yanaklarından öptü. Eliyle omuzuma vurarak:

— Hadi Ed, dedi. Kıza sahip ol!

Ben onun yerine direksiyona geçtim. Ve Alan yavaş yavaş silindi gecenin içinde. Saat tam dokuzbuçuktu.

Alan'ın bir tabancası vardı. Bir tabanca da bende vardı, cebimde. Hiç konuşmaksızm bir süre bekledik.

Ötelerde bir saat onu çaldı. Emin olmak için çakmağımı yaktım hemen. Nanette sıçradı:

— Ne var? Ne oldu, Ed?

— Bir şey yok, canım. Saatime bakmıştım da...

— On oldu, değil mi?

— Evet.

Gene susup bekledik. Alan o sırada kliniğin kapısına ulaşmış olsa gerekti. Ama Charlie'ye nasıl ve ne kadar güvenebilirdi ki? Yarı deli bir delikanlıydı Charlie ve her an her şeyi unutabilirdi! Ayrıca Dr. Turber da görmüş olabilirdi onu, izletmiş, yakalatmış olabilirdi. Ve Alan'ı da tutuklatabilirdi böylece...

Onbuçuk. On bir... Alan ne yapıyordu acaba şimdi? Niçin bu kadar gecikmiş olabilirdi? Hadi canım! Barbarlar çağında yaşamıyoruz ya biz! Koskoca Yirminci Yüzyıl sona ermek üzere. Diyelim ki Dr. Turber Alan'ı yakalattı, herhalde öldürtmeye kadar vardırmaz işi. Niye olmasın yâni? Olur mu olur! Dakikalar geçiyor ve Alan'ın artık dönmeyeceği düşüncesi iyice belirginlik kazanıyordu zihnimde.

Nanette, sımsıkı yapışmıştı bana.

— Saat kaç, Ed? diye sordu.

— On iki canım.

— Korkuyorum, Ed! Çok korkuyorum...

Beklemekten başka ne yapabilirdim, ki? Alan sabaha kadar gelmeyecek olursa gidip bütün Staten Island polislerini uyandırmak ve Turber Kliniği'ne yollamak...

— Korkma, Nanette. Neredeyse gelir.

Bir de ben kendim inanabilsem şu söylediklerime!

Tam o sırada Turber Kliniği'nin üzerindeki projektör yandı. Simsiyah gökyüzüne beyaz ve hareketsiz bir ışık dikilmişti şimdi.

Nanette'i dürttüm:

— Ne demek bu? Bir şeyler olup bitiyor orada!

İkimiz de alabildiğine gergindik.

— Bir silah sesi, dinle!.. diye haykırdı Nanette birden, ikinci bir silah daha patladı!

Ben de işitir gibi olmuştum kurşun seslerini. Ama, klinikten gelip gelmediklerini kestiremiyordum. Nanette'i yatıştırmak için:

— Bir yerlerde bir araba lastiği falan patlamış olsa gerek, dedim.

— Hayır, olamaz! Çünkü silah seslerinin ardından bir de çığlık işittim. Bir yaralının attığı bir çığlıktı belki de!

Uzun bir sessizlik izledi bunu. Ortalığı dinlemekteydik. Projektör yanmaya devam ediyordu.

— İşitiyor musun, Ed? Birisi yaklaşıyor bize doğru!

Hiçbir şey işitmemiştim! Ama gene de tabancamı cebimden çıkarmayı ihmal etmedim. Nanette yanılmamıştı gerçekten. Karanlıkta taşlara takılan ayak seslerini çok geçmeden ben de işittim.

Saat onu çaldığında tenis kortuna ulaşmış bulunuyordu Alan. Charlie orada küçük bir giriş kapısı bulunduğunu söylemişti. Bir süre şaşkınlık içinde gelişigüzel ilerledi. Sonra da birdenbire Charlie'nin söylediği kapının önünde buldu kendini. Parmaklıkların arkasında bir siluet görür gibi oldu.

— Charlie?

— Benim, evet.

— Tek başınasın, değil mi?

— Elbette!

İçeri girdikten sonra Charlie'ye kapıyı açık bırakmasını tembih ettikten sonra:

— Ben gittikten sonra kaparsın, dedi Alan.

Ve sordu hemen ardından:

— Buraya gelmekte güçlük çekmedin ya?

— Katiyen!

Bu cevap pek doyurmamıştı Alan'ı. Üsteledi:

— Görülmediğinden eminsin değil mi, Charlie?

— Şu anda bütün herkes beni yatağımda biliyor.

— Güzel...

Nispeten aydınlık bir yere gelmişlerdi. Charlie'nin koyu renk elbiseler giyinmiş olduğunu gördü Alan:

— Bu siyah giysileri iyi akıl etmişsin! dedi.

Shakespeare'den bir replikle cevap verdi Charlie:

— «*Karanlık işler karanlık kılıklar içinde yapılmalıdır!*»

Alan, delikanlıyı kolundan tutarak:

— Burası fazla aydınlık, dedi. Bizi görebilirler! Bence bütün herkes yatıp uyuyuncaya kadar senin odanda bekleyelim, ne dersin?

— İyi fikir.

Koyu karanlıkta belli belirsiz seçilen küçük bir servis kapısını işaret etmişti Alan'a. Girip iç avluya geçtiler.

— Geceleyin kapatmıyorlar mı bu kapıyı?

— Kapatmaz olurlar mı hiç! Ben açtım içerden. Sonra da dışardan kapalı gözükecek şekle getirdim.

Vakit pek geç değildi, ama gene de ışık yoktu pencerelerin çoğunda.

— Hemen hepsi yatmış, dedi Charlie. Bir tek doktor ayaktadır şimdi. O hiç yatmaz!

Genç kızın odasına nasıl gidileceğini biliyordu delikanlı. Kızılderili bütün geceyi holde bir koltukta oturarak geçirmekteydi. Genç kızı sıkı bir şekilde gözaltında tutmanın görünür bir nedeni yoktu aslında. Ama gene de dikkatli olmak ve özellikle de Kızılderiliyi işkillendirmemek gerekmekteydi.

— Bu saatte okuma salonunda kimse kalmamıştır, sanırım.

— Kalmamıştır, dedi Charlie. Benim odama buradan gideceğiz.

Bir koridorun dibindeki küçük bir lâmbanın kırmızı ışığı, kılavuzunun yüzündeki aşırı sinir gerginliğini farketmesine yetmişti Alan'ın.

— Ne var onun içinde? diye sordu Charlie.

Alan'ın koltuğunun altına sıkıştırmış olduğu çantayı göstermekteydi.

— Âletler var, Charlie. Kızılderili gidip yatınca genç kızın odasını açabilmek için, anlıyor musun?

Gerçekten de birtakım maymuncukların yanısıra bir kloroform gişesiyle bir de sünger vardı çantada. Tabancasını da öbür elinde, siyah pardösüsünün altında tutuyordu.

Çok geçmeden bekleme salonuna ulaşmışlardı. Karanlıktı salon. Koridordan sızan ışıkla bir nebze aydınlanıyordu. Charlie Alan'ı kolundan tutup, pencereye doğru çekti.

— Ne var, Charlie? Birisi mi geliyor yoksa?

— Kimse yok, dedi Charlie. Görmeni istediğim bir şey var. Bilsen, bu gece neler olacak burada!

— Söyle, ne olacak?

— Kara büyü âlemi yapacaklar! Aşağıda, orada...

Avlunun ortasındaki yapıyı gösteriyordu; yâni laboratuvarı. Laboratuvarın kapısı da kapalıydı.

— Buradan hiçbir şey göremeyiz, dedi Charlie. Dama tırmanmamız gerekir görebilmek için, istersen hemen gidebiliriz. Anahtar üzerimde. *Mavi Sakal*'ın cebindpki anahtarın aynısı.

— Hayır, dedi Alan. Burada biraz daha kalalım.

Genç kızın odasına girebilmekti asıl istediği şey. Bu arada dama çıkmanın getirebileceği tehlikeleri göze alamıyordu. Yarım saat geçti böylece. Saat on

birdi şimdi; avluya bakan bütün ışıklar sönmüş ve ortalığı zifirî bir karanlık kaplamıştı.

İki kez üstüste birtakım gürültüler işitti Alan. Ama bekleme salonuna hiç giren olmadı. Böylece bir saat daha geçti.

— Bu kadar beklediğimiz yeter, dedi Alan.

Charlie yeniden titremeye koyulmuştu:

— Vakit gece yarısı, değil mi?

Sayıklar gibi devam ediyordu:

— Kara büyücülerin saatidir bu; Cehennem'in, Yeryüzü'nü teslim aldığı saattir. Bu saatte ben bile kazanlar dolusu küçük çocuk kanı içip çakallar gibi uluyabilirim!

— Yeter, Charlie! Artık gitmemiz gerekiyor...

— Gitmek mi? Ama nereye?

— Nereye olacak, Charlie? O genç kızın odasına elbette!

— Evet ama o genç kız odasında değil ki!

Dayanamayıp haykıracaktı az kalsın Alan:

— Ne dedin Charlie, ne dedin? O genç kız şimdi odasında değil mi?

Sımsıkı yakalamıştı kolunu delikanlının. Charlie soluk soluğa:

— Canımı yakıyorsunuz, diyebildi ancak.

— Niye daha önce söylemedin bunu bana, Charlie, niye?

— Sormadınız ki!

Dişlerini öylesine sıktı ki Alan, neredeyse hepsi ağzına dökülecekti.

— Peki, Charlie! Şimdi nerede, biliyor musun?

Başıyla avluyu gösterdi delikanlı:

— Orada, dedi. Laboratuvarda! Siz gelmeden hemen biraz önce götürdüler oraya onu.

— Kimler götürdü?

— Onlar... Dr. Turber'la Unkas adlı o Kızılderili... Unkas bir eski Mohikan'dır, biliyor musunuz?

Bütün programı altüst olmuştu Alan'ın. Üstelik Charlie'nin şu anda söylediklerinin doğru olup olmadığından da artık emin değildi.

— İşleri sırasıyla anlat bana Charlie, lütfen!

Charlie son derece rahat özetledi durumu:

— Genç kızı getirdiler buraya. Laboratuvara kilitledikten sonra da dönüp gittiler.

— Ne vakit oldu bu iş?

— Saat ona doğru... Laboratuvardan çıktıklarını gördüm o genç kızı içeri kapadıktan sonra. Hatta belki Kızılderili orada kalmıştır. Ben size yetişmek için daha fazla bekleyemedim!

— Ama hiç değilse Dr. Turber'ın ana binaya doğru yöneldiğini gördün, öyle mi?

— Öyle, evet. Yanılmıyorsam, şimdi doktorun odasında yeni bir kötülük hazırlıyor olsalar gerek. Çok geçmeden de laboratuvara geri dönüp avlarına eziyet etmeye başlayacaklardır.

Delikanlının söyledikleri hiç de öyle akla aykırı şeyler değildi aslında. Olayların akışı da bunu gösteriyordu.

— Charlie... Buradan avluya kolayca ulaşabilir miyiz? diye sordu Alan.

Hiç duraksamasız cevap verdi delikanlı:

— Elbette! Hem bir dizi ayrı yol var oraya çıkan... Ben kendi evimde gibi dolaşıyorum burada. Hadi gelin!

Kapkaranlık bir koridora daldılar hemen. Sonra bir merdivenden indiler gene karanlıkta. Charlie'nin açtığı bir kapıdan çıktılar. Şimdi avludaydılar.

— Buradan laboratuvara ne kadar mesafe var, Charlie?

— Çok yakın! Kapının yanına birileri bir fıçı koymuş öğleden sonra. Onun arkasında saklanabiliriz!

Fıçıya yaklaştılar ama söz konusu fıçı ikisinden ancak birini gizleyebilecek büyüklükteydi.

— Kapı nerde? diye sordu Alan fısıldayarak.

— Hemen şurada ama ne yapmak istiyorsunuz siz?

Cevap vermeden kapıya yaslandı Alan. Karanlıkta eliyle yoklamaya başladı, anahtar deliğini bulabilmek için. Kenarları tuğla örülü bir demir kapıydı bu... Turber'la Kızılderili'nin gelmelerinin an meselesi olduğunu çok iyi biliyordu Alan, «*Ya şimdi, ya hiçbir zaman!*» diye düşündü.

— Ne yapmak istiyorsunuz?

Cevap vermedi Alan. Kapıyı tıkırdattı yavaşça. Genç kız, içeriden kendisine yardım edebilirdi. Yeniden bir şey söylemek istedi Charlie. Alan izin vermedi. Bir daha tıkırdattı kapıyı. Biraz da içgüdüsüyle iş görmekteydi. Giriştiği işin başarıyla sonuçlanacağına inanmıyordu. Ancak bir mucize, başarıya götürebilirdi. Ve beklediği mucize gerçekleşti.

Gerçekten de aralanmıştı kapı. Sadece birkaç santimetre kadar aralanmıştı. Ve anlayamadığı bir dil konuşan genç kızın sesi gelmişti kulağına.

Çok şaşırmış, afallamıştı birden. Ama Kızılderili ondan da fazla şaşırmıştı. Bu sırada ayağını kapının aralığına sokmayı akıl etti Alan. Sonra da olanca ağırlığıyla yüklenip içeriye devirdi adamı. Hemen arkasından daldı odaya. Silahsız olan Kızılderili toparlandığında, kendini Alan'ın tabancasıyla burun buruna buldu.

Bir el işaretiyle, adama, kollarını havaya kaldırmasını emretti Alan. Onun ardından odaya dalmış olan Charlie âdeta haykırmaktaydı:

— Bir tek kelime İngilizce bilmez, Mohikan'dır o!

Ama Alan'ın tabancayı adamın yüzüne doğrultması yetmiş ve Kızılderili kendisine verilen işarete uyarak yüzünü duvara dönmüştü.

— Yola getirdiniz onu, yola getirdiniz; diye bağırdı Charlie yeniden.

Alan susmasını işaret etti ona. Sonra çevresine bakındı ve genç kızı gördü. Kızılderili'nin bir parça ötesinde bir köşeye büzülüp kalmıştı zavallı. Anlatılamaz bir korku dalgalanıyordu yüzünde. Ama Alan'ı hemen tanıdı ve ona doğru yaklaştı hemen.

Charlie'nin haykırmaları ve gürültüsü işi neredeyse bozacaktı. Kapıyı açık bırakmıştı

Alan o telaş arasında. Dr. Turber, ışığı pekâlâ görebilir ya da Charlie'nin tiz sesini işitebilirdi. Neredeyse soğukkanlılığını yitirecekti Alan:

— Sus Charlie, sus! dedi dişlerini gıcırdatarak. Neredeyse bütün kliniği ayağa kaldıracaksın! Hemen kızı al ve çıkar buradan, kolunu sımsıkı tut! Bir an önce kurtulmaya bakacağız!

Genç kız Alan'ın dediklerini anlamamıştı elbette, ama hareketlerinden yeteri kadar anlam çıkarmıştı. Charlie'ye doğru yürüdü nitekim.

— Hadi, Charlie! Göreyim seni, hemen tenis kortunun oraya götüreceksin kızı! Kapıya!

Yarım dakika kadar ya kalmış ya kalmamıştı orada Alan; ama oradan çıkarken Dr. Turber'ın tüm gizemini de keşfedip öğrenmesine yetecekti bu yarım dakika...

Şöyle ki:

Genç kızın hapsedilmiş olduğu oda, bir iç avluya açılmaktaydı. Charlie'nin çığlık almasına sebep olan da işte bu iç avluda gördükleriydi. Alan'ın delikanlıya öfkelenmeye hakkı da yoktu aslında. Çünkü gözlerinin önüne serilen görünüm, bir insanın hayatı boyunca karşılaşabileceği en garip, en inanılmaz görünümlerden biriydi!..

Ne var ki, Charlie için en garip görünümlerden biri olan şey, Alan için buraya çözmeye geldiği gizemin anahtarını oluşturuyordu: Kurşunî renkte dev gibi bir uzay gemisiydi bu gizem. Uzay gemisi değil, hayır! Bir zaman gemisi... Zaman içinde ileri-geri gidip gelmek için yapılmış bir makine!..

ve... Her bakımdan, televizyonda Central Park’a konduğunu gördükleri dev kuleye benzeyen bir makine!

Bütün gizem henüz çözülmüş değildi belki, ama bir büyük aşama aşılmış bulunmaktaydı.

Beşinci Bölüm

LABORATUVARDAN dışarı fırlamıştı Alan. Açık kalan kapıdan sarı bir ışık sızıyordu dışarıya. Genç kızın koluna sımsıkı yapışmış olan Charlie yanında duruyordu. Işık onları aydınlatıyordu.

— Hangi yöne gideceğiz, Charlie? Buradan derhal çıkmamız gerek!

Yarı karanlıkta kaldılar bir süre. Laboratuvarın duvarına yapışmış gibiydiler. Bütün klinik uyanmış bulunuyordu şimdi. Bir çığlık yükselmişti. Başka çığlıklar izlemekteydi bunu. Pencerelerde ışıklar yanıyordu. Her an biraz daha artmaktaydı kargaşalık ve telaş. Çok geçmeden avlu da aydınlandı. Ama gene de hiç kimse duvara yapışmış duran üç siluetin farkına varmış görünmüyordu. Alan boğulur gibi sordu:

— Nereden dedim, Charlie?

Parka ulaşmak için binayı aşmak gerekmekmekteydi. Bunun için de, belki, kaba kuvvet kullanıp kendilerine yol açmak...

Genç kız, hiçbir tepki göstermeden bekliyordu hep. Charlie korkudan kekelemekteydi.

Birden umutsuzluğa kapıldı Alan. Delikanlıyı âdeta itekleyerek gürledi:

— Yürüsene be!..

Der demez de çakılmış gibi kaldı olduğu yerde: Kızılderili, laboratuvarın eşiğinde belirmişti. Gırtlaktan gelen bir dilde bir şeyler haykırdı adam. Aynı dilde kendisine cevap verildi. Dr. Turber’dı cevabı veren. Nitekim çek geçmeden o da belirdi ana binanın ışık saçan kapısında. Artık her türlü kaçış umudu Alan’ın kafasından silinip gitmişti.

— Dur Charlie!

Dr. Turber, laboratuvara doğru koşuyordu şimdi. Ama onlara saldırmak için değil, kendi canını kurtarmak için koşuyordu; çünkü adam, sırrının keşfedildiğini biliyordu artık. Ve kaçmaktan, bir an önce kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Kızılderili, laboratuvara girip gözden kaybolmuştu. Dr. Turber da hızla daldı oraya. Alan’ın onu durdurmayı düşünecek kadar bile vakti olmadı. Kapıya doğru bir adım atıp büyülenmiş gibi baktı içeriye. İçerisi boştu: Odayı ok gibi geçmiş olan Dr. Turber, iç avludaki taşıtına giriyordu şimdi. Bir anda olup bitti bütün her şey. Yaklaşık otuz metre uzunluğundaki dev aygıt, metalik somutluğunu yitirmeye ve âdeta erimeye koyuldu. Kanatları gittikçe biraz daha eriyip buharlaşan bir taşıt! Laboratuvarm iç avlusu bomboştu artık!

Charlie’nin sesi yükseldi gene:

— Bak, bak! Şuna bak, işte orada!

Laboratuvarın damını gösteriyordu eliyle. Projektör yanmıştı...

Hemen toparladı kendini Alan:

— Bir an önce çıkalım buradan, Charlie!.. dedi öfkeyle. Yoksa üçümüz de mahvolup gideceğiz!

Avlu insan doluydu. Dört bir yandan yükselen ses ve çığlıklar birbirine karışmaktaydı...

İşlerine yaradı bu kargaşalık. Genç kızı kolundan yakaladı Alan. Ne olup bittiğini kavramıştı kız; Alan’la birlikte koşmaya başladı Charlie’nin ardından. Küçük bir kapıya ulaşıp içeri daldılar. Koridorda bir adam dikildi karşılarına; Alan’ın kendisine doğrulttuğu tabancayı görür görmez çekilip yol verdi.

Bu arada Charlie de koridorun ucundaki kapıyı açmayı başarmıştı nihayet. Artık bahçedeydiler.

Charlie, yarı karanlıkta bir boşluğu göstererek:

— Tenis kortu orada! dedi.

Küçük park kapısına doğru koştular. Orada durdu Alan:

— Sen burada kalacaksın, Charlie, dedi. Hiç kimse senin farkına varmadı. «*Ben hiçbir şey görmedim!*» deyip işin içinden çıkarsın. Şimdi biz çıkar çıkmaz arkamızdan iyice kilitle kapıyı ve anahtarı fırlat at! üzerinde

bulmasınlar, anlıyor musun? Hiçbir şey görmedin, hiçbir şey bilmiyorsun, tamam değil mi, eski vefalı dost!

— Tamam, dedi Charlie. Hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim!

Genç kızın kolunu okşadı hafifçe:

— Elveda, güzel çocuk, diye mırıldandı, hafif bir sesle. Elveda!..

Kapı kapanıp kilitlenmişti arkalarından. Anahtarı yola doğru fırlatan Charlie hızla uzaklaşmıştı oradan.

Genç kız Alan'ın elini tutup koşmaya başladı onunla birlikte. Tüy gibi hafifti. Hastanenin uğultusu uzakta kaldı çok geçmeden. Taşlık yolda güçlükle ilerleyerek arabaya ulaştılar.

Arka tarafa yerleştirdik genç kızı. Nanette de onun yanına oturmuştu hemen.

— Nanette, dedi Alan. Mantonla iyice sar sarmala onu!

— Yaptım bile...

— İleri git, Ed. Arabayı ben kullanacağım.

Klinikten doğru iki tabanca sesi daha yükseldi sessizliğin içinde:

— Orayı biribirine kattık ama kızı da kurtardık! dedi Alan.

Hızla yola koyulduk. Her şey açıklık kazanmıştı şimdi gözümüzde: Zaman boyunca hareket eden bir kuleyle geçmişten.. ya da gelecekten bizim zamanımıza çıkıp gelmişti bu genç kız. Ama Dr. Turberin taşıtı o kuleden de etkili bir makina olsa gerekti. Zaman içinde olduğu kadar uzay içinde de hareket edebiliyordu çünkü!

Bir husus besbelliydi artık: Dr. Turber'ı bir başka zamanda tanımıştı bu genç kız ve ondan korkuyordu. Tıpkı Nanette gibi...

— Araba vapuruna mı gidiyoruz? diye sordum.

— Hayır. Batı yolundan New Jersey köprüsüne çıkacağım. New York'a oradan geçeriz. Böylesi daha güvenli.

— Kızı ne yapacağız peki?

Kesinkes bir karara varmamıştı henüz:

— İlkin eve götüreceğiz herhalde, dedi. Bir anlaşma, konuşma yolu bulmaya çalışacağız. Zeki bir kız. Ne var ki hiç anlamadığım bir dil konuşuyor. Yumuşak, müziği andıran bir dil...

Gecenin içinde hızla ilerlemeye devam ediyorduk gene. Nanette'in heyecanlı sesi üzerine bir fren yaptık:

— Alan! Benimle konuşmaya çabalıyor.

Işığı yakmadan önce perdelerini kapadık arabanın. Genç konuğumuz Nanette'ten çok daha ufak tefekti. Nanette'in mantosuna sarılıp sinmişti bir köşeye. Tek tek her birimize gülümsüyor ve eliyle birtakım hareketler yapıyordu.

— Çok güzel bir kız bu, dedi Nanette. Konuşuyor, durmaksızın konuşuyor. Ve ben bir tek kelime anlayamıyorum dediklerinden.

Gerçekten de bir uzak ezgiyi andıran bir sesi vardı kızın. Makamla konuşuyordu sanki. Deniz meltemi bir arpın tellerinde gezinmekteydi âdeta... Gelgelelim kesinlikle anlaşılmaz bir dildi konuştuğu. Neyse ki, jestleri vardı ve belirli bazı anlamlar çıkarmak mümkündü bu jestlerden.

— O bizi anlıyor, çocuklar! dedim. Ve bizi anladığını göstermek istiyor bize.

Nanette de konuşmayı deniyordu şimdi kızla:

— Bak canım: Ben, Nanette'im... Nanette! Beni görüyorsun değil mi canım? İşte şu gördüğün ben...

Elini göğsüne koyarak tamamladı sözünü:

— Nanette'im... Nanette!

Başını salladı genç kız ve çok belirgin bir biçimde tekrarladı:

— Nanet.. Nanet.. Nanet!

Küçük bir kahkaha savurduktan sonra bu sefer o elini göğsüne koyarak tanıttı kendini:

— Lea.. Lea.. Lea!..

— Bellevue'nün önünden geçiyoruz, diyeceğim tuttu birdenbire.

Genç kız hemen kaptı sözcüğü:

— Bellevue, dedi. Bellevue!

Hemen arkasından kaşlarını çatıp Nanette'e sokuldu yeniden. Alan ışığı söndürdü:

— Fazla oyalanmayalım. Bizi görebilirler, dedi.

Arabayı hareket ettirirken de Nanette'e:

— Sen gene konuşmayı denesen fena olmaz, diye ekledi.

Alan'lara götürmeye karar verdik genç kızı. Klinik personeli polise başvurup Dr. Turber'la birlikte yardımcısının ve bellek yitimine uğramış olan genç kızın ortadan kaybolduklarını bildirmekte kusur etmeyecekti şüphesiz. Charlie de konuşmayacaktı. Alan ne kendisini, ne de Charlie'yi hastanede hiç kimsenin tanımamış olduğu umudundaydı...

Kent caddelerinde ilerliyordu şimdi. Nanette seslendi yeniden:

— Kule sözcüğünü anladı, Alan! «*Kule.. Kule!*» diye tekrarladı

Lea ısrarla:

— Kule.. Kule, diye mırıldanıyordu gerçekten.

Camdan dışarıya bakmak ister gibiydi. Uzanıp perdeyi kaldırdım. Central Park'ın güneyini boylayan caddeden geçmekteydik. Lea sonsuz bir dikkatle inceliyordu çevreyi. Sonunda uzanıp Alan'ın omuzuna dokundu:

— Kule!. Kule!

Birden kavramıştım:

— Alan! Anladın mı ne demek istediğini?

— Evet, Ed! Hiçbir şey söyleme, onu izle sadece...

Nanette’e de susmasını işaret etmişti. 5. Cadde’de yol alıyorduk şimdi. Sol yanımızda boydan boya Central Park uzanıyordu. Alabildiğine gerginleştiğini hissetmiştik konuğumuzun. Metropolitan Museum’u görür hale girdiğimizde arabanın hızını iyice düşürdü Alan:

— Lea! dedi, dışarıyı işaret ederek.

Önce gülümsedi kız, sonra da arabanın kapı tokmağına uzandı.

— Tanıdı, Alan, tanıdı! diye haykırdım kendimi tutamayıp. Dışarı çıkmak istiyor.

Alan, Park’ın hemen ilerideki kapısında durdurdu arabayı:

— Kapıyı açın, dedi. Bakalım, ne yapacak?

Açıp kaldırıma atladım. Ortalık karanlık ve sessizdi. Lea da çıkmış ve Nanette’i çekmişti kolundan gülümseyerek.

— Senin de çıkmanı istiyor, Nanette, dedim.

— Gideyim mi?

— Tabii, dedi Alan. Ed, sen ona yardım et; kızı da bana bırak!

Bunu söylerken çıkmış ve arabanın farlarını söndürüp kapısını kilitlemişti. Parmakları titriyordu nedense!

— Sen Lea ile yürü, Nanette. Bırak o sana kılavuzluk etsin. Ed ve ben hemen arkanızdan geleceğiz, hiç merak etme!

Çok geçmeden Central Park’ın karanlık yollarına dalmış bulunuyorduk. Kurşun rengi gökyüzü hafiften hafife ağarmaya başlamıştı doğu yönünde. Üzerimizde ağaç dalları, biraz ileride bir gölcük vardı. Yanda, biraz ötede Metropolitan Museum uzanmaktaydı olanca görkemiyle. Lea, bulunduğu yeri tamamıyla belirlemişti artık... Bir gece önce televizyonda görüp belirlediğimiz yeri...

Gerilere, geçmişe doğru uzandı zihnim birdenbire:.

Üç yüz yıl önce bir ormandı burası! Peki ya bin yıl önce? Üç yüz bin yıl önce peki? Mağara insanları mı dolaşıyordu burada? Şimdi biz nasıl dolaşıyorsak? Sonra.. sonra.. bin yıl sonra ne olacaktı burası? Zaman tarafından biribirinden ayrılmış binlerce olaya sahne olan bu küçücük mekân parçası, evet, bin.. on bin.. yüz bin yıl sonra ne olacaktı acaba?

Önümüzde yürüyordu Lea, gittikçe de hızlanmaktaydı.

— Alan, burada gördüğümüz o kule geri mi gelecek dersin?

— Hiç şüphen olmasın, Ed! Anlamadın mı, kız onu bekliyor...

Bu çimenlik... Bu bomboş çimenlik... Hayır, hayır! Kim demiş bomboş diye!

Gözlerine inanası gelmiyordu insanın: Bir anda ve tam önümüzde maddeleşmişti kule! Gri ve sessiz, yükseliyordu...

Biz oraya doğru fırlarken kulenin kapısı da açılmış ve bir genç adam belirmişti eşikte, içeriden saçılan ışık ardından doğru aydınlatıyordu onu. Telaşlı gözlerle çevresine bakınmaktaydı.

Bir hayal falan değildi bu sefer gördüğümüz, gerçeğin ta kendisiydi! Daha bir iki saniye önce boştu bu çimenlik. Şimdi karşımızda duran şu kule, en az şu ağaçlar ve şu binalar kadar somut ve gerçekti!

Hiç beklenmedik bir şey oldu o anda: Hemen berimizde birdenbire bir başka şekil belirip somutlaştı: Dr. Turber'ın taşıtıydı bu!

Boşluktan varolup gelmiş ve dev boyutlu bir uçak gibi çimenliğe konmuştu. Açılan kapısından birtakım yaratıklar fırladı dışarıya. Bir an felce uğramış gibi olduk.

Lea'nın çığlığıyla kendimize geldik. Kuleden fırlayan delikanlı bize doğru koşuyordu. Dr. Turber'ın taşıtından atlayanlar da geliyordu üzerimize. Aramızda on metre ya var ya yoktu...

— Arabaya doğru fırla, Ed!

Alan'ın Nanette'i kolundan tutup kaçırmaya çalıştığını gördüm bir an. Ama ayağı seken Nanette düşmüş ve Alan daha onun doğrulmasına yardım edemeden her ikisi de Dr. Turber'la adamlarının eline geçmişti.

Yardım etmek için fırladım hemen. Dr. Turber'la Kızılderili'nin yanı sıra bir hayvan postuna sığınmış, dev yapılı ve yarı çıplak bir ilkel insan vardı. Elinde tuttuğu taştan yontulma bir baltayı savurdu bize doğru.

Bu arada Alan tabancasını çekmiş ateş açmış bulunuyordu. Ama tutturamadı adamı ve baldırına yedi balta darbesiyle devrildi.

Yarası ağır değildi aslında. Çünkü doğrulup bir dizi üzerinde durarak yeniden ateş etmeyi kolayca başarmıştı. Dev yapılı ilkel adam, olduğu yere yığılıp kaldı o anda.

Ben Dr. Turber'ın üzerine saldırmıştım. Nanette'i sımsıkı yakalamıştı doktor; kızın çığlıklarını bastırmak için de pardösüsünü onun başına örtmüştü. Ateş açmaya cesaret edemiyordum. Dr. Turber'ın üzerine atıldığım anda birisi arkamdan vurdu bana. Ve düştüm...

Mücadeleye devam ettiğimi hatırlıyorum. Dr. Turber'ın bacaklarına sarılmıştım. Tekmeleyerek kurtuldu benden. Sonra bir başkası üzerime saldırıp vurdu. O anda kendimden geçmişim...

Sonradan anlattığına göre, Alan da tam o anda doğrulmuştu. Dr. Turber, Nanette'i kendi zaman gemisine doğru sürüklüyordu. Dolayısıyla da tıpkı benim gibi ateş açmaya cesaret edememişti Alan. Koşmayı denemişti arkalarından. Kızılderilinin bana vurduktan sonra inanılmaz bir hızla onun üzerine atıldığını görmüştü. Sonra da bütün park karardı gözlerinde. Kısa bir süre için yeniden toparlanmayı başardı. Kuleden çıkan delikanlı ile Lea'yı yanyana gördü, ikisine de hiçbir şey olmamış gibi bir halleri vardı. Dehşet içinde ona bakarak ne yapabileceklerini düşünüyorlardı.

Oldukça çabuk kendine gelmişti Alan. Lea'yla o delikanlı üzerine eğilmişlerdi. Dr. Turberin gemisi, Nanette'le beni de alıp çoktan sırra kadem basmış bulunmaktaydı.

Ağır değildi Alan'ın yarası. Nitekim oturduğu yerden kendiliğinden kalktı. Lea, kuleye girmesini işaret etti ona. Ama Alan direndi. Bunun üzerine Lea, onu kolundan tutup sürüklemek istedi. Delikanlı da yardıma koşmuştu genç kıza, ikisi elele Alan'ı kuleye soktular, içeri girerken, yanında taştan baltasıyla cansız yatan dev yapılı ilkel adamı gördü Alan son olarak. Sonra

kulenin kapısı üzerlerine kapandı. Lea bir koltuğa oturttu onu. Delikanlı da kumanda bölümüne geçti.

Ve Alan, âdeta birdenbire çakan bir şimşekle tüm duyularının ve tüm evrenin altüst olduğunu hissetti...

Altıncı Bölüm

BİLİNÇ yitimine uğramamıştı Alan. Müthiş bir düşüş duyumu kapladı varlığını. Dayanılmaz bir sessizlik kaosunun ortasındaydı sanki.

Ortalık birdenbire kararmış; nesneler gümüş rengi bir ışıkla çerçevelenmişti. Alabildiğine hafiflemiş hissetti kendini birden: Sessizliğin içinde oradan oraya savrulan bir tüy gibiydi.

Bu duyum uzun sürmedi. Çok geçmeden ilk içeri girdiği andaki normal haline dönüştü ortalık. Alan, oturduğu yerden çevresine bakındı. Beyaz metaldendi zemin; duvarlar ve tavansa, gri-beyaz karışımı renkte bir metalden. Pencere ve kapılar sımsıkı kapalıydı...

Hemen hemen her şey normaldi. Ama, hayır! Her şey değil; çünkü Alan, zeminin, ayaklarının altında titreşim halinde olduğunu hissetmişti. Alabildiğine hızlı ve son derece güç farkına varılan bir titreşimdi bu. Bir hava akımı gibi yükselip bütün vücudunu saran bir titreşim... Ve bu titreşim, onda, ağırlığından kurtulmuş duygusunu uyandırıyordu.

Kulenin zaman boyunca hareket ettiğini biliyordu Alan. Bilemediği husus, bu hareketin geleceğe doğru mu, yoksa geçmişe doğru mu gerçekleştiğiydi.

Öbür yanda Lea ile delikanlı, ibreleri durmadan hareket eden bir dizi kadranı gözlemekteydiler. Alçak sesle konuşuyorlardı. Alan onları işitmiyor, konuştuklarını görüyordu sadece... Lea bir ara ona baktı ve gülümsedi.

Titreyerek ve güçlükle ayağa kalktı Alan. Lea hemen ona doğru seğirtip kolunu tuttu.

Alan:

— Bırakın da kadranlara bir göz atayım, dedi.

Sözlerinin anlaşılmayacağını biliyordu elbette; ama konuşurken yaptığı jest, onu anlamalarına yetti. Nitekim Lea, hemen kumanda bölmesindeki sefer tablosunun karşısına oturttu onu.

Delikanlıyı göstererek:

— San, dedi.

Delikanlı da gülümsemiş ve elini uzatmıştı ona. Lea'dan bir parça daha boyluydu. Gözleri Lea'nınkiler gibi maviydi onun da. Omuzlarına dökülen kumral saçları vardı. Lacivert bir giysi taşıyordu sırtında. İnsanı daha ilk bakışta çarpan cinsinden çok güzel bir insandı. Kadınsı hiçbir yanı olmayan, tam bir erkek. ..

Alan'ın elini sıktıktan sonra kadranların karşısındaki koltuğuna oturdu yeniden. Alan, delikanlının Lea'nın ağabeyi olduğunu tahmin etmişti. Gülümseyerek eğildi kadranlara doğru.

Bir teki dışında kadranların hiçbirinden hiçbir şey anlayamamıştı Alan. Söz konusu tek kadranda ağır ağır hareket eden bir ibre görülmekteydi ve bu ibrenin hareketini çözebiliyordu Alan, ibre 2000 yılına yakın bir rakam göstermekteydi.

Arkadaşlarıyla konuşamamak çılgına çevirmekteydi Alan'ı. Dr. Turber'ın tutsağı durumunda olan kızkardeşi Nanette ve arkadaşı... Nereye götürmüştü acaba onları? Gel de bil bakalım!

Buna karşılık bir nokta son derece açıktı: Lea ile San, onun iyiliğini istemekteydiler. Anlayabildiği kadarıyla, kendi çağlarına götürmekteydiler şimdi onu.

İngilizce, bir ölü dil haline gelmiş olmalıydı onların çağında. Ama o çağa ulaşınca, Alan emindi ki Lea ve San'la anlaşmasını sağlayacak bir yol mutlaka bulunacaktı.

Lea, onun başındaki yaraları inceledi dikkatle.

— Zahmete değmez, dedi Alan. İyiyim ben.

Sonra da derdini anlatabilmek için bir jestin yardımına başvurarak sordu Lea'ya:

— Peki ama Nanette? O nasıl? O ne oldu? Nerde o şimdi?

— Nanet, diye tekrarladı Lea.

Gülümsemişti. Ama yüzü hemen ciddi bir ifadeye büründü.

Tam bu sırada San, bir el işaretiyle üçünü birden göstererek:

— Lea, San, Alan, dedi.

Sonra da kadranı işaret etti başıyla.

— Alan hemen kavramıştı: Yol almakta oldukları yılı gösteriyordu delikanlı. Söz konusu yıl, 7012 yılıydı...

— Nanette? diye sordu Alan ısrarla. Nanette? Dr. Turber?

Kadranı gösteriyordu parmağıyla. Lea ile San başlarını sallamakla yetindiler. Yüzlerinde ciddi ve üzgün bir ifade vardı. Bilmiyorlardı Dr. Turber'ın hangi çağa gittiğini. Alan'a beklemekten başka bir çare kalmıyordu.

Daha sonra Lea, kulenin büyük odasına götürdü Alan'ı. Yaklaşık dokuz metre karelik gri-beyaz bir yerdi burası. Pencereler kapalıydı ve ışık geçirmez metal plakalarla örtülüydü. Genç adamın kaynağını belirleyemediği bir ışık aydınlatıyordu odayı. Bu oda, kumanda bölümüyle birlikte, kulenin bütün alt kısmını kaplamaktaydı.

Odanın iki ayrı kısmı metalik bir perdeyle ana mekândan ayrılmış bulunmaktaydı. Bunlardan birinde erzak vardı, öbüründeyse birtakım âletler... Mırıltıyı andıran bir ses geliyordu ikinci kısımdan. Alan, bir örümcek ağının telleri kadar ince teller gördü, işte bu teller, oradan çıkıp beyaz bir örgü gibi bütün duvarları, tavanı ve tabanı sarmaktaydı. Metalik bir küçük merdiven göze çarpıyordu bir köşede. Sarmal halinde yükselen bu merdiven tavanda bir kapağa ulaşmaktaydı.

Başıyla merdiveni işaret etti Lea.

Alan sordu:

— Çıkmamı istiyorsunuz?

Gene bir baş işaretiyle cevap verdi genç kız: Evet, istiyordu. Sonra kumanda bölmesine ilerleyip eliyle kadranı gösterdi: 2000 yılını aşmış

bulunuyorlardı şimdi. Kardeşine bir şeyler söyledi genç kız, sonra da Alan'ı elinden tutup merdivene yöneldi.

Ne inanılmaz bir görünümdü o!

Kulenin üst kısmını çevreleyen dar bir balkondaydılar. Küçük merdiveni tırmanırken, aşağıya bakmaya cesaret edememişti Alan. Yoğun ama ışıklı bir sisle kuşatılmış hissediyordu kendini. Balkonun parmaklığına sımsıkı yapıştı ve baktı.

Tek renkli, gri.. alabildiğine gri bir kent uzanıyordu aşağıda göz alabildiğine. Bu hiç gölgesiz ufukta günler ve geceler, mevsimler ve yıllar biribirine karışmaktaydı!

2000 yılı...

Bugünkü o koskoca New York ne kadar da küçücük kalıyordu gördüğü «şey»in yanında! Bir dev kent seriliydi aşağıda gerçekten. Günler, haftalar ve aylar boyunca durmadan büyüyen bir dev kent... Kuleden çok daha büyük binalar yükseliyordu dört bir yandan. Bütün bu binalar, başta Central Park olmak üzere, bütün yeşillikleri kemirip yemekteydi. Tüm caddelerin üzerine birer dam geçirilmişti. Bitmek tükenmek bilmeyen kirişler üzerine oturtulmuş uçak alanları görülüyordu yer yer. Örtülü bir kent... Ağaçsız, göksüz, ışıksız bir kent... Hiçbir doğal yanı kalmamış bir yapaylık cehennemi!..

Kule gittikçe daha hızlı ilerliyordu zaman içinde. Koca kent, ırmakları da örten bir dam altındaydı şimdi. Bu akla hayale sığmaz boyutlu kovanın içinde, milyonlarca ve milyonyonlarca soluk benizli insan yaşıyordu. Ve bunların büyük çoğunluğu güneş ışığı nedir, ayışığı nedir bilmiyordu!.. Denize girmemişti büyük çoğunluğu bunların, bir bahar sabahında yemyeşil taze çimenlerin üzerinde uzanıp doğayla birleşmemişti!..

Lea hep yanındaydı Alan'ın. Elini, onu yatıştırmak istercesine, genç adamın kolunun üzerine koymuştu. Zaman zaman onun gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyor, gülümsüyordu.

Kule ilerlemekte, hep ilerlemekteydi. Şimdi gördükleri kent daha da bambaşkaydı: O cağ mühendislerinin «*hiçbir şey yıkamaz*» dedikleri bir malzemeden yapılmıştı bütün her şey. İnsanlık, uygarlığın doruğuna ermiş ve dinlenmeye hak kazanmıştı artık. Daha doğrusu öyle sanılmaktaydı. Oysa durup dinlenmek diye bir şey yoktur doğada: Küçücük bir gaflet uykusu, binlerce yıllık bir birikimi silip süpürmeye yeter de artar bile!..

Nitekim öyle oldu: Durup dinlenmeye alıştı insan ırkı çok kısa bir zamanda ve kaçınılmaz biçimde gerilemeye koyuldu.

Gerçekten de şimdi gözlerinin altında serili duran kent, bu korkunç çöküşü dile getirmekteydi... İsa'dan sonra 5000 yılındaydılar şu anda. O koskoca New York artık tam bir yıkıntı halindeydi. Doğanın kudretine kafa tutmaya kalkmış olan kenti, vahşi otlar bürümüştü baştanbaşa. Bu korkunç ormanın ortasında, yer yer, o eski görkemli gökdelenlerin artıkları yükseliyordu birer mezar taşı gibi...

Lea koluna dokundu Alan'ın, şırıldayan sesiyle bir şeyler söyleyerek merdiveni gösterdi.

İnmemiz mi gerekiyor? diye sordu genç adam.

Lea çok belirli bir şekilde:

— Evet, dedi.

İndiler. Kentin o feci görünümünden uzakta, kendini daha güvenlik içinde hissediyordu Alan. Kule şimdi hareket duygusu uyandırmıyordu. Merdivene girmeden önce dışarı son bir bakış attıklarında ormanın seyrekleştiğini ve bir kır görünümünün ortalığa yerleştiğini gördüler.

San, aşağıya indiklerinde, kumanda bölümündeydi gene. Kadranların göstergelerine dalıp gitmişti. Bakışlarını oradan ayırmaksızın ana kadranı işaret etti Alan'a: İbre 6650 yılını göstermekteydi.

Ev sahipleri, yiyecek ve içecek sundular Alan'a. Sonra Lea onun yaralı omzunu ve başını gözden geçirdi yeniden. Genç adam yaralı olduğunu çoktan unutmuş bulunmaktaydı.

6700, 6800! Yıllar ileriye doğru akıp geçmekteydi durmadan. Ama kule şimdi daha yavaş yol alıyordu. Geminin içindeki mırıltının frekansı

düşüyordu yavaş yavaş. 7012 yılına gelmekteydiler.

Nanette'i ve arkadaşını hatırladı gene Alan: Yılların bu akıl almaz fırtınası ortasında nereye ve hangi çağa savrulmuşlardı acaba? Sonsuz bir yalnızlık ve çaresizlik duygusu kapladı benliğini. Silkinmeyi, toparlanmayı denedi. Kendi kendine güven aşılamak istercesine yüksek sesle:

— Bakın, Lea, diye başladı konuşmaya. Kızkardeşim Nanette...

— Nanet, diye tekrarladı Lea, sevgiyle gülümseyerek.

— Nanette, evet... O korkunç, o pis yaratık Dr. Turber alıp götürdü onu, siz de gördünüz... Kaçırdı onu Dr. Turber!

— Dr, Turber, dedi Lea.

O güzelim açık mavi gözlerinden bir karanlık bulut geçer gibi olmuştu.

— Onu bulmam gerekiyor, Lea! Onu ve arkadaşım Ed'i bulmam ve her ikisini de Dr. Turber'ın pençesinden kurtarmam gerekiyor, anlıyor musunuz?

Anlayamıyordu Lea, hayır. Sadece sezinliyordu. Bir sevgi, bir dayanışma gösterisi olarak Alan'ın kocaman elini küçücük ellerinin içine almış hafif hafif okşamaktaydı.

Lanet olsun dil denilen bu engele!

Alan bir daha denedi:

— Lea!. Bakın bana lütfen! Ve söyleyin: Turber kimdir sizin için, nereden tanıyorsunuz onu ve sizden ne istiyor?.

Lea gülümseyerek bakıyordu sadece. Turber'ın adı geçince mahzunlaşmıştı, o kadar.

San kavramıştı durumu. Kadranın üzerindeki yıllar çizgisinde 7012'yi gösterdi ilkin. Sonra da elini dudaklarına götürdü.

Alan da kendini toparlamış ve soğukkanlılığını takınmıştı. Gülümsedi. Başını sallayarak:

— Evet, anladım.. dedi. Oraya varınca konuşmamız mümkün olacak!

7000 yılına ulaşmışlardı bu arada. Şimdi daha da yavaş ilerliyorlardı. Bütün dikkatini kadranlara vermişti San.

Lea'nın birdenbire gözleri ışıldadı: Parlak bir fikir doğmuş olmalıydı içine! Nitekim öyleydi de: Staten Island'dan... Turber'ın kliniğinden kaçarken... arabada Nanette'in mantosuna sarınmıştı. Ve manto oradaydı hâlâ: Üzerinde o mantoyla girmişti çünkü kuleye. Bıraktığı koltukta duruyordu manto. Aldı mantoyu ve sarınarak gelip Alan'ın karşısında durdu. O sınırsız inceliği, ufak tefekliği içinde öylesine güzeldi ki! Gök mavisi giysisinin üzerinde siyah manto, omuzlarına dökülen kumral saçları ve eski tasvirlerdeki meleklerinkini andıran gülümseyişiyle... güzelden de ötede, eşsiz bir zerâfeti vardı!

Sabah göklerini andıran pırıl pırıl açık mavi gözleriyle gülümseyerek Alan'a bakıyordu. Ve genç adamı garip bir heyecan dalgası sardı birdenbire: Sanki hayatında hiç bu kadar güzel bir genç kız görmemişti..

Lea, mantoyu göstererek:

— Nanette.. dedi.

— Evet.. dedi Alan. Nanette'in mantosu. Peki ama neye yarayacak bu?

Alan'ın, işâret parmağını aldı eline Lea; ve kadranın üzerinde gelişigüzel gezdirip:

— Nanette, Turber, Edward.. dedi.

Başını salladı: Nerede olduklarını bilmiyordu. Hemen ardından da mantoyu gösterdi yeniden, gülümsedi:

— Evet, evet.. dedi.

Neyi anlatmak istiyordu acaba? Bu manto sayesinde Nanette'in nerede... daha doğrusu, hangi çağda olduğunu öğrenebileceklerini mi?. Herhâlde..

San iyice gerginleşmişti o arada. Kadran ve düğmelerinin karşısında av kovalar gibiydi. Birden Lea'ya birşeyler söyledi hararetle. Sonra Alan'a elini uzatıp olduğu yerde hiç kımıldamaksızın kalmasını işaret etti.

Vücudunun bir anda kramp girmişçesine kaskatı kesildiğini hissetti Alan. San bir kaldıracı harekete geçirdi. Kule devrilir gibi oldu: Gelmişlerdi. Bir

süre, kısa bir süre, bütün duyuları bulanıklaştı Alan’ın; sonra herşeyi yeniden apaçık oldu. Kumanda odasında titreşim dinmişti artık, o vızıltıyı andıran ses kesilmişti. San kapıyı açtı. Sıcacık güneş ışıkları içeri doldu.

Central Park’ın 5000 yıl sonraki yerindeydiler!

Lea ve San, kuleden çıkmasını işaret ettiler Alan’a.

Yedinci Bölüm

TAŞ bir merdiveni inmekteydiler. Kulenin, dünyanın en güzel çiçekleriyle donanmış bir bahçenin orta yerine konmuş olduğunu gördü Alan. Çiçek kokuları dalgalanıyordu havada. Hemen bir parça ilerde bir dere akıyordu şırıldayarak.

Bahçe yedi-sekiz metre yüksekliğinde bir duvarla çevriliydi. Giriş kapısının yanında, duvarın üzerinde bir adam bekliyordu. Elini sallayarak selâmladı onları. Alan, birdenbire uyanmıştı: Bütün bunları, bu bahçeyi, bu duvarı, duvarın üzerinde bekleyen nöbetçiyi... bütün bunları, evet... televizyonda görmüşlerdi. Kulenin yola çıkışına tanıklık etmiştik o gece, evet!

Alan duvarın arkasında ince uzun bir kır halinde uzanan bir ada gördü: Manhattan'dı bu. Adanın arkasında akan ırmağı gördü: Hudson. Irmağın kıyısını süsleyen yarları da seçebiliyordu. Hemen beride, ekili küçük tarlalar uzanmaktaydı. Acayip yapılı hayvanlar çekiyordu kağnıları ağır ağır. Biribirlerine yakın kurulmuş evleriyle daha çok ilkel bir köyü anımsatan bir şehir. Irmak boyunca, parlak renkli giysiler kuşanmış köylüler gördü Alan. Ve bütün bu imgelerden şunu çıkardı: Barbarlık çağına bir dönüş değildi bu; bir çöküşün kaçınılmaz sonucuydu; doruğuna ulaşmış olan bir uygarlık göçmüş ve işte bu manzaraya ulaşmıştı sonunda.

Lea önden yürüyordu. Gene çiçeklerle donanmış bir bahçeye girdiler. Tek katlı bir ev vardı ilerde. Ve evin kapısında ak saçlı, kocaman beyaz sakallı bir adam duruyordu. Keşişler gibi bir iple bağlamıştı belinden, üzerindeki boz giysisi..

Lea ile San'ı şefkatle selamladı adam. Alan'a şaşkınlıkla ve biraz da güvensizlikle baktı. Lea hızla birşeyler söyledi ona. Bunun üzerine, gülümseyerek Alan'a yaklaşıp, «Eski İngilizce» dediği dille ve alabildiğine yumuşak bir sesle konuştu:

— Lea'yı Turber'ın pençelerinden çekip kurtardığınız için size en derin teşekkürlerimi sunmakla şeref duymaktayım!

Alan, kararlı bir sesle:

— Onu mutlaka bulmamız gerekiyor.. dedi. Nasıl başarabiliriz bunu, bilmiyorum! Belki bu mantoyla.. Belki, evet; çünkü kızkardeşimin... Nanette'in mantosudur bu..

Yaşlı adam — adı Povl idi — sakin bir sesle:

— Sizi birazdan çalışma odama götüreceğim.. dedi. Asistanım Lentz, «zamanı görüm masası»nı hazırlamakta.

Yarım saat kadar konuştular, ihtiyar Povl, Lea ile San'a çevirmenlik de yapmaktaydı. Dedeleriydi çocukların. Zaman boyunca gezi kulesi'nin gizemini bulan oydu. Kuleyi de o kurup çıkarmıştı ortaya, «zamanı görüm masası» diye adlandırdığı aygıt ve aletler dizisini de.. Bu çöküş çağında yaşamayı sürdürebilmiş ender bilginlerden biriydi. Astrofizik uzmanlığının yanı sıra dilbilginliği de vardı; bu arada, özellikle, geçmiş «ölü» dilleri öğrenmişti.

Sonunda şu açıklamayı yaptı:

— Lea'nın ve San'ın babası olan oğlum, günün birinde 1925 yılına iniş yaptı kuleyle. Bir an kaldı orada; ve buraya döndüğünde, yanında kaçak bir yolcu vardı. O yolcunun adı, Wolf Turber'dı!

Bir anda bütün herşey açıklığa kavuştu Alan'ın gözünde: Buraya gelmişti Turber; kulenin ve «zamanı görüm»ün sırrını ele geçirmiş, kendi zaman gemisini yapmak için adamlar bulup toplamış ve geriye dönmüştü.

— Aşık olduğunu söylüyordu Lea'ya, ama ona sadece korku veriyordu. Müthiş tedirgin ediyordu kızı, bunu da kendisine söyledik.

— Nanette gibi.. dedi Alan, acı dolu bir sesle. O kadar iyi anlıyorum ki sizi!

— Şimdi de kızkardeşiniz o adamın pençesinde! Çok kötü bir durum bu. Bir an önce onu bulup öldürmelisiniz..

İhtiyarın mavi gözleri ışıldıyordu. Lea dedesine birşeyler söyledi ve adam çevirdi:

— Bizim Turber'ı öldürmeyi denediğimizi de size söylememi istiyor Lea. Çünkü o, benim oğlumu öldürdü: Lea'nın ve San'ın babasını..

Platin hâzinemizi koruyordu oğlum. Onu öldürerek hâzineyi çaldı.

Yaşlı adamın sesi titriyordu. Devam etti:

— Biz son derece dikkatli kullanırız kulemizi, hiç kötülük yapmayız. Ama Turber gemisini hep kötülük yapmak için kullanır. Oğlumun ölümünden sonra Lea, San ve ben yemin ettik onu öldürüp gemisini yok etmeye..

Lea ile San, dedelerinin arkasında duruyorlardı. Yüzleri soluklaşmıştı.

— Elimizde çok az olanak var.. diye sürdürdü konuşmasını Povl. Bizim burada silah bulunmaz. Bu çağda silaha ihtiyacımız yok bizim. Ben kulede gidip gelemiyorum: Şoku kaldıramayacak kadar yaşlıyım. San'ın daima kulede kalması gerekli, onu korumak için. Dolayısıyle de bütün herşey Lea'ya kalıyor. Zaman boyunca kulede seyahat etti. Geçmişte silahlar var, hiç şüphesiz. Ama o çağda durmasını istemiyorum kızımın. Turber çok kudretli, ele geçirilmesi çok güç bir cani.

Lea babasının sözünü kesti yeniden. Povl:

— Gayet iyi biliyoruz ki Turber'ın XXV. yüzyılın ortasında bir kalesi var.

— Benim beşyüz yıl sonramda.. dedi Alan.

— Evet! Sizin kentiniz onun elinin altında, istediği anda yok edebilir New York'unuzu...

Lea yeniden sözünü kesmişti babasının. Povl çevirdi:

— Artık sizin Eski İngilizcenizi öğrenmeye başlayacağını söylüyor. Bir şeye ilgi duyduğu zaman, çok çabuk öğrenir.

Alan, Lea'nın yüzüne baktı. Genç kız kızarmış ama başını eğmemişti. Elini uzattı. Alan da uzatmıştı elini, ürpermişti: Gizli bir sözleşme imzalar gibiydiler.

Ardından San elini Alan'a uzattı. Povl:

— Torunlarım sabırsızlıkla bekledikleri bir dost buldular sizde.. dedi.

Yaşlı adamın gözlerinde bir ışıltı belirmişti yeniden:

— Turber’ı öldüreceğimize yemin ettik. Sizin de kızkardeşiniz ve arkadaşınız onun elinde bulunuyor. Elbet siz de istersiniz ki...

— Onları bulmak isterim elbette.. diye kesti Alan. Ama nerede? Bizim devrimize döneceğini hiç sanmıyorum. Turber’ın XXV. yüzyılda ele geçirilmesi olanakdışı diyorsunuz, öyle mi?

— Öyle, evet. Ama şu sırada orada değil. Daha önceki çağlardan birinde duracak olursa, ki bunu umuyoruz, işte o vakit şansınızı denemeniz gerekecek.

Bir adam gelmişti kapıya, Povl’a birşeyler söyleyip gitti. Yaşlı adam ayağa kalktı hemen:

— Aygıt hazır.. dedi. Kızkardeşinizin mantosu sayesinde Turber herhangi bir çağda durur durmaz yerini belirleyebiliriz. «Yerini belirlesek bile nereden, kimden yardım bulabiliriz?. diye düşündü Alan. Benim anlatacaklarım bütün herkese bir masal gibi, ya da bir deli saçması gibi görünecektir.»

Alan ancak kendine güvenebileceğini sezdi: Kuleyle gidecekti, gerisi ona bağlıydı..

— Buradan gireceksiniz.. demişti Povl. Eğilin lütfen, bizim kapılarımız için çok uzunsunuz!

Kısık ışınlarla aydınlatılmış bir odaydı bu. Povl, onlar girince ayağa kalkan otuz yaşlarında bir adamı tanıttı:

— Asistanım Lentz. Azçok o da konuşur sizin dilinizi.

Adam Alan’a elini uzattı. Povl ekledi:

— Lentz’in yanında açıkça konuşabilirsiniz. Kendisine tam güvenim vardır: Bizim dışımızda kulenin ve zaman görümün sırrını bilen tek kimse odur..

Lentz kısa boylu ama güçlü kuvvetli bir adamdı. Saninkine benzer kısa bir giysi vardı üzerinde. Gözlüklerini alnının üzerine doğru kaldırmıştı. Alan’la

el sıkışırken:

— Mantoyu verin de hemen başlayalım.. dedi.

Aletlerin tüpleri neon lambalarını andırıyordu. Lentz, kendisine uzatılan mantoyu dişli bir aletin içine yerleştirdikten sonra kırmızı bir ışık yakıp ayarladı. Sonra kalkıp tüplerden birinin içine baktı. Duvarda hızla hareket eden küçücük aynalar asılıydı. Masanın üzerinde kadranlar ışıldıyordu. Aynaların üzerinde geniş bir flüoresan ekran görülmekteydi.

Lea ile San, Alan'ın yanındaydılar. Ekranı gösterdi Lea, sonra da kadranlardan birini işaret etti. Orada Alan'ın anlayabileceği rakamlar vardı. Binlerce yüzyılı kapsayan rakamlardı bunlar. Alan ortada bir sıfır noktası gördü. Endikatör, o noktanın üzerinde sabitleşti.

Lentz birtakım düğmeleri çeviriyordu durmadan. Ekranda bazı imajlar belirir gibi, oldu, ama bu uzun sürmedi; yeniden bulandı herşey. Lentz, yüzünü buruşturarak:

— Şimdi gelmiyor.. dedi. Biraz sonra bir daha deneriz.

Gerginlik içinde beklediler. Lentz, aygıtı çok geçmeden yeniden çalıştırdı. Sonsuzluk kadar uzun birkaç dakika geçti. Sonra da Povl sordu asistanına:

— Eteri kontrol ettin mi?

— Evet.

— Sonuç?

— Yok! Korkarım, bulamayacağız onları..

Alan gözlerinin içine baktı adamın:

— Doğru mu bu?

Alan'ın bakışı karşısında sıkıntı duymuş gibiydi Lentz:

— Ben de istiyorum ama olanakdışı görünüyor.. dedi fısıltıyı andırır bir sesle.

— Belki de halâ gezer durumdalar.. dedi Povl. Denemeye devam edelim, öbür alet daha hassastır. Bağlantı tüpleriniz nerde?

— Yanda.. dedi Lentz, aynı sıkıntılı sesle.

Masanın başından kalkıp yan odaya geçti.

Kapı aralık kalmıştı, Asistanın ağır ağır yer değiştirdiğini işitti Alan. San ile Lea bir süre kısık sesle konuştuktan sonra Povl'a döndüler. Dedeleri onları dinledikten sonra Alan'a:

— Size şunu söylememi istiyor Lea.. dedi. Eğer Turber kızkardeşinizi 2445'e götürdüyse durum tamamıyle umutsuz değildir. Çok güçlü bir silahın yerini saptamış bulunmaktayız.

Yaşlı adam sesini alçaltmıştı. Lea ile San ona doğru eğildiler. Tarihte sözü edilen bir silah vardı. Povl, «projektör» diyordu buna. New York müzelerinden birindeydi, bir çeşit antika olarak kabul edilmekteydi. Tarihçiler (bu tür silahlar uzun süreden beri artık kullanılmadığı halde) «projektör»ün kusursuz bir şekilde çalıştığını söylüyorlardı ağız birliğiyle. Müzede, silahın nasıl kullanılacağı da belirtilmişti.

Lea ile San, zaman boyunca çıktıkları gezide, bir yıkıntı halini almış olan şehri görmüşlerdi. Müze terkedilmişti. Yani Lea yeniden o çağa, «projektör» almaya gitse hiç kimse yoktu ona engel olabilecek, ihtiyar hep alçak sesle söylüyordu bunları. Kaygılıydı:

— Bundan hiç kimseye söz etmedik.. dedi.

— Hangi çağda kalmış bu silah?, diye sordu Alan.

— Yanılmıyorsam 5000 yılı sularında.

Tamamıyle tesadüfen içlerinden sadece

Alan'ın yüzü dönüktü yandaki odanın kapısına. Aleti ayarlamak için hareket halinde olan Lentz'in görüntüsü birdenbire kesilmişti. Alan kuşkulanmıştı. Odanın küçük bir bölümü açık kapıdan görünmekteydi; gerçi Lentz görünürde yoktu ama gölgesi sanki kapının hemen yanında toprağa düşmüştü.

Alan parmağıyle «sus» işareti yaptı. Sessiz adımlarla kapıya ilerledi. Kapının arkasında duruyordu, evet, Lentz. Sırtını duvara yaslamış, elindeki tüpü bir bezle parlatmaktaydı.

— Burada olduğunuzu bilmiyordum!. dedi Alan.

— Alet herdeyse hazır olacak.

Lentz karşı duvardaki masasının başına döndü.

Alan da dönüp oturmuştu yerine. Povl’a fısıldadı:

Bunu daha sonra konuşuruz, şimdi değil.

Lea Alan’ın kolunu tuttu ve fısıldadı:

— Evet, evet. Ben anlamak, şimdi değil!

Kısa bir sessizlik oldu ve bu arada Lentz’in yan odada normal olarak çalıştığını belirten sesler işittiler.

Alan sordu Povl’a:

— Aletinizi burada Lentz’in yardımı olmaksızın çalıştırabilir misiniz?

— Lea ve San çalıştırabilirler ama Lentz kadar kusursuz bir şekilde değil..

— Gene de bir deneyelim.. dedi Alan. Ama bir dakika bekleyin beni.

Karşıdaki kapıya yöneldi yeniden:

— Ne kadar zaman sonra hazır olursunuz, Lentz?

Lentz işinden başını kaldırmaksızın:

— Artık bitiyor.. dedi.

— Güzel! Bu kapıyı kapatıyorum. Hazır olduğunuzda vurarak haber verin lütfen.

Lentz’in şaşkınlığını görmezden gelerek hızla kapattı kapıyı.

— Şimdi deneyebiliriz.

Bir ayarlama denemesine giriştiler. Lea ile San hemen sonuç aldılar: Ekranda bir imaj belirdi. Yıldızlı bir geceydi bu. Bir orman içindeki ağaçsız bir alanda oradan oraya gidip gelen insanlar vardı. Tuhaf giysiler taşıyan iri yarı adamlar. Başlarında tüyler taşıyan yarı çıplak birtakım başka adamlar da ırmağın kıyısında onların yanında durmaktaydılar. Irmakta bir kayık

görünüyordu. Bir kamp ateşi yanıyordu kayığın hemen biraz ötesinde. Tam o anda, gemisinin kapısında Turber belirdi. Her zamanki hali içindeydi. Birşeyler beklediği belli oluyordu.

Kadran 1664 yılını gösteriyordu. Povl, öfkeyle titredi. Lea ile San hemen kestiler bağlantıyı. Sahnenin geçtiği yeri tanımıştı San: Hudson ırmağıydı o ırmak, kulenin bir buçuk kilometre kadar ötesinde akıyordu. Povl konuştu:

— San yılını, ayını ve gününü biliyor. Turber sizin bu gece oraya gideceğinizi aklının ucundan bile geçirmez. Eğer siz, elinizde rövolveriniz, onun üzerine çullanabilirseniz, işi bitti demektir! Onun o cehennem gemisine ormanın karanlığından yararlanıp sokulabilirsiniz..

Hemen hazırlığa girişmişlerdi. Lea ve San, Alan’la konuşamadıklarından planlarını orada yaptılar. Povl, çeviriyordu. Sonra da hızla kuleye geldiler. Povl, Alan’ın elini sıktıktan sonra:

— Talihiniz açık olsun, çocuklarım!. dedi.

⁂

Hareket şoku henüz geçmişti ki titreşim doğurduğu vızıltıdan farklı bir ses işittiler arkalarında. Ve odanın karanlık köşesinden çıkıp ilerleyen Lentz’i gördüler. Kırışıklarla dolu yüzü gülümsüyordu. Alan’a hitap etti özellikle:

— Benim de bu sefere katılmamın gerekli olduğunu düşündüm. Size tercümanlık yapabilirim. Çok dikkatli olmamız gerekiyor, inanın ki yardım etmek istiyorum sizlere.

Sekizinci Bölüm

ŞİMDİ geriye, Turber ve adamlarının o şafak vakti Central Park'ta bize saldırdıkları ana dönelim.. Bir şeyin bana şiddetle vurduğunu ve düştüğümü hatırlıyorum. Turber, sımsıkı Nanette'i tutuyordu. Düşerken ayaklarına sarıldım; ama birincisinden de şiddetli bir tekme attı başıma ve bütün herşey kapkara kesildi.

Kendime geldiğimde, Turber'in gemisinin küçük kamerasında bir yatağa uzanmış bulunuyordum. Yara bere içindeydim. Saçlarım, başıma yediğim tekmenin sonucu, kurumuş kanla yapışıp topaklanmıştı.

Saydam camlı bir pencere vardı kamaranın tavanında. Ve kapı aralıktı.

Doğrulmayı başardım ama bu çok sürmedi: Bir yaprak gibi hafif hissediyordum kendimi, uçar gibiydim. Yeniden uzandım yatağa. Bayılmış mıydım, uyumuş muydum, bilemiyorum. Yanıbaşımda bir gürültüyle uyanıp fırladım. Turber kamaradaydı ve bana bakıyordu.

— Güzel!. dedi. Nihayet gelebildiniz kendinize.

Alaycı bir sesle söylemişti bunları. Umursamaz görünmeye çalışarak:

— Evet.. dedim. Evet ama Nanette nerede?

— Demek onun kaderinden endişe ediyorsunuz! O da sizin kaderinizden endişe etmekte..

Sustu birden. Sonra da gene birden sordu:

— Aç mısınız?

— Evet.

— Birazdan Nanette ve ben kahvaltı edeceğiz. Sizi de çağırırım..

Bir an sustuktan sonra, gözlerimin içine bakarak sordu birden gene:

— Edward William, nedir sizin için Nanette?

Gafil avlamıştı beni. Kekeleyerek:

— Ne olabilir ki?. dedim. Eski bir arkadaş.

— Yaa! Hepsi o kadar mı?

Afallamıştım. Ve o anda Nanette’in benim için ne denli önemli olduğunu anladım.

Turber devam ediyordu:

— Kaderin sizi benim elime düşürmesi ne garip bir şey, değil mi?

— Anlayamadım?

— Anlamayacak bir şey yok: Nanette sizi seviyor, ben de Nanette’i!

Bir an durdu, gözlerimin içine bakarak:

— Yani.. dedi. Yani bu dünyada ikimizden biri fazla..

İçimi bir ürperti sarmıştı. Ama hemen toparladım kendimi:

— Saçmalamayın lütfen! Nanette’in beni sevdiğini de nereden çıkardınız? Arkadaşça bir yakınlık duygusu öteden beri vardır aramızda, ama hepsi bu kadar.

Dalıp gitmişti Turber. Kendi kendine konuşur gibi:

— Ancak sizin gibi sıradan erkeklere lâyık sıradan bir kız aslında Nanette. Ama gel gör ki ben, büyükler büyüğü görkemli Wolf Turber, o silik kızı seviyorum Allah kahretsin!

Durdu yeniden. Ve bana bakarak:

— Onun da beni sevmesini istediğim için bir ricasını, istemeye istemeye kabul etmek zorunda kaldım.. Sizi öldürmeyeceğime dair söz verdim ona, sözün kısası!

Soğukkanlı görünmeye çalışarak konuştum:

— Her ilkinize de teşekkür ederim!

— Buna ihtiyacınız yok..

Keyifle güldü birden. Ve yüreğime ok gibi saplanan şeyi söyledi:

— Asıl büyük sorun, Alan’dı. Asıl komplikasyonu çıkaran oydu çünkü; ama kendisi Central Park’taki boğuşma sırasında ölmek nezaketini gösterince sorun kalmadı..

İnanmak istemedim. Bu adam, biliyordum ki, her an her türlü yalanı rahatça söyleyebilirdi.. Ama ya doğruysa!

Kapı aralığında bir adam belirmişti:

— Wolf Turber.. dedi. Gelir misiniz lütfen!

— Geliyorum, Jonas.

Gülerek bana doğru eğildi Turber. Elimde olmaksızın başımı çevirdim o korkunç suratını görmemek için.

— Beni iyi dinleyin.. dedi. Sizi öldürmeyeceğim. Ama unutmayın ki ani bir ölümden çok daha beter durumlara düştüğü olur insanın. Şu anda benim başkentime doğru yol almaktayız. Yolda bir küçük duraklama yapacağız, o kadar. Sizi de birlikte götüreceğiz..

Korkunç bir kahkaha attı:

— Ve oraya gelir gelmez Williams... oraya gelir gelmez, evet, kelimenin tam anlamıyle bir canavara dönüşeceksiniz! Gözleri yuvalarından dışarı uğramış, ağzından salyalar akan, elleri birer pençe halini almış, kamburu çıkmış ve konuşma yerine ürkünç hırıltılar çıkaran bir canavara dönüşeceksiniz..

Bir kahkaha daha savurdu keyifle:

— Ve Nanette sizi o biçiminiz içinde görür görmez, içini bir tiksinti bürüyecektir. Tiksinti, anlıyor musunuz, tiksinti!

Doğruldu:

— Sizi yemeğe çağırmamı bekleyin burada.. dedi. Ve yemekte herhangi bir münasebetsizlik yaptığınız takdirde, Nanette’in yüzünü ancak canavar haline girdiğinizde görebilirsiniz bir daha!

Kapıyı üzerime kapatıp dışardan kilitledi.

Dokuzuncu Bölüm

TURBER'in zaman gemisindeki bu yolculuk dört saat kadar sürdü gibime geldi. Daracık kamaradaki yatağa uzanmış, nasıl edip de Nanette'i ve kendimi bu cendereden kurtaracağımı düşünüyordum hep. Hiçbir çıkar yol bulamıyordum.

Alan'ın gerçekten ölüp ölmediği sorunu da iyiden iyiye kurcalıyordu kafamı.

O sırada Turber beni yemeğe çağırdı.

Soluk ve resmiydi Nanette. İhtiyatlı konuşmaktaydı. Müthiş bir irade sahibi olduğunu öteden beri bilirdim. Ve gerektiğinde, son derece kurnaz olduğunu.. Nitekim şimdi de, görünürde, son derece yumuşak başlıydı Turber'a karşı. Bir ara bir fırsatını bulup elimi sıktı ve fısıldadı:

— Dikkat et, Ed! Kızdırmayalım onu..

Bu arada Turber da rahatlamıştı, gerginliği üzerinden atmış gibiydi. Nanette'e son derece kibar davranıyordu. Bana karşı da eskisi gibi hunharca davrandığı söylenemezdi. Nitekim yemek biter bitmez, keyifle ellerini oğuşturarak:

— Eğer sıkılmazsanız, birazdan kontrol odasına geçebilirsiniz.. dedi. Harika görünümler serilecek ayaklarınızın altına!

Nanette'in karşısında konuşmaktan mutluluk duyduğu belliydi. Büyük bir övünçle devam etti:

— Sizi şimdi Yeryüzü'ne hayatın başladığı çağa götürüyorum. Oradan buraya ve daha da ileriye doğru döneceğiz. Bu arada bir çok dönemde konaklayacağız. Sizlere bir dünya tarihi ziyafeti çekmek istiyorum. Sizlere sözü yanlış anlaşılmasın: Benim küçük sevgili Nanette'ime, demek istiyorum..

Nanette'in elini okşamak istemişti. Genç kız, kendine egemen olamayarak çekmişti elini. Turber bunu farketmemiş göründü:

— Evet.. diye devam etti. Tam bir tarih ziyafeti.. Ve bu yolculuğumuz 1664 yılına kadar sürecek. O yılın belli bir gecesinde sabaha kadar

kalacağız. Keyifli bir gece olacak, neme lâzım..

Kendi kendine güldü:

— Eğer son anda bir terslik çıkmazsa, küçük bir hazine getirecekler bana o gece..

Nanette'e döndü:

— Seni mücevhere boğacağım, güzelim!

Yemekte yalnızca üçümüz vardık. Geminin içi bir hayli geniş ve konforluydu, ama pek kalabalık değildi. Turber, yemekte, bu son yolculuk için pek çok adam alacağını söylemişti gemiye.. Nitekim çok geçmeden kalabalıklaştı ortalık: Siyahlı beyazlı insanlar, kimi hayvan postlarına sarınmış kimi çıplak bir halde doluşmuşlardı gemiye. Maymunu andıran basık alınlı, alabildiğine kıllı, uzun kollu, kısa bacaklı yaratıklar da vardı aralarında, ilkçağ'dan derlenmiş olan bütün bu yarı-insanlar ya da insanımsılar, bir Tanrı'ya bakar gibi bakıyorlardı Turber'a. Akılalmaz bir uysallık içindeydiler..

İçlerinde, daha ilk bakışta yarattığı etkiyle bütün ötekilerden ayrılan biri vardı. Turber, Jonas diye adlandırıyordu onu.

Otuz yaşlarında, kısa boylu ve tıkız bir adamdı Jonas. Üzerinde uzun bir harmani var dı, keşişler gibi yaldızlı bir kemer geçirmişti beline, alnına da bir altın şerit takmıştı. Koyu kumral saçları ensesinden aşağı dökülmekteydi. Soluk beyazdı teni. Bilekleri inceydi, burnu ince uzun, dudakları sarkık. Turber'a karşı dalkavukluğa varan bir saygı gösteriyordu. Nedense Lea ile San'ı anımsattı bana: Onların çağındanmıs gibime geldi nedense.

Basık ve kırık burunlu, dev yapılı Kızılderili yönetiyordu gemiyi. Turber, Ezik - Burun adını takmıştı ona. Sonradan öğrendiğime göre, New York Devletine bağlı bir Mohikandı.

Bir de kadın vardı zaman gemisinde. Turber, ona Josefa adını takmıştı. Yemek hizmetlerini görüyordu Josefa. Üzerinde önü işlemeli bir gömlek, bir de cırlak renkli bir uzun etek vardı. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Vahşi ve aynı zamanda soylu, acaip bir dilberdi. İngilizceyi araya birtakım İspanyol terimleri katarak konuşuyordu. Asık suratla hizmet

ediyordu bize daima, meydan okur gibiydi. Onun bu hali, Turber'ın keyifli haliyle tam bir karşıtlık oluşturuyordu. Turber, bir seferinde, hayli aşırı bir şekilde okşadı kadını. Belki daha da ileri gidecekti, ama sıyrılıp kaçtı Josefa. Bana doğru gülerek..

Nanette'in görmemiş olduğu bu sahnenin anlamı açıktı. Nitekim bir an sonra, çevreme bakınırken Josefa'yı ayakta gördüm. Nanette'le Turber'a bakmaktaydı durmadan. Yüzünde sınırsız bir kin ifadesi vardı. Gergin, elleri kalçalarında. Etekliğinin kıvrımları arasından da bir hançerin sapı görünmekteydi.

Onuncu Bölüm

YEMEK faslı bitmiş, Turber ayağa kalkmıştı:

— Pilotaj odasına gelin.. Oradan daha iyi görürsünüz milyonyılları. Bakalım, ne diyeceksiniz!.

Ezik-Burun pilotaj odasında tek başınaydı. Altları düğmelerle donanmış kadranların ekranın karşısına oturmuş, gemiyi yönetiyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Biz yaklaşınca başını kaldırıp şöyle bir baktı, o kadar.

— Buraya oturacağız.. dedi Turber. Nanette, yanıma.

Beni de zor zaptettiği bir hınçla itmişti.

Pencerenin yanına oturdum. Koridorun kapısı tam arkama düşüyordu. Gözlerini bize dikmiş olan Josefa'yı gördüm gene. Ama çok geçmeden kayboldu.

Bu arada Turber, Kızılderiliyle konuşmaktaydı:

— Nasıl gidiyor, Ezik-Burun?

— Kayda değer hiçbir şey yok.. dedi Kızılderili, genizden çıkardığı bir sesle.

Turber bir an düşündü:

— Peki, öyleyse şimdi daha da uzağa gideceğiz..

Bana döndü:

— Bu ilkel çağlarda birkaç fil atası bulabileceğimi sanmıştım. Uygar dünyada fildişi çok para ediyor, bilirsiniz!

Nanette'in yanına oturmuştu:

— Artık sadece 1664'te bir gecelik bir mola vereceğiz.. dedi. Sizinle başbaşa kalabilmek için sabırsızlanıyorum, yavrucuğum.

Bir an durdu ve öyle bir canavardan umulmayacak kadar ciddi ve yumuşak bir sesle:

— Nanette.. dedi. Size tam bir imparatoriçe hayatı yaşatacağım! Altın ve iktidar: Dünyanın bu iki mutlak efendisi, benim elimde artık! Pek az kaldı, bütün Dünyaya egemen olacağım ve siz benimle övüneceksiniz, güzelim!.

Nanette, Turber'ın kendisini okşamasına engel olmuştu gene; ve Turber, gene, bunu farketmezlikten gelmişti.

Kafamda binbir düşünce çakışmaktaydı. Kurtulmamız gerekiyordu bu cendereden, evet! Ama nasıl? Sadece 1664'te bir gecelik bir mola vereceğimizi söylemişti Turber.. Hadi kaçmayı başardık diyelim, o çağda nasıl yaşayabilirdik? Nanette'i böyle bir maceraya sürüklemeye hakkım var mıydı?.

Birden Turber'ın sesi yükseldi:

— Şu anda İsa'dan önce tam 1 milyardayız! Ve birazdan ileriye doğru döneceğiz hızla, iyi bakın!.

Gri ve bulutumsu bir düzlük uzanıyordu altımızda, gerçekdışı bir görünümdü bu. Hiçbir düşün canlandıramayacağı cinsinden bir görünüm.. Vıcık vıcık parçalar vardı, ilerde toprak olacaktı herhalde bunlar ve anakaraları oluşturacaktı, ilk anakaraları.. Ot diye bir şey yoktu henüz, bitkinin b'si yoktu. Buhar bulutları dolanıyordu boz portakal rengi gökte: Atmosfer yeni yeni oluşmaktaydı.

Bütün büyük tufanları, bütün büyük depremleri, bütün anakaraların parçalanıp yer değiştirmesine yolaçan yerkabuğu çatlamalarını gördük.. Nasıl yeşerebilirdi burada hayat?. Ama gene de yeşerdi: Kazandı zaferi sonunda. Protoplasma, okyanustan karaya tırmandı. Dev hayvanlar çağı geldi: Dinozorlar saltanatı.. Buzullar çağı izledi bunu: Doğa, dev hayvanlarla düştüğü yanılgıyı düzeltiyordu. Evet: Büyükler gitmiş, küçükler kalmıştı.. Ve nihayet insan belirdi; avucunda ucu sivriltilmiş bir taş parçasıyle, bir ağaç dalında tüneyen..

— Şimdi de Isa'dan önce 1 milyonuncu yıla giriyoruz!.. diye haykırdı Turber.

Niçin çıkmıştı bu geziye? Bize bir tarih ziyafeti çekeceğini söylüyordu, ama tek ve gerçek amacı bu muydu?

Çok geçmeden alacaktım cevabı. Gerçek cevabı..

Nitekim Jonas dalmıştı odaya. Turber'la bir süre alçak sesle konuştular. Ama ben işitebiliyordum seslerini:

— Zaman görümlerini bozabildik mi, Jonas?

— Sanırım, evet.

— Lentz elinden geleni yapacaktır herhalde onlara yollarını şaşırtmak için..

Bunun hiçbir anlamı yoktu benim için. Alan orada olmuş olsa, hemen anlardı..

— Evet ama Lea ile San inatçı yaratıklar. O kuleyi ele geçirmek için bir plan yapmalıydınız..

Turber belli belirsiz gülümsemişti:

Haklısın, Jonas. Ama düşün ki işim başımdan aşkındı. Lentz eğer akıl edip de kulelerini havaya uçurursa...

— Kendisi de birlikte havaya uçarak mı? Hayale daldınız galiba, Efendimiz! Yanılmıyorsam, şu anda Lentz'in bir tek tutkusu olabilir: Bize ulaşmak.

Bulanık bir şekilde de olsa anlamıştım ki Turber'ın o andaki biricik amacı, izini kaybettirmektir. 1664'te durması gerekmekteydi ve o mola sırasında gafil avlanmak istemiyordu.

Nanette de işitmişti konuşulanları. Bir anlamlı bakışla bunu bana belirtmişti. Bu arada Turber'la Jonas çıktılar. Ezik-Burun bizden yeterince ilerde ve sırtı bize dönük olarak kadranlarının önünde oturmaktaydı. Nanette'e yaklaşıp koluna dokundum hafifçe:

— Nanette..

— Evet, Ed?

— Yalnızız, konuşabiliriz..

— Ed, ne olur dikkat edin!

O güzelim eliyle kolumu sıkıyordu.

— Dinleyin, Nanette. Şu 1664 molasında bir şekline getirip sizi kurtaracağım bu cehennem gemisinden! Nasıl ve ne yapacağımı henüz kestiremiyorum ama...

Yaklaşan ayak sesleri yükselmişti arkamızdan doğru. Yüreğim ağzıma geldi. Yarı doğruldum oturduğum yerde. Josefa'yı gördüm. Bana eğilerek, ıslık gibi ve kısık bir sesle:

— Gürültü çıkarma, aptal!. dedi.

Kızılderiliyi işaret etti bir baş hareketiyle..

— Ne istiyorsunuz?

— Söyleyeceğim. Ama çok az vaktim var, Turber nerdeyse sökün eder çünkü..

— Sizi dinliyorum.

— Geceleyin, ormanda durduğumuz vakit, anlıyorsunuz ya, size yardım etmenin bir çaresine bakacağım. Sizi ve bu genç kızı karanlıkta gemiden çıkaracağım.

Soluk soluğaydı kadın.

— Alın onu ve gidin!. diye tamamladı sözlerini. Bir daha da Turberin onu görmesine meydan vermeyin!

Severek kabul edebileceğim bir öneriydi bu:

— Elbette! Ama nasıl yapacağız?

— Bir yolunu bulacağım ben işin.. Madre de Dios!

Turber'ı görmüştük aşağıda, koridorun ucunda.

— Her an hazır bekleyin!. diye fısıldadı.

Sonra da hızla dönüp uzaklaştı. Koridorda

Turber'la karşılaştığını gördüm. Sarılıp öptü kadını Turber ve kadın da bu sefer itiraz etmedi.

— Nanette'ciğimi oyalıyorsunuz demek!. dedi Turber, beni kabaca itip genç kızın yanına otururken.

Kızılderilinin sesi yükseldi:

— İsa'dan önce 25.000'deyiz..

— İşte!. dedi Turber cırtlak bir sesle. Nihayet uygarlık çağı!. Uygarlık burada başlıyor, sevgili Nanette. Onu da aşacağız. Çok geçmeden doruğuna ulaşacak uygarlık ve o zaman ben egemen olacağım bütün dünyaya! Sizinle birlikte ben..

Saçlarını okşuyordu Nanette'in.

— En kesin anı seçtim egemenliğimi kurmak için.. diye devam etti. Uygarlığın doruk noktasını.. Sanırım büyük bir savaş olacak, Nanette. Biz kazanacağız bu savaşı. Ve 2445'in büyük New York'unu fethedeceğiz birlikte. Ve siz, doğmuş olduğunuz çağdan 500 yıl sonrasında yaşıyor olacaksınız!.

Birden, hiç umulmadık bir biçimde Turber'ın duygulandığına tanık oldum. Nerdeyse ağlamaklı bir sesle:

— Oh, Nanette! Anlamıyor musunuz? Size istediğim anda sahip olabilirim ben. Bundan kolay bir şey yok, inanın ki! Ama ben aşkınızı istiyorum, aşksız olarak sizi değil..

Nanette, boğuntulu bir sesle:

— Evet, anlıyorum.. dedi.

Kızılderilinin sesi yükseldi gene:

— Yaklaşıyoruz!

Turber'da bir an önceki duygusallıktan eser kalmamıştı:

— Yavaşla.. dedi. Bakın, Nanette: Doğumuzda Atlantik Okyanusu serili duruyor. İşte Manhattan adası.. Doğmuş olduğunuz yer! Daha doğrusu 250 yıl kadar sonra doğacağınız yer..

Kızılderiliye döndü yeniden:

— İyice yavaşla, Ezik-Burun.. diye buyurdu. Ve unutma: Tastamına 1 Temmuz 1664 gecesi başlarken iniş yapacağız!

— Hatırımda.. dedi Ezik-Burun sadece.

1550 yılındaydılar.. Kızılderililerin ağaç kabuğundan kayıkları duruyordu sakin suların üzerinde. Çok geçmeden 1609'a geldiler: Henry Hudson, *Half Moon* adlı küçücük gemisinin pruvasında, sonradan adını alacak olan ırmağı tırmanmaktaydı..

Turber, katı bir sesle:

— Dikkat et, Ezik-Burun!. dedi. Nanette'i, benim sevgili Nanette'imi rahatsız edecek en ufak bir şok bile istemiyorum.

— Şok olmayacak.. demekle yetindi Ezik-Burun.

Aşağıda Yeni Amsterdam kenti kurulmaktaydı şimdi. Ve büyümeye koyuldu yavaş yavaş. Kıyıda daha başka Hollanda kolonileri beliriyordu her an. Bolluk içinde yüzen sağlam yapılı Hollandalı erkekler durmadan çalışıyorlardı. İri yarı Hollandalı kadınlar da memnundu hayatlarından. Zaman gemisi ağır ağır ilerliyordu.

Hollanda kolonilerinin başkanı Peter Stuyvesant'ı gördüler: Tahta bacağının üzerinde sekerek, rakipleri İsveçlilere ve İngilizlere nasıl bir savaş taktiği kullanacağını tasarlıyordu ırmağın kıyısında..

Hemen hemen gelmiş sayılırdık artık. Gemi iyice yavaşlamıştı. Aşağıda bütün herşey berraktı şimdi, bütün ayrıntılar seçilmekteydi. Turber ayağa kalktı:

— Hiç kımıldamayın, Nanette!. dedi!. Ve sakin olun. Sımsıkı yapışın koltuğunuzun kollarına, yeter. Sakın korkmayın!

Ezik-Burun'a döndü yeniden:

— Irmağın kıyısını ayarla ve geceyi bekle!. dedi.

Gece inmekte gecikmeyecekti. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Mümkün olacak mıydı acaba, kurtulabilecek miydik? Bir ara Josefa'yı gördüm koridorda: Ayakta, duvara yaslanmış duruyordu. Birden hafifçe yalpalandı gemi. Sonra o dipten dibe gelen vızıltı kesildi. Turber'in sesi:

— Tamam.. dedi. Güneşin batmasını bekle!

Kısa bir süre havada, ırmağın üzerinde asılı kaldık. Yıldızlı ve ılık bir geceydi. Bir yumuşak inişle toprağın üstünde bulduk kendimizi. Orman sanki bizi yuttu. Geminin hemen yanında ırmak uzanmaktaydı.

On Birinci Bölüm

NANETTE ve ben, hiç kımıldamadan duruyorduk. Josefa'nın silueti kaybolmuştu koridordan. Turber odayı koşarak terketmeden önce bize dönüp:

— Koltuklarınızda kalın!. demişti.

Ezik Burun'la birlikteydik. Bütün yolculuk boyunca bu Kızılderili bizi bilmezlikten gelmişti. Ama şimdi durum tamamıyle değişmiş bulunuyordu. Hemen birkaç adım ötemizde, gözlerini üzerimize dikmiş duruyordu adam. Belinde bir topuz, elinde de bir otomatik vardı.

İçerde ve dışarda büyük bir kargaşa hüküm sürmekteydi. Sürekli ayak sesleri ve haykırışlar işitiliyordu. Pencereden bakınca, karanlık ormanın içinde bir kamp ateşinin soluk sarı ışığını rahatça görebiliyordum.

Turber birden içeriye girdi. Belinde asılı kısa bir kılıç vardı. Bir de rövolver, kınında.

— Haberler iyi!. dedi. Geliyor. Irmaktan doğru getiriyorlar bize..

Kızılderili homurtuyu andıran bir ses çıkardı.

— Daha bir hayli zaman geçmesi gerekecek, Ezik-Burun. Ama ilk parti mal göründü bile: Kayık yaklaşıyor!

Yeniden dışarıya fırlamak üzereydi ki:

— Doktor Turber!. diye seslendim.

Döndü.

— Bırakın da çıkıp görelim.. dedim. Nedir bu gelen? Yeni hâzineleriniz mi?

Nanette hafifçe kolumu sıktı. Kendisine bakmakta olan Turber'a:

— Ben de çıkmak isterdim.. dedi mahzun bir sesle.

Turber bir an tereddüt etti. Sonra dayanamayıp:

— Nanette.. dedi. Eski servetime eklenecek olan bu yeni hâzineleri bir görseniz!

Sonra dönüp Ezik-Burun’a bir şeyler söyledi.. O sırada koridorda Jonas belirmişti:

— İlk kayık kıyıya yanaşmak üzere, doktor Turber. Bir İkincisi de ilerde göründü. Geliyor musunuz?

— Aceleyle uzaklaştı Turber. Kızılderiliye:

— Çıkabilecek miyiz dışarıya?, dedim.

— Yürüyün!

Bize koridoru göstermişti, kendisi arkamızdaydı. Josefa görünürde yoktu nedense.

— Acele etme, Nanette.

Küçük merdivenden inmesine yardım ettim. Ezik-Burun bizi yakından gözetliyordu:

— Şuraya oturun ve kımıldamayın!. dedi.

Zaman gemisinin on metre kadar ötesindeki büyük bir ağacın altını işaret etmişti. Oturduk.

Kıyıda bekleyen gürültücü topluluğun arasında yanında karısıyla şişman bir Hollandalı vardı. Dizlerine kadar inen ceketi ve deri pantolonunun içinde kıvranarak, yarım yamalak İngilizcesiyle, havlar gibi konuşuyordu:

— Size söylemiştim değil mi, doktor Turber? Ve başardım, başardım!... Ne hazine, doktor, ne hazine! Gelin de görün! Gözleriniz kamaşacak!.

Biraz ötedeki ağacın altında korkudan titreyerek bekleyen karısına seslendi:

— Bak hanım, bak! Bak ve gör işte Doktor Turber, ulular ulusu Turber!.

Turber’a döndü yeniden:

— Bizi de birliğinizde götüreceksiniz öyle değil mi, ulular ulusu Turber?

— Elbette.

— Buradan kurtulacağım için çok mutluyum! O katı yürekli Stuyvesant yarın bulsun da beni hesap sorsun bakalım...

Karısına döndü:

— Hadi hanım, kımıldа biraz. Eşyaları gemiye taşı, Doktor Turber, çok daha güzel bir dünyaya götürecek bizi!

Sesi işitilmedi artık, uzaklaşmıştı.

Nanette, hiç ses çıkarmaksızın yanımda oturuyordu. İlk fırsatta fırlamak üzere beklediğini biliyordum:

— Henüz vakti değil, diye fısıldadım. Kızılderili hep arkamızda ve otomatiğin namlusu hep ensemizde..

Kızılderili gerçekten de gözlerini bizden ayırmıyordu. Josefa hâlâ görünürde yoktu.

Beş dakika geçti böyle. Aklım Alan'a kaydı.

Ölmüş müydü gerçekten?. Oysa arkadaşımın, öbür zaman gemisiyle bir buçuk kilometre öteye inmekte olduğunu nereden bilecektim!

Beş dakika daha geçti. Bir Kızılderili kayığı belirmişti kıyıda. Yıldızların ışığında herşey rahatça seçiliyordu. Küf tutmuş sandıklarla tıklım tıklım doluydu kayık. Turber ve Jonas emir yağdırıyorlardı. Yerliler sandıkları hemen gemiye taşımaya koyuldu.

İşte o anda gördüm Josefa'yı. O da kıyıdaydı. Turber'a birşeyler söylüyordu. Çok geçmeden Turber sandıklardan birine eğildi, üzeri değerli taşlarla kaplı kocaman bir altın gerdanlık çıkarıp uzattı kadına ve uzaklaştı.

Josefa bize doğru geldi. Heyecandan güçlükle nefes alıyordum. Kadın Ezik-Burun'a elindeki mücevheri göstererek:

— Şuna bak!. Daha buna benzemez neler var sandıklarda, bir görsen bayılırsın!.

Ezik-Burun'la bizim aramızda durmuştu.

Kızılderili, kadını yana doğru itti. O anda fırlayıp ormana dalma şansını kaçırmış mıydık yoksa?. Ama hayır: Kadın bana hafifçe göz kırptı. «Henüz vakti değil!» demek ister gibiydi. Nanette de kavramıştı durumu ve iyice gergindi, kolumu sıkıyordu.

Josefa:

— Turber seni istiyor!. dedi Kızılderiliye. Sandıklardan biri suya düşmüş, o korkak yerliler de ırmağa dalmıyorlar bir türlü. Herkes senin gibi Mohikan değil ki!.

Bir an duraksadı Kızılderili. Allah'tan ki Turber ırmağın yukarısına doğru uzaklaşmıştı Jonas'la birlikte. Görünürde yoktu. Kayığı bekleyen bir tek Yerli vardı.

— Peki ama bunlar ne olacak?

Bizi gösteriyordu otomatiğin namlusuyla.

— Onlara ben bakacakmışım, öyle söyledi Turber. Dios! Sanki senden çok daha iyi silah kullanmıyorum da! Hadi uzatma, ver bana şu pisliği ve git dal!.

Konuşurken almıştı adamın elinden silahı. Giysisinin yakasını iyice açmıştı, göğüslerinin arası görünmekteydi. Birdenbire atıldı Ezik-Burun ve vahşice sarılıp öptü kadını. Sonra da elini daldırıp göğsünü avuçlamaya koyuldu. Josefa bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da sözümona öfkeli bir sesle:

— Pis Kızılderili!. diyordu. Canımı yakıyorsun, budala!. Ya bir de Turber seni böyle görecek olursa başına neler gelir, düşünebiliyor musun?. Yeter artık, git! Suyun dibinde sandık seni bekliyor.. Bir an önce dön gel, çünkü benim başka işim var.

Üç metre ötede, silahı bize çevirmiş beklemekteydi. Ezik-Burun hızla uzaklaştı.

Josefa, çevreyi kuşatan karanlık ormana bakıyordu. Bir dakika geçti böylece. Josefa etrafta bizi gözleyen kimse bulunmadığından iyice emin olmuştu artık. Silahla bir işaret yaparak:

— Hadi, fırlayın!. dedi. Güneyde bir köy var, oraya doğru koşun. Tam iki dakika sonra havaya ateş edeceğim, onlara da kuzeye doğru kaçtığınızı söyleyeceğim. Çabuk!

Hemen ayağa fırlamıştım. Nanette'in fırlamasına da yardım ettim. Sonra da elele güneye doğru koşmaya başladık.

On İkinci Bölüm

ÖBÜR kule ile Alan da gelmişti o 1664 Temmuzu gecesine. Lea, San ve Lentz'le birlikteydi. Yolculuk bir saat bile sürmemişti.

İlkin kulenin alt odasında kalmışlardı. Alan, Lentz konusunda karar veremiyordu bir türlü. Adam iyi niyetli gözükmekteydi, yardım etmek ister hali açıktı. Açık olan bir nokta daha vardı: Lentz'in orada oluşu. Bu durum Lea ve San'la anlaşması bakımından büyük bir avantaydı! Ama Lea ile San, Lentz'in gemide birdenbire karşılarına çıkmasından tedirgin olmuşlardı: Adamdan şüphelendikleri belliydi.

Çevirdi Lentz:

San sürekli olarak kulede kalması gerektiğini söylüyor ve kendisini anlayacağınızdan emin olduğunu...

— Elbette anlıyorum... dedi Alan. Peki Lea ne diyor?

— O sizinle gelecek.

Turber'ın gemisinin yerini saptamışlardı. Bir buçuk kilometre ötede, ırmağın kıyısındaydı gemi. Alan sık ağaçlı ormanın karanlığından da yararlanıp oraya sokulmak kararındaydı.

— Silahınız var mı?. diye sordu Lentz.

Alan rövolverini gösterdi. Lentz almak için hemen elini uzattı. Ama Alan izin vermedi.

— Hayır, o bende kalacak. Sizde ne var silah olarak?

Lentz'de, kınıyla bir hançer vardı. Uzun ince bir hançer.. Alan bir an, adamın başka bir şey saklayıp saklamadığını düşündü. Üzerini aramayı bile geçirdi aklından. Sonra bunun bir hata olacağını düşündü ve gülümseyerek:

— Siz de benimle geleceksiniz herhalde?. diye sordu.

Başıyla hançeri işaret ederek ekledi:

— İyi akıl etmişsiniz, o bıçak çok daha pratik: Benimki, gürültü yapar çünkü!

Gülümsemiş ti:

— Geliyorsunuz, değil mi?

— Gelsem iyi olur, sanıyorum.. diye cevap verdi Lentz. Bu ormana daha önce de birkaç kere inmiştim. Rahatça kılavuzluk edebilirim size..

Lea atıldı:

— Peki ya ben?

Alan, kararlı bir sesle:

— Siz kalıyorsunuz.. dedi.

Genç kız hızla konuştu. Lentz çevirdi:

— Bu Kızılderililerin dilini daha önce öğrenmiş olduğunu söylüyor. Bir keresinde de bu çağda durmuş burada. Onu görmüşler ve bir tanrıça olarak kabul etmişler.

Lea, sözcükleri zorlukla seçerek:

— Evet, evet.. dedi. Kule.. büyü..

— Kızılderililerin kuleyi gördüklerini söylüyor.. diye açıkladı Lentz. Onların gözünde bu bir mucize, diyor. Eğer onları bulursak, bize yardım etmelerini sağlayabilirmiş!

— Hayır.. dedi Alan. Şunu söyleyin ona lütfen: Turber'ın gemisinin burada ne kadar kalacağını bilmiyorum. Dolayısıyle de elimizi çabuk tutmak zorundayız. Kendisini tehlikeye atmak istemem. Sadece ikimiz gideceğiz.

Lea'nın hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Ama ister istemez kabul etmişti.

Kulenin üst katına çıktılar. Aşağıda ilerde Yeni Amsterdam'ın soluk ışıkları görülmekteydi. Güneydoğudaysa, ırmağın kıyısında bir başka ateş vardı: Bir Kızılderili oymağı kamp kurmuştu orada.

Aşağıya indiler. Ormanın karanlığı, bir duvar gibi gerili duruyordu önlerinde. Alan, Lentz'e döndü:

— Onlara lütfen söyleyin: En ufak bir güçlük çıktığı anda kuleyi derhal havalandırsınlar!

Çevirmişti Lentz. İki kardeş «olur» anlamına başlarını salladılar. Lea, elini Alan'a uzattı. Alan gene elektrik akımına kapılmış gibi oldu. Genç kız:

— Talihin açık olsun, Alan.. dedi.

— Yakında görüşmek üzere, Lea!

Lentz ve Alan, dalların altında handiyse emekleyerek ilerlemeye başladılar.

Alan, Lentz'in önünde yürümesini istiyordu. Fısıldadı:

— Kılavuzluk size düşüyor..

Yürümeye devam ettiler. Lentz'in son derece dostça bir tavrı vardı. Yeniden fısıldadı Alan:

— Yavaş ilerleyin.. dedi. Bu ormanda Kızılderililerle kuşatılmış gibiyiz.

Bir geçite ulaşmışlardı. Vadinin üzerinde kocaman bir ağaç gövdesi uzanmış duruyordu. Lentz önden yürümüştü sürünerek. Yarın öbür ucuna geldiğinde:

— Size yardım edeyim.. dedi.

Elini uzatmıştı Alan'a. Alan, bir anda kavrar gibi oldu gerçeği: Ossaat aşağıya atabilirdi onu Lentz.

— Siz devam edin, ben geliyorum.

Bu olaydan sonra Alan'ın Lentz'e duyduğu güvensizlik daha da artmıştı.

— Neredeyiz, Lentz?

— Sanırım, yarı yolda. Hatta yarıyı biraz da aştık. Çok geçmeden kamp ateşini görmemiz gerekir..

Yeniden yola koyuldular. Ama çok geçmeden durdu Lentz. Alan'ın üç metre kadar önündeydi ve ağaçların arasında bir noktaya bakıyordu tereddüt içinde. Alan hızlandı ve fısıldadı:

— Ne var orada?

Lentz susmasını işaret etti. Karşıda, ağaçların ördüğü koyu karanlık içinde iki göz ışıldıyordu. Alan hemen rövolverini kaldırdı. Lentz durdurdu onu:

— Sakın haa! Bir hayvan bu..

Gerçekten de insan gözleri karanlıkta ışıldamazdı. Bir yaban kedisiydi belki de. Işıltı çok geçmeden kayboldu. Hışırtıyı andıran bir ses duyuldu: Yaratık kaçıp gitmişti.

— Ateş açmak bizi ele verirdi.. diye fısıldadı Lentz. Şimdi gene ilerleyebiliriz.

Yürüdüler. Alan, Lentz'in arkasında yol alıyordu gene. Adam biraz fazla sola doğru kayıyor gibiydi:

— Şu yanda olmasın sakın?. diye fısıldadı.

— Hiç sanmam.. dedi Lentz. Orası kuzey, burası batı. Bizim batıya doğru gitmemiz gerekiyor.

Bir dereyi aştılar. Aşar aşmaz da durdular. Hemen önlerindeki sık ağaçların arasında birşeyler vardı: İki insan silueti..

Bir an kararsız kaldı Alan. Sonra bir hışırtı duyuldu. Siluetler hızla harekete geçtiler: Alan'la Lentz'i görmüş, kaçıyorlardı. Bir dakika sonra da bir boşlukta, yıldızların ışığı altında buldular kendilerini: Korkudan ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Birden yüreği ağzına geldi Alan'ın. Hemen toparladı kendini ve yavaşça seslendi:

Nanette! Ed!. Durun!. Ben, Alan!.

Kaçanlar Nanette'le bendim. Ne yapmamız gerektiğini de artık bilmiyorduk.

On Üçüncü Bölüm

İKİ dakika kadar fısıldaşarak birbirimize karşılıklı durumumuzu anlattık. Lentz —o sırada onun Lentz olduğunu bilmiyordum, ne yazık ki— iki metre ötemizdeydi. Kulağı kirişte, ormanı dinliyordu hep. Sonra bize yaklaştı:

— Belki bizi işitebilirlerdi de! Ardınıza düşen oldu mu?

Bana sormuştu bunu.

Nanette ve ben, her ikimiz de, korkmuştuk aslında: İzlendiğimizi sanmıştık. Ama çok geçmeden anlamıştık ki, av henüz başlamamıştı. Çünkü Josefa, bizim suçortağımız olmadığını «ispatlamak» için ateş edeceğini söylemişti havaya. Ama biz hiç bir ses işitmemiştik. Alan ve Lentz de silah sesi işitmemişlerdi. Oysa bu sessiz ormanda bir silah sesi, bir deprem gümbürtüsü kadar etki uyandırırdı.

Kelimenin tam anlamıyle yolumuzu kaybetmiştik. Hepimiz.. Zaman gemimize hangi yoldan ulaşacağımızı Alan’a sorduğum zaman verdiği cevaptan anladım bunu:

— Hemen oraya dönmemiz gerekiyor.. demişti.

Sonra da Lentz’i işaret ederek ekledi alçak sesle:

— Bu herife... aldanabilirim ama.. pek güvenmiyorum.

Söyler söylemez de Lentz’e yaklaştı:

— Nereden gidelim dersiniz?

Turber’ın emrindeki yaratıkların ve Kızılderililerin ardımıza düşmüş olduğundan emindik artık. İşin kötüsü, kuleyle aramızı kesebilir ya da doğrudan doğruya kulenin yerini saptayıp Lea’yla San’ı gafil avlayabilirlerdi.

— Sanırım, şuradan.. demişti Lentz.

Bana, haklı gibi geldi.

— Ama siz güneyi gösteriyorsunuz.. dedi Alan.

Ben aynı fikirde değildim. Lentz:

— Demin ben de yanıldım.. dedi. Hataya düştüm. Ama şimdi eminim kendimden.

İçtenliği fethetmişti bizleri. Yürüdük. En önde Lentz ilerliyordu. Elden geldiğince az gürültü yaparak onu izlemekteydik. Biraz ötede suların yansıması belirdi.

— Alan, bak!

— East River, evet..

Lentz görmemişti, ya da... görmemiş gibi davranma yolunu seçmişti. Dönüp bize yaklaştı:

— Ne var, ne oldu?.

— Şuradaki ırmak.. dedim. Yanlış yoldayız!

— Bu ırmak.. diye fısıldadı. Bu ırmak, doğuda. Dolayısıyle de Turber'ın gemisinin öte yanda, ırmağın batı yakasında olması gerekmez mi? Ve zaman gemisinin?.

Haklı gibi görünüyordu. Ve ona uyup ilerledik gene. Bir Kızılderilinin savaş çığlığı mı, bir yarasanın haykırtısı mı, belli olmayan sesler geliyordu çevreden. Hepimiz sonuna değin gergindik. Ben alabildiğine gergindim: Görmeye ve işitmeye çabalıyordum; zordu bu; zordu, çünkü Nanette'e de yardım etmek gerekiyordu. Zifirî karanlıkta ne kadar yol aldığımızı da bilemiyorduk.

Birden karşımızda bir ışık gördük. Bizim kule miydi yoksa? Hayır, değildi! Nitekim durduk.

Küçük bir hisardı bu. Bir yapı. Yeni Amsterdam'ın ön karakollarından biri.. Herşeyi bir anda anladık: Gördüğümüz ırmak East River değil, Hudson'dı. Gereğinden fazla güneye doğru gitmiştik, sözün kısası. Ya da... ya da, Lentz bizi yanlış bir yola doğru sürüklemişti. Turber'ın kamp kurmuş olduğu yere doğru.. Ve o anda bizim durumu anlamış olduğumuzu farketti. Alan'ın yanındaydı. Fırlayıp hançerini saplamak istedi ona. Ossaat ateş etti Alan. Ormanda bir top sesi gibi gümbürdedi o kurşun sesi.

Lentz elinden yaralanmıştı. Gene de hançeri koynuna sokmayı başarabilmişti..

O kadar kısa bir zamanda olup bitmişti ki herşey, Nanette'i bırakıp adamın üzerine atılamamıştım bile! Ve bu arada Lentz, bir kedi çevikliğiyle fırlayıp bir ağacın arkasına attı kendini. Sonra da karanlığın içinde kaybolup gitti.

Ardından Alan da fırlamıştı. Nitekim Alan'ın silahını bir kez daha ateşlediğini duyduk.

İster istemez haykırdım:

— Bırak, Alan! Bırak ve dön! Unutma ardımızdalar! Dön lütfen, dön!.

Arkamızdan sesler geliyordu. Batılıların sesiydi bunlar ama İngilizce değildi, anlamıyorduk. Çok geçmeden meşaleler belirdi. Yavaşladık ve yere yattık.

Hollandalılardı gelenler. Yanlarında köpekleri vardı. Bizi hemen çevirdiler.

— Alan!. dedim. Değmez.

Alan rövolverini cebine koydu. Nanette'i koltuk altlarından tutarak ayağa kalktık. Kim olduğumuzu kavrayamamışlar, aralarında tartışmaya koyulmuşlardı. Hepsi sağlam yapılı, gösterişli delikanlılardı, üzerlerinde geniş gömlek ve ceketler, bol pantolonlar ve çivili ayakkabılar vardı. Şapkaları yoktu. Belli ki alelacele giyinmişlerdi. Şaşkınlık içinde bizi inceliyorlardı. Nanette'i bizden ayırıp götürmek istediler.

Alan:

— Rahat bırakın onu!. dedi.

Büyük bir gaftı bu: İngilizce söylemişti! İçlerinden İngilizce konuşan biri:

— Siz İngiliz misiniz?, diye sordu.

Hemen ayırdılar bizi.

— Pis İngilizler!. dedi birisi öfkeyle. Damladılar gene.. Bizim aslan Peter sevinecek bu işe, neme lâzım! Kısa günün kârı diye buna derler işte..

Bizi, tek tek sıraya dizip, güneye, Yeni Amsterdam'a doğru sürüklediler.

On Dördüncü Bölüm

YOL uzun geldi bize. Kentin kuzeyinde buludan küçük bir önkarakolu uyandırmıştık. Arkamızda ve önümüzde omuzlarında karabinalar, bellerinde kılıçlar, ellerinde meşaleler taşıyan elli kadar Hollandalıyla, toprak bir yolda ilerliyorduk.

Başka karakolları da geçtik. En sonunda uzun bir küçük tabyadan geçerek kente ulaştık.

Vakit gece yarısına yakın olmalıydı, ama bütün şehir ayaktaydı. Bütün ışıklar yanıyordu, heyecan taşıyordu dar sokaklardan. Zira Hollandalılar için tarihsel bir geceydi bu: İngilizler gelmek üzereydi. York dükünün elçisi Nichols o gün gelmiş ve Peter Stuyvesant'tan teslim olmasını ve bu Hollanda kolonisinin de İngiliz egemenliği altına girdiğini ilân etmesini istemişti. Demeye kalmadan bir İngiliz filosu belirmişti açıkta. Bu filo, yarına kalmaz körfeze demir atmış olurdu herhalde!

Biz ilerledikçe kendi aralarındaki tartışmalar yavaşlıyor ve bütün herkes, ağzı bir karış açık, bizleri seyrediyordu. Şimdi muhafızlarımız güçlükle yol açıyordu.

İngilizce konuşan iriyarı delikanlıya sordum:

— Nereye götürüyorsunuz bizi?

— Valiye. Kendisi şu anda toplantıda..

Hollanda bayrağı dikili büyük tabyayı da geride bıraktık böylece. Körfeze çevrili toplar, ateş açmaya hazır bekliyordu.

Bu arada, bizi teslim almış olanlar tartışmaya koyuldu. Sonra da geri dönüp kuzeye doğru ilerledik.

— Ne oluyor?, diye sordum.

— Sizi burada tutacağız. Yiğit Peter gelip görünceye ve kararını bildirinceye kadar..

Bir korunun ortasındaki küçük bir tepenin üzerinde yükselen bir tabyaya ulaştık.

İngilizce konuşan delikanlı:

— İşte burada hapis kalacaksınız.. dedi. Eğer İngilizlerle bir pazarlık söz konusu olursa, sizleri elimizde rehine olarak bulundurmak istiyoruz.

Sağlam bir yapıydı küçük kale. Alt katta iki oda, üst katta da bir tavan arası vardı. Bu çatı katının penceresi kalın latalarla örtülüydü.

İp getirip sımsıkı bağladılar bizi, sonra da birer boş çuval gibi yere atıp:

— Hadi bakalım, Allah rahatlık versin!.. dediler. Sakın edepsizlik etmeye kalkışmayın.

Som meşeden kapıyı üzerimize kapayıp gittiler. Karanlıktaydık. Yandaki odadan sesler geliyordu. Mum ışığında yüksek sesle konuşuyorlardı. Beş-altı kişiydiler herhalde. Duvarı oluşturan tahtaların arasından soluk bir ışık sızıyordu. Fısıldayarak konuşuyorduk. Kaçmak olanaksızdı. Ama Hollandalıların bizi öldürmeyecekleri, hiç değilse şimdilik öldürmeyecekleri de belliydi. Yani belli bir süre vardı önümüzde, bu arada Lea ve San birşeyler yapabilirlerdi belki, hepsinden önemlisi Turber'ın elinden Nanette'i kurtarmıştık. Yani... kurtarmış olduğumuzu sanıyorduk.

Yan tarafta bir telaştır başladı. Çok geçmeden kapı açıldı. Peter Stuyvesant girdi içeri: girenin o olduğunu tahta bacağından anlamıştık. Elinde tuttuğu meşalenin ışığında, panayırlarda sergilenen canavarlarmışız gibi baktı bir süre bize, sonra da topallayarak uzaklaştı.

Ve işte o zaman doktor Turber belirdi kapının aralığında! Siyah sarkık mantosu ve beyaz gömleği vardı üzerinde. Gözlerinde acı bir alay ifadesi vardı.

Bir anda dehşet içinde kalmıştık. Turber da uzaklaştı kapıyı açık bırakarak.. Girişteki masaya karşılıklı oturdular. Mumların ışığında apaçık görünüyorlardı. Onlardan başka iki kişi daha vardı girişte: Ezik-Burun ve Peter Stuyvesant'ın özel muhafızı olduğunu sandığımız iri yarı bir Hollandalı...

Flemenkçe konuşmaya başladı Turber. Bir tek kelimesini dahi anlamadığımız kısa bir pazarlıktan sonra bir anlaşmaya vardılar. Mantosunun altından çıkardığı bir keseden dört mücevherle iki altın kalıbı çekip aldı Turber ve masanın üzerine serdi. Mücevherlere ve altın

kalıplarına büyülenmiş gibi bakıyordu Peter Stuyvesant. Bir büyücü sanıyordu herhalde Turber'ı, ya da, bilinmedik ülkelerden... ne bileyim, örneğin Atlantis'ten çıkıp gelmiş bir üstün insan!

Anlaşmayı süslü kupalardan şarap içerek kutladılar. Stuyvesant, mücevherlerle altınları paltosunun ceplerine yerleştirdi. Turber'sa kalkıp bize doğru geldi. Alan'la benim üzerime doğru eğilerek:

— En ufak bir şey söylemeye kalkışacak olursanız, sizi hemen öldürtürüm!. dedi.

Ve sırıtarak ekledi:

— Nanette'e ebediyen elveda deyin!. Gerçek bir servet harcadım onu geri alabilmek için. Ama doğrusu değerdi..

Bir yandan da genç kızı kaldırmış ve iplerini çözmüştü. Bir tek çığlık attı Nanette, o kadar.

— Korkmayın, yavrum.. dedi Turber. Size kötülük değil, iyilik etmek için buradayım.

Bize döndü:

— Duydunuz değil mi, ahmaklar!. dedi. Bir tek kelime konuşmak yok!

Nanette'i dışarı çekip kapıyı üzerimize kapattı. Uzun bir sessizlik oldu. Herhalde şafak sökmek üzereydi, yandaki odadan muhafızların yorgun sesleri geliyordu.

— Alan!. diye fısıldadım. Bu da nesi?

— Ne o?

— Dinle, bak!.

Boğuk bir darbe sesi gelmişti. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey düşmüştü tavana. Bunu ikinci bir darbe izledi. Sonra da ormanın içinden doğru, uzaktan bir çığlık yükseldi birden. Bir savaş çığlığıydı bu. Ve gerçek anlamda bir ok yağmuru başladı odanın damına..

Bir Kızılderili saldırısıydı bu!

Yan odadaki Hollandalılar bir dakika dahi duraksamadan tabyayı terkedip kaçıştılar. Bize bir göz atmak dahi geçmedi akıllarından. Alan ve ben yapayalnızdık şimdi. Tam bir güçsüzlük içindeydik.. Ok yağmuru devam ediyordu. Kızılderililerin savaş çığlıklarıysa hep aynı uzaklıktan geliyordu. Yani ilerlemiyorlardı.

Sabah yaklaşıyor olmalıydı. Sonra tahtaların arasından yavaş yavaş kırmızı ve titrek bir ışıltı belirdi. Sarıya çalan bir kırmızıydı bu. Ve bir duman kokusu aldım!

Alan öksürdü. Boğulur gibi hırıltılar çıkarmaya başladı. Anladık ki, eski savaş taktiklerini uyguluyordu Kızılderililer: Uçları ateşlenmiş oklar savuruyorlardı. Tabya çoktan ateş almıştı. Bizse dumandan boğulmak üzereydik.

On Beşinci Bölüm

ALAN ve Lentz gittikten sonra Lea’yla San, kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı.

— Ne kadar zaman alır gidip gelmeleri acaba?. diye sordu Lea.

San:

— Sabahı bulur, sanırım.. dedi.

Bir an durup ekledi:

— Alan’a güvenim var, güçlü ve iyi bir adam.. Turber’ın elinden kurtulmayı da başardı üstelik!.

Daha sonra Lentz hakkında konuştular: İki kardeşin ikisinin de ona güveni yoktu.

Böylece saatler geçti.

— Hatırlıyor musun, San?, diye sordu Lea. Geçen sefer buraya geldiğimizde yaşlı bir Kızılderili kabile reisiyle karşılaştık, Gümüş Suyu idi adı. Beni bir tanrıça diye kabul etmişti, bizim kuleye de «Büyülü Kaynak» diyordu.. Onu bulabilsem, emrindeki bütün genç Yerlileri kullanabilirdim.. Nerede bulabileceğimi de biliyorum üstelik!

— Hayır!. dedi San kesin bir sesle. Bu gece çok tehlikeli bir gece. Seni tek başına bu ormanın içine bırakamam. Nitekim Alan da bunu bildiği için, seni götürmedi birliğinde. Haklı olarak..

Birdenbire:

— San!. diye haykırdı Lea. İşitmedin mi?

Pencerelerden birine koştular. Ormanın içinden boğuk bir ses geliyordu:

— Lea! San! Lea!.

Sesi tanımışlardı: Lentz’di bu.

Lea kapıya koşup açtı hemen. San, kadranların önünde, tetikte bekliyordu.

Lentz ağaçların arasından sıyrıldı:

— Lea?

— Evet, Lentz! Alan nerde?

— Bekleyin.. dedi Lentz. Herşeyi anlatacağım.

Yaklaşmıştı:

— Tam bir felakete uğradık, Lea.. diye devam etti soluk soluğa. Hiç bir şey yapamadık. Alan öldü. Daha doğrusu, Turber tarafından öldürüldü!

Lea'nın yüreğinden bir buzul akıp geçmiş gibiydi. Kulenin kapısında donup kalmıştı. Lentz tek başınaydı gerçekten, basamakları tırmanıp pilotaj odasına girdi. Sağ eli kanlıydı, elin parmaklarından biri de yaralı. Yaralı elini uzattı:

— Daha gitmeyelim, San.. dedi. Konuşmak istiyorum sizlerle.. Anlatmak istiyorum olup bitenleri. Gördüğünüz gibi yaralandım. Turber ateş açtı bana..

San bir an için kumanda mevkiinden ayrılıp yanlarına gelmişti. Tam o sırada Lentz yaralı elini uzatmıştı, öbür eli, sırtında saklıydı, işte o el o sırada birdenbire ortaya çıkıp San'a doğru uzandı: Elinde hançer vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti herşey. Ama Lea, biraz hantal yapılı olan Lentz'den çok daha atikti: Atılıp itti onu. Lentz hançerini San'a saplayamadı. San da bu küçücük aralıktan yararlanıp Lentz'in üstüne atıldı. Lea da atılmıştı aynı anda. Lentz'i yere yıkmayı başardılar. Sağ elinin yaralı olması istediği gibi hareket etmesini engelliyordu. Hançeri sol elinde tutuyordu. San, sol bileğini yakalayıp kolunu büktü. Yere düşen hançeri kapıp yüreğine sapladı. Lentz tepeden tırnağa titredi. Uzun bir çığlık attı.

San ayağa kalkmıştı şimdi, o da titriyordu. Yüzü bembeyazdı:

— Öldürdüm o haini, Lea!. dedi.

Der demez de kumanda mevkiine koştu: Hemen harekete geçirmek istiyordu gemiyi. Lea bunu sezmişti. Hemen atıldı:

— Bekle, San! Alan'ın öldüğünü nerden biliyoruz? Belki de Lentz yalan söyledi?.

Pencerelere koştular yeniden. Görünürde hiç kimse yoktu. Odanın ortasından gelen bir inleyişle döndüler. Lentz'di bu. Göğsüne saplı hançerle, kan içinde yatıyordu. Henüz ölmemişti. Lea ona doğru eğildi. Zorlukla konuşuyordu Lentz:

— Lea! Size ihanet ettim.. beni bağışlayın.. Herşeyi olduğu gibi anlatacağım..

Herşeyi anlattı ve sonra da öldü.. Bir uğultuyla doğruldular: Ormanın çıkışında birtakım siluetler hareket ediyordu. San yeniden zaman gemisini uçurmak istedi. Lea yeniden karşı çıktı.

Kızılderililerdi dışardakiler. Ama katiyen tehdit etmiyorlardı. Tam tersine, bütün hepsi yüzüstü yere yatmıştı şimdi. Bir yakarı çığlığı yükselmişti: Ormanın yüce Tanrıçasından iyilik diliyordu Yerliler!

Lea fırsatı kaçırmadı. Bizim Hollandalıların eline geçmiş olduğumuzu ve nerede bulunduğumuzu Lentz'den öğrenmişti. Tasarısını hemen San'a anlattı. Sonra da kardeşinin cevap vermesini beklemeksizin kulenin kapısındaki basamakları inip Kızılderililerin diliyle seslendi:

— Ormanın saf ve adaletli çocukları, kalkın ayağa! Sizlere iyilik getirdim..

San, tedirgin bir sesle:

— Lea, ne olur dikkat et!. dedi.

Lea kollarını havaya kaldırarak onlara doğru ilerledi, bunu gören Yerliler de hemen ayağa kalktılar. Genç kızın önünde heyecan ve korkuyla karışık bir hayranlık duygusu içinde titriyorlardı. Ormanda ava çıkmış on kadar delikanlıydı bunlar: «Büyülü kule»nin önünde duran bu uzun kumral saçlı, uzun mavi giysili güzel mi güzel yaratığın karşısında nasıl titremezlerdi!

— Ayağa kalkın, evet!. diye devam etti Lea. Sizlere atalarınızın ölümsüz barış ve sevinç içinde avlandıkları Ruhlar ülkesi'nden haber getirdim.. Burada sizin Gümüş Suyu adında çok yaşlı ama bir o kadar da bilge ve yüreği iyilikle dolup taşan bir reisiniz var.. Yoksa onu tanımıyor musunuz?

Kızılderili gençlerden biri bir adım öne çıkarak:

— Tanımaz olur muyuz hiç!. dedi. Biraz ilerde, Şafak Suyu'nun kıyısında oturur.

Güneydoğu yönünü göstermişti eliyle. Lea:

— Beni ona götürün!. dedi. Korkmayın, sizlere ve ona iyilik getirdim.

Kızılderili delikanlılar yerlere kadar eğilip Tanrıçaya yol açtılar. Lea, kardeşine dönerek:

— Merak etme, San. Göreceksin, herşey yolunda gidecek!

Ormanın karanlığı içinde kayboldu.

İyiden iyiye sıkıntılı bir sesle konuştu ihtiyar kabile reisi:

— Güzel ama, ey Güneş Tanrıçası, ben buradaki Soluk Yüzlü yabancılarla anlaşma yapmış ve savaş baltamı gömmüştüm.

Ateşin yanında oturuyordu. Uzun çubuğundan tütün içmekteydi. Lea onun hemen karşısındaki bir ağaca yaslanmış, dimdik duruyordu. Ateş mavi giysisinin üzerine kızıl renklerini attıkça bir kat daha güzelleşiyordu.

— Burada barış içindeyim.. diye devam etti ihtiyar Kızılderili. Soluk Yüzlülerin başkanı, tek bacaklı adam, geldi buraya, ateşimin başına oturdu ve benimle barış çubuğundan tütün içti. Şimdi sen bana yeminini çiğne diyorsun!

Lea kollarını kaldırarak:

— Hayır.. dedi. Şehrin bu tarafında küçük bir tabya var. Biliyorsun, değil mi?

— Biliyorum.

— O tabya senin arazinin içinde! Öyle değil mi?

İhtiyar büyük bir ciddiyetle başını salladı:

— Evet.. dedi. Soluk Yüzlüler her gün arazimin bir parçasını daha işgal ediyorlar. Ama ben gene de savaş istemiyorum. Birbirini öldürmek, beyaz

adamların işidir çünkü.. Zaten yeni gemiler gelmiş, kendi aralarında gene savaşacaklarmış!

— Soluk Yüzlülerin sana verdikleri sözü tutmadıkları oldu mu hiç?

— Sözlerini hiç bir zaman tutmadılar ki!

— Gördün mü ya! Şimdi dinle: Senden bir savaşa girmeni istemiyorum. O küçük tabyanın muhafızlarım bir parçacık ürküteceksin, hepsi bu kadar..

— Benim yiğitlerim kavga başlayınca ölçüyü şaşırır, çılgına dönerler, ey Tanrıça!

— Ben onları zaptederim!. dedi Lea, güven taşan bir sesle. İki Tanrı ile bir Tanrıça var o tabyada hapsedilmiş. Hollandalıları ürkütüp Tanrıları tutsaklıktan kurtarmak için yirmi kadar yiğit yeter de artar bile. Eğer Tanrıların başına en ufak bir kötülük gelecek olursa, bütün bu ormanı lânetlerim!

Bu son cümle ihtiyar reisin karar vermesine yetmişti. «Ormanımın ve kabilemin üzerine yağacak olan Tanrıların laneti... Aman tanrım!.» diye düşünüp ürperdi Gümüş Suyu.

Ağır ağır ayağa kalktı, iyice ağarmış saçlarını bir baş hareketiyle arkaya attı:

— İsteğin yerine getirilecektir, ey Tanrıça!. dedi. Otuz yiğit biraz sonra emrinde olacak.

Kızılderili delikanlılar sürünerek ilerliyordu. Belli bir yerde birdenbire durdular. Karşıda tabya binası yükseliyordu. Lea’yı tamamıyle gafil avlayarak, binaya ok savurmaya başladılar. Neye uğradığını şaşıran genç kız:

— Ne oluyor!. diye haykırdı.

Yanındaki genç savaşçı, onu belinden kavradığı gibi bir ağacın arkasına bıraktı. Saygıyla karışık büyük bir korkuyla yapmıştı bu hareketi. Açıkladı:

— Buradan öteye geçmeyeceğiz. Orasını oklarımızla ateşe vereceğiz. Kaçıracağız onları! Ölüm olmayacak..

Ama bu arada öbür Kızılderililer, savaşın akışı içinde kendilerinden geçmişlerdi bile. Lea'yı tamamıyle unutmuş gibiydiler. Şimdi küçük tabyanın üzerine çakmak taşlarıyla ateşledikleri okları savuruyorlardı. Lea'nın yanından ayrılmayan delikanlı:

— Bak, ey Tanrıça!. dedi. Nasıl kaçtığına bak şunların.. Soluk Yüzlüler böyledir işte: Bütün yiğitlikleri, zoru görünce kaçıp haince arkadan vurmaya dayanır!

Alev saçan oklar uçmaya devam ediyordu. Duvarları ve damı kuru odundan yapılmış olan tabya binası yanmaya başlamıştı.

Lea var gücüyle bağırdı:

— Durun, yeter! Durun, dinleyin:.

Durup korkuyla baktılar genç kıza.

Lea, tamamıyle tutuşmuş durumda olan tabya binasını işaret ederek:

— Şimdi benimle gelin!. dedi.

Ama Kızılderililer daha fazla ilerlemekten korkuyorlardı. Soluk Yüzlülerin intikamını düşünmüş ve kabilelerini tehlikeli bir duruma soktuklarını kavramışlardı birden. Onların bunu kavramış olduğunu Lea da anlamıştı. Yumuşak bir sesle:

— Peki.. dedi. Siz burada kalın. Benim dönmemi bekleyin. Tamam mı?

Önünde eğildiler. Lea fırladı. Küçük binanın kapısını bulması pek zor olmadı. Ama içerisi duman içindeydi. Mumlar henüz sönmemişti allahtan. Giriş kısmının bomboş olduğunu gördü. Sonra da karşıdaki kapıyı. Bizim orada olduğumuzu sezdi.

Deli gibi atıldı. Ama yoğun duman durdurdu onu. Nefesini tutarak ilerledi hızla.

Kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Gördüğü manzara karşısında bir an dehşete kapıldı: Damı hızla eritip tüketmekte olan sarı alevlerin ışığında,

yerde, kalın iplerle sımsıkı bağlı bir halde, yatmakta... daha doğrusu, boğulmakta olan bizleri gördü.

— Lea!. diyebildik ancak.

Hemen öbür odaya koştu. Masanın üzerinde, kandilin yanında unutulmuş bıçağı kapıp yeniden bizim tarafa fırladı, ipleri rahatça kesebilmesi için, can havliyle devinip yüzüstü yattık, üçümüz de boğulmak üzereydik dumandan. Ayağa kalkmamıza gene de Lea yardım etti. Bir an meselesiydi yere yığılıp kalmamız.. Dışarı çıktığımızda, sabah ayazı bizi kendimize getirdi.

Tabya tamamıyle tutuşmuştu artık. Şehrin güneyindeki istihkâmlardan Hollandalıların haykırışları yükseliyordu. Ama karşısaldırıya cesaret edemiyorlardı.

Var gücümüzle koşarak Kızılderililerin bulunduğu koruluğa ulaştık. Bizi bekliyorlardı.

— Turber'ın gemisi belki de hâlâ oradadır, Lea!

Alan haykırmıştı bunu.

Lea, Kızılderililere dönüp:

— Bizi ırmağın kıyısındaki Şeytan'ın kulesine götürün!. dedi. Hemen götürdüler. Ama kulenin yerinde yeller esiyordu. Yapacak hiç bir şey yoktu artık. Kendi kulemize dönüp de önümüzde yerlere kapanmış Kızılderili yiğit savaşçılardan ayrıldığımızda, sabahın ilk ışıkları da belirmişti..

Kurtulmuştuk, evet. Güvenlik içindeydik. Ama Nanette yoktu. O olmayınca, neye yarardı ki benim için bu güvenlik?. Şu yeryüzünde en sevdiğim varlığı yitirmiştim. Ve içimde bir ses onu belki de artık hiç bir zaman göremeyeceğimi söylüyordu.

On Altıncı Bölüm

TURBER, Nanette'i aldığı gibi zaman gemisine gelmişti hemen. Irmağın kıyısında bekleyen ve tıka basa hazine dolu bir düzine kadar kayık vardı. Aceleyle sandıkları gemiye yükletti. Kızılderili efsaneleri bu hâzinenin övgüleriyle doludur: Belki de o sandıkları, yüzyıllar önce Sibirya'dan dolanıp Alaska'dan geçerek buraya yerleşen ve parlak bir uygarlık kuran, sonra da Yerli halkla kaynaşıp bugün bizim Kızılderili dediğimiz soyu oluşturan Çinlilerden kalma mücevherler doldurmaktaydı! Turber'ın planı çok önceden hazırdı:

— İşte şimdi çok rahatız, Nanette'ciğim!. dedi. Dünyanın bugüne dek eşi görülmemiş hâzinesini seriyorum ayaklarınızın altına. Tarihin en büyük imparatorluğunun egemenliğine sizi ortak ediyorum. Sırf bunun için seveceksiniz beni, eminim! Evet, sırf bunun için..

Turber'la Nanette biner binmez kalkmıştı gemi. Geleceğe doğru bir ok gibi fırlamıştı. Bu arada çok yavaş biçimde uzayda yol alıyorlardı: Hudson boyunca güneye doğru gidiyordu. Çok geçmeden de limanı aşıp Staten Island üzerinde salınmaya koyuldu.

Turber'ın pilotaj odasına götürüp oturttuğu Nanette, bir ara Josefa'nın sesini işitti, ama Turber:

— Defol burdan. Bizi rahat bırak!, dedi amansız bir sesle.

Hemen uzaklaştı kadın. Kumanda mevkiindeki Ezik-Burun'a baktı Nanette. Josefa'nın, kaçışımızı nasıl açıklayabildiğini düşündü. Ezik-Burun'a mı atmıştı acaba işin sorumluluğunu?. İşin ucunda, hâzinesine kavuşmuş ve Nanette'i de yeniden ele geçirmiş olan Turber öylesine keyifliydi ki çoktan unutmuştu o meseleyi; artık hiç bir şey umurunda değildi.

Nanette yolculuğun sonuna geldiklerini anlamıştı. 2445 yılına doğru ilerliyorlardı, o çağda yerleşik kalacaklardı.

— Çok kısa bir zaman sonra imparatorluğumuz olacak dünyanın merkezine geldik artık, Nanette..

Korkuyordu genç kız, ama korktuğunu göstermek istemiyordu. Yapayalnızdı artık. Alan ve benden ebediyen koparılıp ayrılmış olarak görüyordu kendini.

Yıllar birer saniye halinde geçiyordu altlarında. Ve New York büyüyor, büyüyordu.

— Ezik-Burun! Nereye konacağını biliyorsun, değil mi?

— Biliyorum.. dedi Mohikan.

Staten Island’da bugünkü Turber kliniğinin bulunduğu yere indi gemi. 2445 yılındaydılar. Ve tam 75 milyon insanın yaşadığı dev kentin inanılmaz uğultusu taşıyordu içeriye.

On Yedinci Bölüm

ALAN, Lea, San ve ben, kulede 2445'in New York'una doğru hızla ilerliyorduk. Ama o dev kentte Turber'ı ele geçirmek hemen hemen olanakdışıydı. Kaldı ki Turber, o dev kenti kendisi için bir kale haline getirmişti.

Lea ile San'a, ikimizi büyük kente tam Turber'ın oraya indiği sırada bırakmalarını söyledik. Alan şöyle demişti bana:

— Gider hemen üst düzey yetkililerini buluruz. Zeki insanlardır. Koskoca bilginlerdir. Yani bu kulenin hiç bir büyülü yanı falan olmayacaktır onların gözünde.. Bizim Turber'a karşı bir sefer düzenlememize yardım edeceklerdir. Böylece Nanette'i o canavarın elinden rahatça kurtarabiliriz.. Ne dersin, ha?

Diyeceğim hiç bir şey yoktu, içimde bir eziklik vardı sadece. O kadar.. Aslında Alan'ın önerdiği plan, o anda en makul olan plandı. Ama o dev kentte, o hiç tanımadığımız ileri uygarlık koşullarını yenerek nasıl bulabilirdik Nanette'i?.

Lea:

— Evet, evet.. demişti. Çok çok iyi!

Büyük kadranın üzerinde 2445'i gösterdi.

— Siz ve Alan burada inecek. San ve ben gidecek...

Küçücük zarif parmağıyle, 5000 yılını gösteriyordu. Büyük kentin bir enkaz yığını haline geldiği çağı işaret ediyordu: O yıkıntıların arasında kesin etkili o korkunç silahı arayıp bulup getireceklerdi. Turber'la adamlarını böylece yerlebir edecektik..

Üzeri camı andıran bir saydam kabukla örtülü dehşet verici bir ahtapotu andırıyordu kent.. Herşey otomatikti, insanlar da adeta birer otomat..

Lea ile Alan'ın vedalaşmaları iç parçalayıcı olmuştu Alan için: Nanette'in ardından şimdi de sevdiği genç kızdan ayrılıyordu. Lea da acı çekiyordu ama gülümsemeyi başardı gene:

— Korkmak yok.. dedi. Silah gelecek!

Bizi hemen alıp götürmüşlerdi. Başmuhafızın uyarısı kesindi:

— Hiç kimseye hiç bir şey söylemeksizin yürüyün bizimle! Yoksa tutuklarım.

Garip bir İngilizce konuşuyordu adam. Şaşkın gözlerle bizi seyreden kalabalığı yarıp küçük bir tünelden geçtik.. Sonra bir asansör yukarı çıkardı bizi.. Çıkarken bütün çevreyi görüyorduk: Şeritler halinde caddeler vardı, insan dolu caddeler. Siyahlara bürünmüş kıpkısa saçlı kadınlar görüyorduk tomar tomar, erkeklerinse soba borularını andıran pantolonları vardı.

Göğsündeki mikroya hiç anlayamadığım ama şifreli olduğunu kavrayabildiğim birşeyler söyledi. Hemen cevap geldi:

— Oda 400.. Şerit 8 Tappan, Hükümet Sarayı, Vestchester, Kısım 6 NVV.

Şimdi asansörümüz demiryolunu andıran bir yol üzerinde ilerlemeye başlamıştı. Asansördeki radyo ilan ediyordu:

— Turber'cılar bütün kenti satın almak istiyor!. Ve tam dört yüz trilyon veriyorlar; bu miktarı da altın, gümüş, platin ve antika mücevherler halinde ödemeye hazır olduklarını söylüyorlar. On'lar Konseyi toplantı halinde.. Doktor Turber'ın her an bir ültimatom verebileceği bildiriliyor..

12 Temmuz 2445 sababındaydık.

Bu arada Turber, kendi zaman gemisini, dev kentin eski Staten Island kısmındaki malikânesine özenle indirip gizlemişti. Bütün o kesim, Turber'ın çeşitli çağlardan toplayıp getirdiği savaşçılarla doluydu. Kent yetkililerinin de bundan haberi vardı, ama engelleyememişlerdi.

— İnmeye hazırlanın!. dedi başmuhafız. Asansör çok geçmeden durdu. Baştanbaşa metal kaplı bir koridor uzanıyordu önümüzde. Koridorun sonunda çift kanatlı gümüş çivili kapitone kapılardan geçtik. Sonra da birdenbire kendimizi Bakanlar Kurulu toplantısında bulduk.

Öyle sanıyorum ki o çağın ilk özelliği, hızlılıktı. insanı şaşkına çeviren bir hızlılık. Ve hayatın tüm ayrıntılarını kapsayan bir makine kesinliği.. Nitekim çift başkentli —New York ve Londra— Anglosakson Cumhuriyeti'nin Bakanlar Kurulu, söylediklerimizi, bütün karmaşıklığına rağmen yarım saat gibi kısacık bir zaman süresi içinde dinledi, anladı ve değerlendirdi.

— Özetleyelim.. dedi Başbakan. Kuleniz 5000 yılma gitmiş bulunuyor ve oradan, Turber'a karşı kullanabileceğimiz sınırsız etkili bir silah getirecek, öyle mi?

— Evet, sayın Başbakan. Hiç değilse bu kanıdayız, bu umuttayız. Ve bunu ummak için de yeterli nedenlerimiz var!

— Nasıl bir silah?

— Biz de tam bilmiyoruz. Tastamına kestiremiyoruz, daha doğrusu. Bir çeşit projektör, denildi.

— Elektronik bir silah olsa gerek..

Düşünceye dalmıştı. Sordum:

— Sizin de o türden birtakım silahlarınız vardır herhalde?

— Yok, hayır. Bizim bütün yeryüzünü içine alan dalgalarla enerji yayımı sistemimiz bu tür silahları işgörmez hale sokuyor kendiliğinden. 2000 yılına kadar, «patlayıcı» dediğimiz cinsten silahlar vardı. Sonra da bunların yerini elektronik silahlar aldı. Ama dediğim gibi, bizde onlar da yok artık. Olsa da hiçbir işe yaramaz.. Çünkü savaş, bizim için, modası geçmiş bir şey!

— Yanılıyorsunuz gibime gelir, sayın Başbakan.. dedi Alan. Turber'ın tehditleri ortadayken?. Üstelik bu tehditler dayanaksız da değil: Buraya gelirken verilen haberlere göre, adamlarım kentin en stratejik bölgesine egemen olacak şekilde yerleştirmiş.

— Doğru, evet.. Ne yazık ki bizler ticaretten başka bir şey bilmeyiz. Hele savaşmayı hiç mi hiç bilmeyiz!

Bir keder ifadesi kaplamıştı yüzünü. Boğuntulu bir sesle tekrarladı:

— Hele savaşmayı hiç mi hiç!.

Alan susuyordu. Ben girdim konuşmaya: /

— Bakınız, sayın Başbakan.. Biz bu çağa, size yardım etmek ve sizden de bize yardım etmenizi istemek için geldik. Şu anda arkadaşımın kızkardeşi Turber'ın elinde esir durumda.. Ve bizim onu mutlaka kurtarmamız gerekiyor. Düşünün ki onun kurtulması demek, sizin de Turber'dan kurtulmanız demektir!

Başbakan dalgınlaşmıştı yeniden. Birdenbire derin kırışıkların kaplamış olduğu alnını sıvazlayarak:

— Turber'la adamlarının hangi türden silahlar kullanacaklarını öğrenmemiz gerekiyor.. dedi. Ve bize saldıracaklarsa, ne zaman saldıracaklarını.. Ona göre davranmalıyız. Çünkü bizim de elimizde adamlarımız var: Polisimiz, ordumuz var...

Başbakanın sözünü kesti Alan:

— Silahları?

— Deri altını etkileyen kılıçlar, çelik sapanlar.. Senra.. sıkıştırılmış hava fışkırtan tabancalar ve hipnotize gaz saçan tüfekler..

— Modernize edilmiş ilkel silahlardır bunlar, sayın Başbakan; Turber'ın bombaları karşısında hiç bir işe yaramazlar. Siz şimdi bana söyler misiniz lütfen, elinizin altında kaç polis var?

— İki yüz bin. Ama Londra'dan istediğimiz kadar takviye gönderebilirler. Dört saatte emrimizde bes yüz bin kişilik bir kuvvet olur demektir bu!

— Uçaklarınızda silah donanımı bulunuyor mu?

— Ne yazık ki, hayır! Olsa da bir işe yaramaz ki.. Biraz önce açıklamıştım.

Bakanlardan biri karıştı söze:

— Eğer Turber'ın silah donatımlı uçakları varsa ve iaşe hatlarımızı keserse, bir gün sonra bütün şehir aç kalır!

Bu arada bir telaştır kopmuştu yandaki sekreterlik salonunda. Bir görevli koşup soluk soluğa içeri girdi:

— Sayın Başbakan, Turber'dan bir mesaj var!. dedi.

— Mesaj falan değil bu.. dedi. Tam bir ültimatom! Yarım saat zaman tanıyor bize: Ya verdiği fiyatı kabul edecekmişiz ya da ossaat savaş açacakmış bize! Hemen cevap vermemiz gerekiyormuş! Bir dakika içinde cevap vermemizi emrediyor Turber! Koşullarını kabul ettiğimiz takdirde, yarım saat sonra şehri boşaltmaya başlayacağız..

Bakanlardan biri, boğuk bir sesle:

— Satalım gitsin!. dedi. Londra'ya göçeriz, olur biter!

Başbakan Alan'a baktı:

— Sözünü ettiğiniz o projektör.. dedi. Kulenizin almaya gittiği silah.. Eğer o elimizde olsaydı, bütün dünyadaki enerji dağıtımını hemen keser ve Turber'la savaşa girerdik. Eşit koşullar içinde olurduk çünkü o zaman! öyle değil mi, baylar?

Hiç kimse cevap vermedi. Başbakan Alan'a döndü yeniden:

Kulenizin o silahı getireceğinden emin misiniz?

— Eminim.. dedi Alan, hiç duraksamaksızın.

Bütün dünya hükümetlerinden mesajlar yağıyordu: Herkes ayrıntılı bilgi istiyordu. Hiç birine cevap vermediler.

Başbakan ayağa kalktı. Biraz sendeleyerek.. Belli ki vermiş olduğu kararın yükünü zor taşıyordu:

— Baylar.. diye başladı.

Durdu bir an.

— Baylar!. Ben... ben öyle düşünüyorum ki, ödün vermemek zorundayız. Eğilmemek, baş eğmemek zorundayız..

Bir an gene sustu. Sonra azimli bir sesle devam etti:

— Şimdi baylar... kendimizi savunmaktan, dünyayı savunmaktan... vazgeçmeyi kabul edenler... bu çakallara karşı kendilerini daha başta yenik düşmüş sayanlar, lütfen ayağa kalksın ve açıkça söylesinler.

Hiç kimse kalkmamıştı ayağa.

Başbakan, sekreterine döndü:

— Çakallara söyleyin.. dedi. Korkmuyoruz! Ayağa kalkmıştı Başbakan, cevabı bekliyordu. Dev kentin güneyinden, Manhattan’dan gelecek olan cevabı. Ve cevap gecikmedi. Turber, saldırıya geçmişti.

On Sekizinci Bölüm

12 Haziran 2445 sabahı başlayan Büyük New York Savaşı’nı tarih elbette gereğince yazacaktır. Üç gün tam bir cehennem kurulmuştu dev kentte. Turber’cılar durmadan ilerliyordu. İkinci günün sabahında, Alan ve ben bitkin bir haldeydik.

Nanette!. Hiç bir haber yoktu Nanette’den.. Lea’yla San’dan da hiç bir haber yoktu..

Dev kente bütün dünyadan yardım yağıyordu. Özellikle de ikinci başkent Londra’dan her saat başı asker, silah ve erzak yüklü dev uçaklar geliyordu. Ama Turber’cılar ilerliyordu durmadan. Bu artık böylece sürüp gidemezdi.

Savaşın ikinci gecesiydi. Yeni uyanmıştık. Karşılıklı yataklarımızda oturmuş, bantlardan biz uykudayken gelişen olayları dinliyorduk. Turber kazanıyordu. Hızla.. Bu konuda en ufak bir şüpheye yer yoktu.

Bu arada biz şehri, şehri yöneten bellibaşlı görevliler de bizi tanımak fırsatını bulmuştuk.

— Dinle, Ed... dedi Alan. Hani şu Van Dyne var ya, Batı Manhattan sektörünün sorumlusu olan mareşal.. Hani şu bizi çok seven adam.. Diyorum ki kendi kendime...

Susmuştu.

— Ne diyordun kendi kendine?

— Diyordum ki..

— Diyordun ki bize küçük bir komando birliği verebilir. Ve genel kurmaya sormadan yapabilir bu işi, çünkü yetkisi var.. Turber’a baskın yapalım, Alan.. Umutsuz bir çıkış olacak bu, biliyorum.. Bana huzur veren bir tek yanı var işin: Sadece sen ve ben olacağız. Nanette için, sen ve ben!

Manhattan’ın alt kısmındaki damın üzerindeydi Van Dyne. Yanına çıktılar.

Alan, anlattı planımızı.

— Deneyebilirsiniz.. dedi Van Dyne. Ama yanınıza adam veremem. Size sadece, Bağımsızlık Savaşı'ndan kalma İngiliz üniformaları verebilirim. Koyu kırmızı üniformalar.. iki de simsiyah pelerin. Gecenin içinde görünmez yapar bunlar sizi!

Giysileri kuşanıp yola koyulduk. Kuzeye doğru ilerliyorduk. Üzerimizde silah olarak küçük birer hançer vardı. Çok geçmeden Turber'cıların sınırına ulaşmıştık. Turber'ın çeşitli çağlardan toplayıp getirdiği adamları, o çağların giysileriyle dolaşıyorlardı..

— Ed!

Sol eliyle kolumu yakalamıştı, sağ eliyle de yukarıyı gösteriyordu.

Yukarıda, havada Turber'ın gemisi durmaktaydı. Zaman boyunca dolaşmıyordu, sadece uzayda dolaşmaktaydı: Yüz metre kadar üzerimizde, kuzeye doğru yol alıyordu ağır ağır! Boğuntu içinde bakıyorduk ona. O kadar beklenmedik biçimde çıkmıştı ki karşımıza!. Kenti örten damın üzerinde konacak bir yer arar gibiydi... Zaten bütün herşey bir an sürdü, o kadar. Sonra da beyaz bir hayalet halinde kaybolup gitti gemi.

Afallayıp kalmıştık. Yoksa, Turber başka bir çağa mı kaçırıyordu Nanette'i? 2445 New York'unu fethetmekten vaz mı geçmişti yoksa? Akılalmaz bir şeydi bu, çünkü şu anda galip durumdaydı. Ya da zaman içinde, Lea ve San'ın gemisini mi aramaktaydı? Lea'nın mutlak öldürücü silahı bize getireceğini mi öğrenmişti yoksa?. Gemisini, bizim kendisine erişemememiz için mi yola çıkarmıştı?. Eğer öyleyse, Nanette de gemide miydi?. Olanakdışıydı bütün bunları bilmemiz!

Kulağıma eğildi Alan:

— Devam etmemiz gerekiyor, Ed! Nanette belki de şu anda buradadır..

Bir kapıya yaklaşmıştık.

— Bir tek nöbetçi var.. dedi Alan. Umarım, İngilizce konuşuyordur ve mesele çıkarmaz.

Şanslıydık, evet; İngilizdi muhafız, Shakespeare döneminden getirilmiş bir İngiliz!

— Özel görevliyiz!. dedi Alan.

Hemen ekledim:

— Doktor Turber'a çok iyi haberlerimiz var..

Yanlış değerlendirmişti Alan: Bir tek nöbetçi yoktu, birdenbire ortaya çıkan bir düzine daha nöbetçi vardı. Muhafızdı bunlar. Ayrıca yer yer askerler de görülmekteydi..

Geldiğimiz yoldan dosdoğru devam etmemizi işaret etti muhafız, eliyle. Ama ileride bir topluluk vardı: Bunlar savaşçıydı. Yoldan ayrılıp dev kenti kaplayan damın üzerinde sürünerek ilerlemeye koyulduk aynı yönde, önümüze kocaman bir yapı çıkmıştı. Damda emekleyerek yapının pencerelerinden birine ulaştık. Damda, karanlığın dibinde bizi gözetleyen birisi var gibiydi. Kim olduğunu bir türlü anlayamadım, Alan'a da söyleyemedim durumu: Hiç vaktimiz yoktu!. Işık yanan pencereye yanaştık.

İçeride bir tek geniş oda vardı. Aydınlık bir oda. Ortada bir metal masa. Masanın üzerinde bir alay tüp, zemberek ve yaydan kurulu bir aygıt: Alan'ın çok iyi bildiği ama benim hiç bilmediğim bir aygıttı bu.. Zamanı gösterim aygıtı!

Aygıtın ekranı bize karşıydı ve bizim kulemizin imajı vardı ekranda; son hızla 5000 yılma doğru ilerleyen kulemizin.. Aygıtın önünde, sırtı bize dönük olarak bir adam oturuyordu. Doktor Turber'dı bu! Odada tek başınaydı..

Alan kulağıma eğildi:

— İlk ben giriyorum!

Aygıtın vızıltısı, bizim hafif gürültümüzü rahatça bastırıyordu. Herşey bir anda oldu bitti. Turber'ı kolayca etkisiz hale getirdik.

Ama çok kısa zamanda toparladı kendini. Son derece soğukkanlı bir şekilde:

— Nihayet gelebildiniz!. dedi.

Alan’ın onu hançerleyeceğini sandım, öylesine öfkeliydi. Burnundan soluyarak:

— Nanette nerede?. diye sordu.

— Nanette mi?. diye mırıldandı Turber.

Besbelli ki vakit kazanmak istiyordu. Bu kadarı fazlaydı artık. Atılıp elimin tersiyle bir tokat indirdim suratına. Derin bir hınçla ışıldadı gözleri. Ama gene de soğukkanlılığını yitirmemişti. Alan’ın boynuna sımsıkı dolanmış kolunu göstererek:

— Beni boğmak üzere olduğunuzun farkında mısınız, delikanlı?. dedi.

— Nanette’i istiyoruz, anladınız mı? Ve sabrımız tükenmek üzere, Turber. Tek cevap istiyorum, yoksa hançeri yersiniz boğazınıza! Nanette nerede?

— Ekrana bakın.. dedi Turber. Jonas ve Ezik-Burun’la birlikte sizin kulenizin peşine düşmüş bulunuyor Nanette şu anda. Ve ben de şu anda küçücük bir çığlık atsam, en az yirmi adamım içeri koşup sizi haklar!

— Doğru.. dedi Alan. Ama siz o mutlu sahneyi izlemek şerefine eremezsiniz, Turber. Çünkü daha önce cızlamı çekmiş olursunuz, anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı.. dedi Turber.

Ama bu arada dikkatimizi ekrana çekerek kapıyı unutturmayı başarmıştı bize. Pis tilki!

Kendimizi birdenbire masaya doğru itilmiş bulduk. Tam anlamıyla gafil avlanmıştık: Josefa’ydı gelen! Damda bizi görmüş, sonra da izlemişti.. Dişi bir sırtlan gibi atıldı üzerimize: Tekmeleyerek, tırmalayarak, ısırarak, yumruklayarak... Bir yandan da haykırıyordu:

— Dokunmayın ona! Benimdir o, benim!. diye.

Bu arada fırsattan yararlanıp Turber da fırlamıştı sandalyesinden. Alan hançerini saplamak istedi adama, ama sadece kolunu sıyırdı hançer. Kadın bizimle var gücüyle boğuşmaktaydı. Bu da Turber’ın bir yaban kedisi gibi

çığlık atarak pencereden fırlamasına yetti. Dışardan koşuşma sesleri geliyordu. Bir an daha geciksek tuzağa düşecektik. Tekme sille sıyrıldık kadından; ve pencereden dışarıya, yoğun karanlığın ortasına atladık.

Bizim tarafın karargâhını nasıl bulduk, hiç bilemiyorum. Hatırladığım tek şey, iki fare bir kedi sürüsü tarafından kovalanır gibi, dehşet içinde kaçtığımızdır.. Ama sağ salim döndük karargâha. Zaten bizi uzun boylu takip etmemişlerdi. Kol gezen bir asker birliğine rastlamıştık. Üzerimizde kırmızı üniformaları görünce hemen yakaladılar bizi. Gerçek kimliğimizi zarzor anlatabildik.

— Kule geldi.. dedi içlerinden biri.

Ossaat derlenmiştik:.

— Nerede?

— Yok!. dedi subay, acı bir gülümseyişle. Gelmesiyle gitmesi bir oldu: Tut ki bir hayalet!.

Ne diyordu bu adam? Lea ve San, bizi görmeksizin... hiç durmaksızın geçip gideceklerdi, öyle mi?. Peki ama öyleyse niye gelmişlerdi, niye!

Kendimizi hemen kulenin belirdiği semte götürttük. Üç blok ötede savaş vardı. Turber'ın tüm çağlardan getirttiği savaşçıların çığlıkları yükseliyordu dört bir yandan. Zafer çığlıkları..

Bizim kulenin belirdiği köşe bomboştu. Bütün alanı muhafızlar çevirmişti. Birdenbire, muhafızın sözünü ettiği «hayalet» belirdi başlarımızın üzerinde! Ama bizim kule değildi bu, Turber'ın gemisiydi.. Bir an duraklar gibi oldu, sonra da eridi gitti uzayda..

Şimdi anlamıştık durumu.. Lea ile San konmaları gereken yeri bulmuşlar; ama Turber'ın araya girmesi sonucu, konamamışlardı.

İki kule birbirini avlamaya girişmişti, sözün kısası. Başka çareleri de yoktu: Tam bir ölüm-kalım savaşı başlamış bulunuyordu çünkü aralarında.. Turber amansızca izliyordu bizim kuleyi: Zaman içinde, mahvetmek için

birbirlerini arayan iki hayalet!. Ancak durdukları anda vurabilirlerdi birbirlerini. Uçarken, bu, mümkün değildi.

Yeniden durdu kule. Göz açıp kapayıncaya kadar bir an için. Ama aynı anda Turber'ın gemisi de durmuştu. Bir anda ikisi birden yok oldular.

Avlanmayı göze alıp durabilecek miydi San? Ezik-Burun'un bir intihar saldırısına kalkışması halinde kızkardeşini... o güzelim Lea'yı da feda etmeyi göze alabilecek miydi?

Yeniden belirdi iki hayalet.. Turber'ın gemisi San'ın kulesinin biraz üzerinde yandaydı. Kule durdu birdenbire, maddeselleşti. Gözlerimizin önündeydi işte! Yüreğim ağzıma gelmişti bir anda! San o korkunç riski göze almıştı demek ki!.

Turber'ın gemisi yana kayar gibi oldu bir ara, sonra da silinip kaybolup gitti: Ezik-Burun hayatının belki de ilk ciddi beceriksizliğini yapmış bulunuyordu!

Lea ve San fırladılar hemen kuleden, ince uzun bir şey taşıyorlardı ellerinde: Projektördü bu!

San hiç vakit yitirmeksizin atladı gemiye; ve bir an içinde uzaklaşıp gitti. Lea kendini delice bir özlemle Alan'ın kollarına attı.

Benim yüreğimse buz kesmişti adeta. Nanette'le bölüşülecek bütün bir mutlu hayat uçup gidiyordu..

On Dokuzuncu Bölüm

— ALAN, bu iş yürüyecek mi dersin?

— Yürümek zorunda!

Dişlerini sıkarak tekrarladı:

— Mecburen yürüyecek!

Tam bir saatlik vaktimiz vardı. Bir saat sonra enerji dağıtımı başlayacaktı yeniden; ve projektör, o korkunç silah, çalışmaz hale girecekti.

Hudson atölyelerindeki otoriteler açık konuşmuştu bizimle:

— Bu kızı tanıyan, sizsiniz.. demişlerdi Lea'yı kastederek. Bu silahı da o kız tanıyor ve silahın nasıl kullanılacağını o biliyor. Bu durumu göz önüne alan Bakanlar Kurulu, silah çalışmaya başladığı andan itibaren ikinizden birinin bu kızın yanında olması gerektiğini kararlaştırdı.

— İkimiz de onun yanında olacağız.. dedi Alan.

Sadece altmış dakika vardı önümüzde!

Kontrol masasından yükselen bir hoparlör sesi:

— Dikkat, arkadaşlar!. dedi. Şu andan başlâyarak dümdüz ilerliyorsunuz. Ve kentin damı iki yüz ile dört yüz metre altınızda kalacak şekilde yükseleceksiniz. Projektörün saçacağı ışık da otuz metre çapında bir daire çizecek!

Ayarlamayı ben yapacaktım. Silahı Lea çalıştıracaktı.

— Hazır mısın, Ed?. diye sordu Alan.

— Evet!

— Lea?

Ateş kabininin karanlığında Lea'nın bembeyaz kolu ossaat havaya kalktı:

— Evet!

Alan, kontağı açtı hemen ve havalandık. Sonrası göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti sanki. Turber'ların yüklendikleri semtler temizlendi ilkin, sonra kentin güneyine doğru ilerledik: Yani Turber'cıların asıl yerleşim yerine. Gittikçe beyazlaşan ve gözleri adeta kör eden kavurucu bir ışık saçıyordu projektör. İnsanlar büyülenmiş gibi oluyordu ilkin, sonra da yanıp bir avuç kül haline geliyorlardı.

Hepsi ölecekti, belli olmuştu bu. Ama Nanette neredeydi ve o ne olacaktı?.

Arkadaki görevlilerden biri:

— Şuraya bakın!. diye haykırdı heyecanla. Turber'ın Jersey'deki özel uçak alanı bu!.

Ve aynı anda alandan bir alay uçak kalkmıştı. Ama üzerimize gelmiyorlar, kaçıyorlardı. Güneye, Turber'ın tam egemenliği altında olan kesime.

«İçlerinden biri Nanette'i de götürse bari!.» diye dua ettim. Aynı anda görevlilerden biri:

— Sadece yirmi dakikamız kaldı!. dedi. Toptan imha edeceğiz, başka çaremiz yok!

Uçak alanının bulunduğu noktaya doğru inmeye koyulmuştuk. Pek de uzakta değildi bizden. Orada küçük bir tepe vardı. Ama garip bir tepeydi bu: Tabanı maden bir tepe; ve gene maden duvarlarla korunan bir tepe...

Projektörün öldürücü ışığı yalar yalamaz yıkıldı o duvarlar. Ve Turber'ın zaman gemisi ortaya çıktı.

Projektörü gemiye çevirmişti Alan. Boğulur gibi haykırdığımı hatırlıyorum:

— Hayır, Alan! Hayır!.

Aynı anda görevlilerden birinin sesi yükseldi:

— Kaçırmayalım onu! Yoksa gene ölüm saçacak bize!.

Tam o anda da geminin kapı aralığında Nanette'in silueti belirmişti! İnmek isteyen ama inemeyen, ışığın etkisi altında sendeleyen bir Nanette..

Hemen hemen aynı anda kapıda bir siluet daha belirmişti. Kızılderiliydi bu, Ezik-Burun'du. Nanette'i korkunç bir öfkeyle geminin içine doğru savurdu. Sonra da kolunu kaldırıp bir sinyal verdi. Bunun üzerine karşıda iki siluet daha belirdi: Turber ve Josefa!. Koşuyorlardı. Dev kentte kısılmış kalmış olsalar gerekti ve ancak şimdi yetişebilmekteydiler gemiye. Kadının yardımıyle Turber projektörün etki alanından kendini kurtarmayı başardı. Donup kalmıştık.

O anda bir görevli atılıp Alan'ın elinden projektörü kaptı ve Turber'la Josefa'ya doğru yöneltti. Yalpaladılar ama gene de ilerlediler. Sonra kadın, bir kukla gibi sendeleyerek yere yıkıldı. Turber da yıkılmıştı. Ama kalktı yeniden. Acıyla kıvranıyordu. Gemiye girmek isterken bir daha düştü ve bu sefer ayağa kalkamadı artık.

Derin bir soluk aldık: Kâbus sona ermişti!

Ama bir an sürdü bu. Yeniden dehşete kapıldık, sonra: Gemi havalanmıştı!. Hayır, hayır!. Bir an için kurtulur gibi olmuştu projektörün etkisinden. Sonra yeniden yaladı ışık gemiyi. Ve gemi, içinden yeşil alevlerin fışkırdığı bir maden yığını haline geldi.

— İki dakikamız kalmıştı!. dedi görevli. Ucu ucuna basardık işi! Yoksa bu gemi gene başımıza bela olabilirdi..

Projektör durdurulmuştu artık. Lea, Alan ve ben boş gözlerle bakıyorduk birbirimize: Nanette de yoktu artık!

Koca kentin bütün güney kesimi, daha bir gün önce Turber'cıların yerleşim yeri olan kesim şimdi bir enkaz yığını halindeydi. Mürekkep karalığında dumanların arasında parlayan yangın ateşleri görülüyor, yer yer büyük patlamalar işitiliyordu.. Bizim özel ricamız üzerine Turber'ın gemisinden çıkarılan cesetleri getirmişlerdi. Nanette yoktu aralarında. Böylece bir gün, sonra bir gün daha geçti.. Ve üçüncü gün... üçüncü gün ancak!

Geminin en son kalıntılarını toplayan ekipten bir haber ulaştı karargâha: Havada, başlarının birkaç metre üzerinde, düpedüz boşlukta, evet, boşlukta, bir an için insan şeklinde bir varlığın maddeleşip yere düştüğünü görür gibi

olmuşlardı. «Sanki bir hayaletti..» diyorlardı olayı anlatırken. Bir genç kızdı yere düşen. Bilinçsiz ama canlı bir genç kız Nanette!.

Ama tanınmaz halde bir Nanette..

Nitekim 2445 yılının, o akıl almaz ilerilik çağının en hünerli hekim ve cerrahları, elele verip işe koyulmuşlardı. Bir hafta sonra görebildik ancak kendisini. Fısıltı halinde konuşabiliyordu. Bütün vücudu sargılar içindeydi güzelimin..

Böylece bir hafta daha geçti. Yastıklarla donanmış bir yatakta yatarken onu görmeye gittik. Bizi görmüyordu, seslerimize göre yönlendiriyordu kendisini. Tamamıyle kavrulmuş bulunan yüzü, kabuk bağlamış yaralarla kaplıydı hep. Bize hoşgeldin anlamında kolunu kaldırabildi sadece. Gülümsemeye çalıştı. Bir gülümseyiş müsveddesiydi bu..

Üzerine doğru eğildim hafifçe:

— Nanette, sevgilim benim!

Şöyle geçmişti olay:

Nanette, Turber'ın zaman gemisinin kapı aralığında kalmıştı mahsus. Kendine göre bir planı vardı: Kumanda mevkiinin projektörün yansıyan ışığı dolayısıyle körletici bir karanlık içinde olduğunu biliyordu. Nitekim Jonas'ın bu ışık hakkında bağırarak birşeyler söylediğini de işitmiş bulunuyordu. Zaten ışığı da nerdeyse maddesel bir olgu halinde hissetmekteydi. Geminin dışından bir alay ses geliyordu, bunlar karmakarışık seslerdi... Geminin içini çok iyi biliyordu Nanette. Diz çökmüş durumda Turber'ın gemiye girmesini bekleyen Jonas'ın önünden geçti koşarak ve kadranların sıralı durduğu panoya ulaştı: Panonun hemen üzerinde bir pencere olduğunu, pencerenin açık olduğunu ve yerden en fazla üç metre yükseklikte bulunduğunu da biliyordu.

Umutsuz bir plandı bu aslında! Gemiyi battal edip hayatını kurtarmak..

Üstelik de hangi düğmeye basması, hangi şeridi isletmesi gerektiğini katiyen bilmiyordu. Can havliyle panoya doğru atıldı. O incecik zarif

parmaklarıyla söküp attı telleri, o güzelim küçücük elleriyle tüpleri kırıp parçaladı.

Kendini pencereden dışarı atarken, harekete geçip sarsıldığını hissetti geminin. Ve bilinçsizliğin karanlık uçurumuna gömüldü..

Sadece iki saniyelik bir süre içinde geleceğe doğru uçmuştu gemi. Ama bu iki saniye, bizim zamanımızla üç gün demekti! Zaten onun için üç gün sonra düşmüştü 2445'in dev kenti New York'a..

Ama işte bütün o kâbus sona ermişti artık. San bizi almış, kendi çağımıza bırakmıştı. Daha önce 7012'ye uğramış ve Lea'nın dedesine veda etmiştik: Lea, Alan'la birleşmiş ve bizimle dönmüştü. San'sa bizi kendi çağımıza bıraktıktan sonra kendi çağına dönmüştü.

Central Park'ta ayrıldığımızda ne bizleri ne de San'ın kulesini hiç kimse görmemişti.. Zaten görmüş olsalar da inanmazlardı katiyen! Tıpkı bizim başımızdan geçenlere inanmayacakları gibi...

Şu anda şu satırları yazmakta olduğum bugünkü New York'un hemen biraz ötesinde bir küçük çiftlik ve o çiftliğin içinde birbirine tıpatıp benzeyen iki ev var. Bu evlerden birinde Nanette ve ben, öbüründe de Alan ve Lea oturmaktayız. 2445 New York Hükümeti'nin bize ödül olarak verdiği parayla satın aldık o çiftliği.. Çevrede hemen sevdiler bizi, benimsediler. Özellikle Lea'yı.. Sadece genç kadının aslen nereli olduğu hakkında bir karara varamadılar. Komşuların kimisi İsveçli diyor, kimisi de Güney Afrika'ya göçmüş eski bir Hollandalı ailenin torunu.. Bazı geceler, ayışığında acayip bir şekilde dansettiğini görünce afallıyorlar, o kadar. Geçenlerde bir komşu:

— Lea hanım.. dedi. Olsa olsa Uzaylı olabilir!

Ve bütün herkes nasıl güldü bu «espri»ye, bilemezsiniz!..

RAY CUMMINGS

NEW YORK 5000

Zaman içinde nasıl seyahat edilebileceği
ilk olarak bu romanda açıklandı.
Romanın kahramanları, şimdiki zamanda
ve geçmiş zamanda yaşadıkları
bir dizi maceradan sonra, gelecek zamanda yaşayan,
bizimkinden çok daha adil
ve çok daha mutlu bir topluma varırlar.
Gelgelelim bu toplumun temel bir
kusuru vardır:
Kötülere karşı kendini savunamamaktadır;
çünkü silah denen şeyin ne olduğunu
bilmemektedir.
Ama kahramanlarımızı gene de
taa 5000 yıl sonrasından gelip
onlara katılan güzeller güzeli
bir genç kız kurtarır.

Fiyatı 250.-TL.
KDV dahil 275.-TL.

